

Ivo Saseks

Pārmaiņu Kungs

Elaion-Verlag
CH-9428 Walzenhausen

Elaion

CH-9428 Walzenhausen

Pasūtīt

Gemeinde-Lehrdienst

Pasūtījuma № 19 LVA

Vācu izdevuma oriģināla nosaukums:

„Herr der Wandlungen”

8. Auflage 2010

Ģimenes fotogrāfija: fotosalons

Kristine Kocher CH-9428 Walzenhausen

Tulkojums un korekcija, latviešu brāļi un māsas

Vāku noformējums, komplekts, zīmogs un ražots

Gemeinde-Lehrdienst CH-9428 Walzenhauser

Saturs

Tulkotāja piezīmes	4
--------------------------	---

I

Uz nāvi notiesātais	5
---------------------------	---

Jēzus – mūsu liktenis.....	8
----------------------------	---

Dievs? Jā, bet kāpēc Jēzus?.....	10
----------------------------------	----

Dieva godības atklāsmē	13
------------------------------	----

Dieva izredzētie.....	16
-----------------------	----

Vareni pārvērsts	19
------------------------	----

No A līdz Z pārveidotie kalpošanas un dzīves mērogi.....	39
--	----

II

Aktualizētais stāvoklis 2012.....	63
-----------------------------------	----

Izmainītais lasītājs?	123
-----------------------------	-----

Pēdējais mērķis	130
-----------------------	-----

Pēcvārds	132
----------------	-----

Pielikums.....	135
----------------	-----

Tulkotāja piezīmes

Citāti no Bībeles ņemti no krievu 2000.gada Sinodālās Bībeles. Turpmāk var būt atšķirības ar jums pazīstamiem tekstiem tā iemesla dēļ, ka autors nav pārtulkojis tos no jauna vācu valodā no grieķu pirmavotiem. Tā kā grieķu vārdu nozīme ir ietilpīgāka, nekā vācu valodā, tad ir iespējami vairāki viena vārda varianti pārtulkošanai. Visi tie ir pareizi, bet tas vai cits tulkojums var daudz dziļāk nodot vārda nozīmi.

Darbs pie grāmatu, brošūru un kasešu pārtulkošanas latviešu valodā turpinās. Ar Dieva palīdzību pie esošiem tulkojumiem tiek pievienoti jauni. Nevilcinieties prasīt publikācijas, kuras ir pieejamas latviešu valodā ar vēstuļu vai faksa palīdzību pie „Gemeinde-Lehrdienst”.

Mēs gribētu pievērst jūsu uzmanību, ka šī grāmata ir pārtulkota no vācu un krievu valodas. Mūsu nodoms - ar rūpīgu kvalitātes kontroli precīzi nodot teksta saturu. Ja jums dažas vietas vienalga liksies neloģiskas no teoloģiskā vai lingvistiskā viedokļa, uzrakstiet, lūdzu, uz adresi „Gemeinde-Lehrdienst”, lai noskaidrotu, vai jūs pareizi sapratāt teiktā patieso nozīmi”.

Februāris 2015

Gemeinde-Lehrdienst
(Baznīcas mācību kalpošana)

I.

Uz nāvi notiesātais

Tas bija kā filmā. Tikai es nebiju filmas varonis. Izstiepies visā garumā, es gulēju uz grīdas mazā istabiņā Cīrihē. Trīcot ar visu ķermeni un stipri svīstot, es centimetru pēc centimetra virzījos uz pretim stāvošo dīvānu. Tur, augšā, uz pelēki spīdošā sēdekļa gulēja viņa, tā, kuru es tik ilgu laiku neieredzēju, nicināju un izsmēju. Un tomēr es viņu nebiju spējis aizmirst. Likās, ka nebija neviena cita ceļa, pa kuru varētu aiziet viņai garām. Tikai nedaudz stundas atpakaļ es smējos par viņu un savu darbinieku priekšā minu viņu dubļos. Bet tagad viņa gul šeit, nepieejama un mirusi, mirušāka pat nevarētu būt.

Stototies, murminot un raudot, es saucu uz Dievu. Likās, ka nekas nevar noņemt šo pretīgo šķērslī starp mani un viņu. Kā mirstošais no slāpēm tuksnesī, es ar pēdējiem spēkiem saņēmos, lai kaut tikai pieskartos no jauna viņai. Bet šajā tumšajā 1977. gada vakarā nekas man nevarēja palīdzēt. Tiklīdz es tikai pieskāros viņai ar roku, es no jauna sajutu, ka nekad nevarēšu atmodināt viņu dzīvei. Kāpēc viņa pēkšņi, pretēji manai gribai, ielauzās manā dzīvē? Kāpēc, neskatoties uz to, ka viņa man bija pilnīgi nepazīstama un ienīstama, es nevarēju no viņas atbrīvoties? Kāpēc kādam pēkšņi bija ienākusi prātā neprātīgā ideja uzrakstīt Bībeli? Šī ienīstā, šifrētā un tomēr ārkārtīgi aizraujošā grāmata! Nevienš līdz šim laikam nebija apskaidrojis man, par ko Pāvils raksta 1. Kor 2:14, un tieši, kas ir šis miesas cilvēks, kā es, kas Svētos rakstus saprast nav spējīgs, ja nu vienīgi Dievs pats dos savu žēlastību un atklās viņam savu Vārdu. Es neko nezināju par šo noslēpumu un tāpēc mani atkal pārņēma mežonīgas dusmas, es aizvēru savu Bībeli un izmisumā sviedu pret sienu. Nekāda pretestība, žēlošanās un lāsti nepalīdzēja. Es, kā jebkurš grēcinieks, biju atkarīgs no tā, lai Dievs apžēlotos par mani, parādītu savu žēlastību un Pats sevi

atklātu man. Līdz šim brīdim man neviens nebija stāstījis par dēmoniem un ļauniem gariem, bet es viņus dziļi sajutu savā ķermenī. Divdesmit viena gada garumā es kalpoju grēkam, bet tieši tagad, kad sirds dziļumos gribēju atbrīvoties no ļaunuma, tas pieprasīja savu daļu. Tikai šajā bezspēcības un tumsas stundā es sapratu, ka pilnībā es esmu bijis grēka gūsteknis, nāves un velna vergs, viņa dzimtcilvēks, bezspēcīgs tumsas kalps. Grēka alga (sekas grēkam) ir nāve (Rom. 6:23). Un tā es biju notiesāts uz nāvi. Tas bija gandrīz vienīgais, ko sapratu, lasot Bībeli. Bet, ko tas man tagad deva? Es taču gribēju paņemt Bībeli, lai tajā atrastu mūžīgo dzīvību, par kuru man tik neatlaidīgi stāstīja jaunais automehāniķis, kurš strādāja kopā ar mani. Kā melni negaisa mākoņi manu prātu šķērsoja Artura izteiktie vārdi: „Dievs grib Kristū dāvināt tev mūžīgo dzīvību. Bet, ja tu neatstāsi savu grēcīgo dzīves veidu un neizmainīsies, tu nepastāvēsi tiesas dienā. Tādam, kāds tu esi, tev nav iespējams nokļūt debesīs.” Līdz šim brīdim man bija vienalga, vai es nokļūšu debesīs, vai nē. Bet tas, ko es pārdzīvoju tagad, bija visistākā elle. Un tur man, protams, negribējās nokļūt. Es nekad neuzskatītu par iespējamu, ka kādreiz mīdīšu kā briesmonis ar kājām Bībeli. Bet tagad to es darīju jau vairākkārtīgi. Tajā pašā laikā es stipri rājos uz viņu un Dievu. Pēc būtības, sirds dziļumos tas bija izmisums, nevis naidis, kurš mani spieda tā rīkoties. Līdz šim brīdim dzīvē es biju varējis sasniegt visu, ko vien vēlējos, bet te pēkšņi es sadūros ar dievišķo granītu.

Tagad man bija darīšana ar kādu citu matēriju – ar dzīvo Dievu, Kurš pamatīgi lauza manu egoismu un caur Kuru es tik vienkārši nevarēju piepildīt savas vēlmes. Varbūt pirmo reizi savā dzīvē es apzinājos, ka tik tiešām es visā savā būtībā biju pazudis grēcinieks. Un jo vairāk es centos tajā laikā atbrīvoties no lamāšanās, nikotīna un seksa, jo vairāk es tajā visā bezcerīgi iegrimu. Pie mazākajām kļūdām darbā es ļoti lamājos. Kad es centos atnest atkarību no nikotīna, tad bezspēcībā man nācās konstatēt, ka bez cigaretes nevaru izturēt vairāk par divām stundām. „Tev vajag mainīties, Ivo!”, atkal un atkal runāja mana sirdsapziņa. Tomēr kur lai ņemu

spēku? Ja dažos gadījumos man izdevās nedot savam ķermenim nikotīnu, tad šī atkarība no jauna pieauga un pārvarēja mani līdzīgi pārrautam dambim. Tādos brīžos es varētu piebāzt pilnu muti ar cigaretēm un ieraut sevī dūmus līdzīgi putekļsūcējam. Pēc tā paša parauga norisinājās arī visas pārējās manas dzīves jomas, dzīvojot pēc paša gribas un tālu prom no Dieva gribas. Es pats uz savas ādas piedzīvoju to, kas rakstīts (Rom. 7:21-24). „Pieredze pārlicināja mani par vienu un to pašu, ka es gribu darīt labu, bet daru sliktu. Es negribu neko vairāk par to, kā izpildīt Dieva likumu. Tomēr es rīkojos pēc cita likuma, kas dzīvo manī. Šī pretruna starp manu pareizu sapratni un nepareizu rīcību pierāda, ka esmu grēka vergs. Ak es nelaimīgais cilvēks! Kas mani atbrīvos no šīs nāvei nolemtās miesas?”

Jēzus – mūsu liktenis

Trīs mēnešu garumā darba pārtraukumos es ar Arturu diskutēju par Bībeli. Lai nebūtu jādomā par savu kritošo stāvokli, es neatlaidīgi centos pārliecināt viņu par dažādām ateistiskām tēzēm. Bet es cietu sakāvi katrā atsevišķā cīņā. Un tieši tai laikā, kad es nedaudz pieradu pie šī kristieša, viņš paziņoja mūsu kolektīvam, ka pamet savu automehāniķa darbu. „Kur tu iesi, un par ko tu strādāsi nākotnē?”, mēs gribējām zināt. Viņa atbilde bija šokējoša, bet mani tā skāra kā zibens. Kaut gan, kopumā ņemot, šajā cilvēkā bija maz, kas varēja mūs pārsteigt, jo viņš bija nenotverams kā vējš un neparedzams, kā putna ceļš, kas lido gaisā. Bet šajā reizē viņš bija aizgājis par tālu: „Es izdalīšu visu savu naudu un došos uz Bībeles skolu.”

Tieši tajā laikā manī bija nostiprinājies lēmums kļūt par miljonāru, tāpēc uz īsu brīdi es smēlos cerību: „Tagad, nodomāju es pie sevis, kad nauda viņam vairs nav vajadzīga, viņš to varētu atdot man.” Ar laipnu seju es viņam jautāju, ko viņš domā darīt ar viņam traucējošo mamonu. Apskaidrība atnāca drīz vien. Nebija ne mazākās iespējas piekļūt naudai. Viņa lēmums bija nemainīgs, naudu ziedot tikai misijā - Dieva darbam. Ar daudziem labiem, apdomātiem gājieniem visus iepriekšējos mēnešus Arturs bija mēģinājis man Jēzu Kristu padarīt par visdārgāko un vienīgo Glābēju. Viņš pat nenojauta, ka ar šo pēdējo rīcību bija uzvarējis. Atvadoties viņš man ielika rokās grāmatu: „Jēzus-mūsu liktenis.” Pie tam viņš uzmanīgi paskatījās man acīs un, pretēji maniem principiem, izvilināja no manis solījumu, ka es to izlasīšu. Tā es paņēmu grāmatu uz mājām un nepārtraucu domāt par to lietu ar naudu. Lieta tāda, ka es laikam arī pretēji viņa principiem, izmānīju no Artura vienu atbildi. Es kā ietiepīgs ēzēlis tik ilgi viņam nedevu mieru, kamēr viņš nosauca precīzu naudas summu. Pārmest sev kaut ko šinī brīdī arī nebija nekādas jēgas. Nosauktā summa mani

vienkārši satrieca. Un, it kā es tādā veidā spētu aizmirst viņu, man nekas labāks neienāca prāta, kā mājās pie pusdienu galda atklāti pastāstīt par to: „Mamma, stādies priekšā, es tagad esmu iepazinies tik tiešām ar trako. Viņš savas ticības dēļ uz Jēzu Kristu pameta savu darbu, visus savus iekrājumus un vispār visu, par ko priecājas viņa dvēsele, lai nabadzībā ietu uz Bībeles skolu un beidzot misijas darbā ... Labāk šo naudu būtu atdevis man! Tu kaut ko tādu vari saprast?” Ko mana māte man atbildēja, es vairs neatceros. Es tikai zinu vienu, vieglāk man nekļuva. No teoloģijas un argumentiem jebkurā formā es veiksmīgi varētu aizsargāties. Draudus par Dieva tiesas tuvošanos es varētu neitralizēt un apgāzt ar argumentiem. Bet tas fakts, ka cilvēks divdesmit viena gada vecumā, pievilcīgs vīrietis manā vecumā labprātīgi atsakās no savas labklājības, lai savu dzīvi atdotu kalpošanai tuvākajiem, šī doma iestrēga manī kā harpūna ar pieciem zobiem. Mani pēkšņi pārņēma priekšnojauta, ka šai grāmatai ar nosaukumu „Jēzus - mūsu liktenis” būs kāda loma manā turpmākajā dzīvē. Jo Jēzus caur šo liecinieku kaut kādā mērā jau bija kļuvis par man neizbēgamu likteni. Es vairs nevarēju aizmirst Viņu, dienu un nakti nācās domāt par Viņu. Pie tam man nebija pat sākuma izpratnes, kāpēc šis Jēzus man vispār ir vajadzīgs.

Dievs? Jā, bet kāpēc Jēzus?

Bībeles lasīšanā un saprašanā es neatgriezeniski cīņu zaudēju, tāpēc nolēmu izdarīt pakalpojumu Arturam un izlasīt viņa grāmatu. Un neskatoties uz to, ka arī šeit es nespēju pat daļēji saprast uzrakstītā nozīmi, tomēr pirmo reizi man radās iespaids, ka es kaut kādā veidā tuvojos Dievam. Kas tieši mani aizrāva, es pats saprast nevarēju daudz nodaļu garumā. Katrā gadījumā šis autors tieši tāpat kā Arturs, pārliecinoši un neatlaidīgi stāstīja par Jēzu. Tas, kas nepārtraukti atkārtojās kā mantra – tā bija liecība, ka Jēzus miris par mūsu grēkiem, lai mums būtu dzīvība. Visi stāsti bija aizraujoši un saistīti ar dzīvi. Tāpēc es turpināju lasīt. Pēc tam pēkšņi sākās nodaļa, kuru es pavisam nebiju gaidījis. Tā aprakstīja autora, mācītāja Vilhelma Buša nāvi. Kad es izlasīju par viņa nomiršanu, manī it kā sāka atvērties visi atziņu un atklāsmju avoti. Pēkšņi es ar pilnu pārliecību zināju, ka šis cilvēks atrodas vietā, kuru es nekad neredzēju - debesīs! Tai mirklī es pēkšņi sapratu, kas mani tā apbūra šajā grāmatā. Tā nebūt nebija teoloģija un ne teorija par Dievu, bet sirsnīgā attieksme pret Viņu, neliekuļota, nedalīta, īsta atdeve Tam, Kurš bija nodots mūsu grēku dēļ un augšāmcēlies mūsu attaisnošanai - Jēzus, mūsu liktenis! Tagad beidzot es varēju saprast, kāpēc bija vajadzīgs Jēzus. Vilhelms Bušs visā sava mūža garumā nebalstījās uz saviem labajiem darbiem, bet uz Jēzu Kristu. Viņš bija cilvēks, kurš kļūdījās tāpat kā jebkurš, bet, atšķirībā no manis, viņš patstāvīgi visus savus grēkus saveda kārtībā, mazgājot ar Jēzu Kristu asinīm un nepārtraukti paļaujoties uz Viņu. Es savā garā varēju burtiski sajust ar kādu šķīstu dvēseli šis cilvēks pārkāpa elles vārtus. Dēmoniskie apsūdzētāji un ļaunie gari varēja būt klāt pie viņa nāves brīdī kaut leģioniem, bet es dzirdēju viņu pasludinām ar triumfu: „Jēzus ir mana taisnība! Jēzus - mana glābšana! Jēzus - mana dzīve! Jēzus - mans liktenis!”. Tādas

apliecināšanas, tādas ticības un tādas dzīves gājuma priekšā jāsabruk, jākapitulē un jābēg katrai elles varai. Laikā, kad es redzēju Vilhelmu Bušu savā garā, triumfāli paceļamies debesīs, lai tiktu pieņemts ar Tām rokām, Kuras viņš tā mīlēja, es uz vietas tiku salauzts. Viņa nāve kļuva par patiesības spoguļi man. Vienā mirklī manī neapturami pacēlās visa mana ar grēkiem apkrautā dzīve. Kur es gribētu parādīties savā nāves stundā, grēcinieks, kas pārliecināts par savu taisnību? Man likās, ka es jau stāvu Dieva tiesas zāles vidū, balta troņa priekšā (Atkl.20:11-12). Un pēkšņi es varēju bez pūlēm saprast iepriekš man nesaprotamos vārdus no Bībeles, kā, piemēram, (Rom.3:10-18.) „Nav neviena taisna, it neviena. Nav neviena, kas saprot, neviena, kas meklē Dievu. Visi novirzījušies, visi kļuvuši nelietīgi. Nav neviena, kas dara laba, it neviena.” „Viņu rīkles ir atvērts kaps, ar savam mēlēm viņi kļuvuši viltnieki, čūsku inde ir aiz viņu lūpām.” „Viņu mute ir pilna lāstu un rūgtuma.” „Viņu kājas steidzas izliet asinis. Posts un bēdas ir uz viņu ceļiem. Un miera ceļu viņi nepazīst.” „Dieva bijības nav viņu acu priekšā!”

Es nevarēju noturēties no skaļas raudāšanas, kaut gan to negribēju darīt. Saliecies kā sieviete gaidībās, es smilkstēju kā suns, kas ir saņēmis spērienu. Visi pagātnes grēki trakoja kā lieli viļņi virs manas dvēseles, kā elles apsūdzības, nežēlīgi mēģinot mani aprīt. Arvien jauniem grūdieniem, vienas atmiņas nomainījās ar citām, kamēr es vairs nevarēju pakliegt ne arvienu sava ķermeņa šūnu un savu dvēseli: „Bēdas man, es esmu miris, esmu pats ļaunākais no grēciniekiem. Kas mani izglābs no šīs nāvei nolemtās miesas?!” Cik ļoti es biju pārliecināts par to, ka Vilhelms Bušs šajā stundā ir debesīs, tik pat es biju pārliecināts, ka nāves gadījumā mana dvēsele būs ellē. Nebūdams spējīgs pa īstam noticēt tam, ka Jēzus ir samaksājis par tik lielu grēku daudzumu kādi bija man, man šajās traģiskajās stundās nepārtraukti nāca atmiņā Svēto Rakstu Vārdi, kurus bez apstājas bija skandinājuši gan Arturs, gan arī Vilhelms Bušs: „Ja mēs sakām, ka mums nav grēku, mēs

mānām paši sevi, un patiesība nav mūsos. Ja izsūdzam savus grēkus, tad Viņš, būdams taisns, piedos mums mūsu grēkus un attīrīs mūs no katras netaisnības” (1.Jāņ.1:8-9).

Tā es haotiski izsūdzēju savus grēkus, kādi vien man ienāca prātā. Pirmo reizi manī nebija tieksmes nemitīgi pārspīlēt, pasniegt kā ko nevainīgu, attaisnoties vai noslēpt. Es izsūdzēju atklāti visu patiesību, neko nepārspīlējot. Es piesaucu Jēzus vārdu, jo tā mācīja Bībele: „Jo ikviens, kas piesauks tā Kunga vārdu, tiks izglābts” (Rom.10:13). Šajā žēlastības tiesas stundā es varēju līdz pašiem dziļumiem saprast, kāpēc katram cilvēkam ir vajadzīgs Jēzus. Likās, ka visa mana dzīve bez žēlastības sadeg Dieva svētuma priekšā. Bet šeit bija Kāds, kas samaksāja par maniem grēkiem - Jēzus, Taisnais. Viņš nomira par mani, netaisno. Viņš paņēma uz Sevi manu vainu. Viņš samaksāja, lai man būtu miers. Visos šajos pārdzīvojumos es atcerējos, ka Arturs atkal un atkal stāstīja par to, ka izglābties var tikai pilnīgi atdodot savu dzīvi Jēzum. Kā tas izskatās praktiski, tajā brīdī es vēl nezināju. Bet es zināju, ka ir rakstīts: „Bet Kristus ir miris par visiem, tāvad visi ir miruši. Un Viņš mira par visiem, lai tie, kas nedzīvo vairs sev pašiem, bet tam, kas par viņiem miris un uzmodināts.” (2.Korint.5:15)

Neskatoties uz to, ka man nebija ne mazākā priekšstata par to, ko Dievs varētu izdarīt ar manu sabojāto dzīvi, es biju tuvu izmisumam un kļiedzu: „Labi, Dievs, ja Tu gribi manu sabojāto dzīvi, tad ņem to un izmanto.” Tāda apmēram bija visa mana grēku nožēlas lūgšana. Līdz pat šai dienai es brīnos, ka Dievs izdzirdēja šo, gandrīz vai zaimojošo lūgšanu. Bet Viņš mani tomēr izdzirdēja. Tad es piecēlos no saviem nogurušajiem ceļiem un, neskatoties uz to, ka tajā brīdī nekas īpašs nenotika, nakts vidū, parastu sapņu vidū, es pēkšņi piedzīvoju debesu realitāti.

Dieva godības atklāsme

Blakus man gāja vīrietis, kuru es vēl nekad nebiju sastapis, tai pašā laikā es viņu labi pazinu. Iedziļinoties sarunā vienam ar otru, viņš mani aizveda garām laukiem uz ceļu, no kurienes es varēju redzēt vēl lielākus laukus, gatavus ražas novākšanai. Es redzēju tur plāvējus, kas sien kūlīšus. Visur stāvēja kūlīšu saišķi, gatavi izvešanai. Citi krāmēja kūlīšus uz tiem sagatavotiem ratiem. Es stāvēju pavisam viens pa labi no šī cilvēka, un viņš pievērsa manu uzmanību visam, kas notika uz lauka. Pēkšņi es ieraudzīju, ka bez cilvēku roku palīdzības šie rati, kas bija pilni ar kūlīšiem līdz augšai, sāka kustēties. Ļoti izbrīnījies, bet ne izbijies, es vēroju, kā viņi ripoja lejā pa laukiem uz bezdibeni. No sākuma viss izskatījās tā, it kā tuvotos liela nelaime. Bet pašā apakšā cauri zaļiem laukiem rati aizripoja tieši pie liela ūdens baseina. Apkārt ūdens baseinam auga milzīgi koki, kuru galotnes tiecās līdz pašām debesīm. Rati ripoja starp kokiem tieši pie ūdens. Es atkal gandrīz nobijos, bet mani pārņēma līdz šim nepazīstams miers. Tagad es redzēju, ka rati ar kūlīšiem ūdenī pārvērtās. Manu acu priekšā notika pārvērtība, rati pārvērtās par kuģi. It kā tas būtu kaut kas dabisks, ka rati - kuģis ar kūlīšiem pārvietojas pa ūdeni. Tad es ieraudzīju šo lielo koku galotnes, kas sniedzās līdz pat pašām debesīm. Debesis bija tik skaidras, kādas es vēl nekad nebiju redzējis ar savam cilvēciskajām acīm. Koku galotnes kā liels plīvurs noliecās uz leju un liegi šūpojās no godības pieskāriena. Šī parādība bija tik skaista, tik cildena un varena, ka to nevarētu ne aptvert, ne aprakstīt nekādiem cilvēku vārdiem. Man likās, ka es skatos tieši sejā pašam Dievam; tik godības pilna bija šī parādība. Visa ainava it kā pārvērtās un ieguva tādu skaidrību, kā pēc negaisa, kad viss ir tīrs un nomazgāts. Kad es pamodos, tad ar prieka saucienu izlēcu no gultas un manā sirdī bija nepārtrauktas gaviles: „Dievs ir dzīvs! Viņš patiešām ir! Dievs eksistē! Es

redzēju Viņa slavu – Dievs ir dzīvs! Dievs ir dzīvs!” Un pat pēc vairākām stundām es vēl biju ietīts šajā slavas mākonī. Pat šodien, pēc divdesmit pieciem gadiem, Dieva godība stāv manu acu priekšā, it kā šis pārdzīvojums ar Viņu būtu noticis vakar. Vairāk es Viņu aizmirst vairs nespēju, tik laimes piepildoša bija Viņa godība. Tikai vēlāk es sapratu, ka cilvēks, ar kuru es gāju blakus, bija Tas pats, Kuram es tik necienīgā veidā uzticēju savu dzīvi. Bet Viņa slavas un jaukuma dēļ, nekāda cena nebūs pārāk augsta, neviena nasta pārāk smaga, neviens ceļš pārāk stāvs, lai beidzot tiktu pieņemts Viņa mīlestības pārpilnajās rokās. Šinī brīdī es nevaru savādāk, kā dedzīgi aicināt tevi, mīļotais lasītāj, atdot savu dzīvi Viņa uzticamajās rokās. Tikai lūdzu tevi to izdarīt cienīgāk nekā to izdarīju es. Atrodi, ja tas ir iespējams, vēl šodien kopā ar šo grāmatu klusu vietīņu, kur tu varētu zemoties Viņa svētās sejas priekšā. Neskaties uz to, ko es tev tagad saku, nebalsties uz saviem paša spēkiem, ne uz sava paša gudrību. Nav nekādas nozīmes, ko mēs paši varam vai nevaram. Ja tu gribi piederēt Dievam, Kas radījis debesis un zemi, tad padari sekojošo lūgšanu par savu: „Debesu Tēvs, es esmu grēkojis Tavā priekšā un Tavu Svēto Eņģeļu priekšā. Manu grēku ir tik daudz kā matu uz galvas, un nevienu pašu īstenībā es nevaru izpirkt. Tāpēc es nāku pie Tevis lūgt Tavu apžēlošanu. Man nav spēka ne sirsnīgai grēku nožēlai, ne arī savas dzīves veida izmainīšanai. Esmu viscaur grēcīgs – miesā, dvēselē un garā. Bet Tu teici, ka tik ļoti iemīlēji šo pasauli, ka atdevi Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai katrs, kas tic Viņam, nemirtu, bet iegūtu mūžīgo dzīvību (Jāņ.3:16). Debesu Tēvs, es ticu, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls. Es ticu, ka Viņš nomira par maniem grēkiem. Es ticu, ka Viņš ir augšāmcēlies manai attaisnošanai. Tāpēc, Jēzus vārdā, piedod man visus manus grēkus. Bet ne tikai piedod manus grēkus, bet es visu savu dzīvi gribu atdot Tev. Kā Tu par mani atdevi savu dzīvību, tāpat es gribu atdot savu dzīvi par Tevi. Manai dzīvei jāpieder Tev ar visu ķermeni, dvēseli un garu. Debesu Tēvs, Jēzus vārdā, es pateicos Tev, ka Tu tieši

tagad izpildīji savus apsolījumus un piedevi visus manus grēkus. Pateicībā par to es gribu pie pirmās izdevības kristīties ūdenī, lai es varētu liecinieku klātbūtnē paziņot par savu piederību Tev, lai Tu varētu apzīmogot mani ar Savu Svēto Garu (Apust.d. 2:38). Ienāc manā dzīvē ar Svētā Gara spēku, dzīvo manī, lai Tu kļūtu par mani, bet es kļūtu par Tevi. Dzīvo Tu Pats, Kungs Jēzu, manī, lai es varētu saņemt spēku nekalpot grēkam, nāvei un velnam. Par visiem apsolījumiem un par to, ka Tu mani izdzirdēji, es Tev pateicos. Jēzus vārdā. Āmen.”

Pēc tam, kad tu varēji no sirds palūgties šo lūgšanu, es tevi lūdzu turēt savu vārdu un cik iespējams ātri nokristīties. (Par ūdens kristībām skatīties pēcvārdā)

Dieva izredzētie

Tas ko es uzskatīju par neiespējamu, piepildījās necerēti ātri. Jau pēc dažām stundām, kad biju redzējis šo brīnišķo nakts redzējumu, pār manu dzīvi sāka atkal izplesties tumši grēka līķauti. Visas manas domas un jūtas bija piesūcinātas ar grēcīgām vēlmēm un atkarībām. Neskatoties uz to, ka es neko karstāk nevēlējos par to, lai paliktu tajā slavā, tā neatlaidīgi tika izdzīta no manis ar manī pārpilnībā dzīvojošām ļaunām un nešķīstām domām, kas konkurēja ar šo slavu. Pirmajās nedēļās tumsa brīžiem guva virsroku tik ļoti, ka es lietu starplaikā pa īstam aizmirsu, ka esmu nožēlojis grēkus un esmu kļuvis par ticīgo. Man tad vēl nebija saprašanas, ka man nepietiek spēka un Svētā Gara dāvanas. Vienreiz es kritu ceļos Dieva priekšā savā istabā. Manā priekšā gulēja grāmata ar noslēpumainu nosaukumu „Dieva izredzētie”. Uz vāka bija redzami balti un tumši cilvēku silueti. Uz baltajiem siluetiem no augšienes krita gaismas konuss. Manī atkal viss iekšpusē sabruka. Es orientējos vienīgi ar savām jūtām un redzamām tieksmēm, tā kā līdz šim brīdim vēl nebiju iemācījies, ticot, celties un balstīties uz faktu, ka mēs Jēzū Kristū esam kļuvuši par jaunu radījumu. Nav brīnums, ka uzlūkojot šo izredzēto veidolu, es atkal kritu bezspēcībā un biju vīlies. „Viss, ko esmu sasniedzis, – domāju es pie sevis, – tikai tas viens, kas patiešām ir svarīgs dzīvē, to es esmu palaidis garām - es neesmu Dieva izredzēts.” Es vēl nesapratu, ko Dievs ir teicis (Rom. 8:29). Bet tieši Viņš ir apsolījis, ka visi, ko Viņš ir nozīmējis, tos Viņš nolēmis darīt līdzīgus sava Dēla tēlam. Es vēl nevarēju saprast to, ka visus, kurus Viņš ir nozīmējis, tos Viņš arī ir aicinājis, bet kurus Viņš ir aicinājis, tos Viņš arī ir taisnojis. Tā ir rakstīts: „... bet kurus attaisnoja, tos arī pagodināja”. Svētais Gars ļoti rūpīgi par mani rūpējās un atklāja man, ar kādu uzticamību Viņš ir saglabājis un apzīmogojis manu dzīvi, pēc iepriekš jau dotās žēlastības. No (Ef.1:3) es varēju zināt, ka Jēzū Kristū es jau esmu svētīts ar visāda veida garīgu svētību debesīs un, ka Jēzū Kristū es biju jau izredzēts pirms pasaules radīšanas. Kāds prieks sagraβα manu sirdi, kad es pirmo reizi aptvēru, ka esmu Dieva gaidīts,

aicināts un attaisnots. Tieši tas fakts, ka Viņš mani piesaistīja un attaisnoja savās asinīs, bija par pierādījumu tam, ka es biju izredzēts pirms pasaules radīšanas. Tieši tāpat tas ir pierādījums tam, ka Dievs grib pagodināt savu Dēlu manī vēl pilnīgāk. Vai tu zināji, ka Debesu svētību pārpilnība pieder arī tev? Pieņem to, ticot un ar pilnīgu pateicību! Notici, ka visas šīs svētības ir reālas un ir priekš Tevis, citādi tās nevar darboties tavā dzīvē. Kas tic, tam ir. Pēkšņi, kā sarkana diega pavedienu es savā dzīvē varēju ieraudzīt žēlastību, kas man jau iepriekš tika parādīta. Tur absolūti nekas netika pakļauts nejaušībai. Pat laikos, kad es apzināti izvēlējos bezdievīgu dzīvi, tā bija Viņa roka, kas mani veda un nesa. Tagad es gribu tev visos sīkumos izstāstīt, kā šī izredzētība parādījās manā ikdienas dzīvē un kāds pārveidojošs spēks darbojas manī, sākot ar dienu 1977.gadā, kad es nožēloju grēkus. Es rakstu pilnīgu patiesību un zinu, ka Dievišķais spēks grib arī tavu dzīvi izmainīt un pat pilnībā apgriezt otrādi. Es sāksu no paša sākuma, sākot ar man parādīto žēlastību.

Jau iepriekš parādītā žēlastība

Šī žēlastības parādīšana sākās jau cīņā man dzimstot. Nabas saite bija divas reizes cieši apvijusies apkārt manam kaklam, bet manai mātei pēkšņi apstājās dzemdību sāpes. Burtiski ar rokām un kājām ārsti spieda uz viņas vēderu, lai mani kaut kā no turienes dabūtu ārā. Nāves elpa jūtās gaisā. Iestājās nāves klusums. Mans mazais ķermenītis kļuva zils un es, pēc ārstu teiktā, tik tikko izmuku no nāves. Bet rakstos ir rakstīts: „Tu esi tas, kas mani izvedis no mātes miesām” (Ps.22:10). Bet caur Ecēchiēlu Kungs saka: „Un gāju toreiz Es garām tev, un ieraudzīju tevi tavās asinīs atstātu ķepurojamies un teicu tev: „Tev būs dzīvot!” Tiešām, Es teicu tev tavās asinīs: „Tev būs dzīvot!” (Ech 16:6). Tā pati, iepriekš man parādītā žēlastība, mani pasargāja, kad kāds vīrietis mani nozaga apmēram četrus gadus vecumā, tieši uz ielas, visiem redzot. Viņš mani apmānīja, pasakot, ka ir mans vectētiņš. Mana māte, kas nejauši bija darīšanās otrā pilsētas galā, ieraudzīja mani,

ejot pie rokas šim vīrietim, izlēca no mašīnas un izrāva mani no rokām laupītājam. Un atkal pēc dažiem gadiem man iepriekš izrādītā mīlestība izglāba dzīvību man un manam brālim, kad mēs kaut kā atlaidām rokas bremzes mūsu mašīnai uz ielas, kas veda strauji uz leju, un pēdējā mirklī palikām karājamies uz atvērtajām durvīm. Citreiz es ar savu brāli stāvēju uz koka laipas, kas bija tālu iekšā Vidusjūrā. Tuvojās stiprs negaiss, un tikai dažus metrus no mums jūrā iespēra zibens. Tikai pēc vairākiem gadiem mēs aptvērām, cik liela žēlastība tad bija darbojusies, tā kā fizikas likums mūs māca, ka zibens vienmēr iesper augstākajā vietā. Tīri fiziski nebija iespējams, ka šis zibens iespēra tikai dažus metrus no mums jūrā. Ziemā auto katastrofā ar mūsu vecākiem mašīna tika apgāzta otrādi, un mēs pēdējā mirklī palikām karājamies uz staba. Piecdesmit metrus līdz tam un piecdesmit metrus pēc tā mēs būtu iekrituši ar ledu pārklāta ezera dziļumos un noslīktu. Vai tu arī vari atpazīt savā dzīvē tev doto Dieva žēlastību? Tev tas ir jāpieņem kā ķīla tam, ka arī tevi Dievs ir zinājis jau pirms pasaules radīšanas un paredzējis tev būt par daļu pie Kristus ciešanām miesā. Tev ir jābūt pilnībā pievienotam un piederošam pie Viņa dzīves, pie visām labajām Viņa būtības īpašībām, pie visām Viņa spējām un spēkiem! Satver to ticībā, ka Viņš jau tevi ir aicinājis un pēc sava plāna ir tevi taisnojis Kristū, lai nākotnē tevī varētu redzēt Kristus godību parādāties un tu tiktu pagodināts Kristū. Un tev jau sen bija laiks pieņemt ticībā šo godību, tāpēc, ka cilvēciskā dzīve, kā man šķiet, ir pārāk īsa, lai ietilpinātu sevī Dieva godības slavu un pārtapšanu Viņā. Steidzies izglābt savu dvēseli! Lūdzies grēcinieka lūgšanu, ja gadījumā tu to vēl neesi izdarījis, kā jau es tev piedāvāju ceturtajā nodaļā. Iesim kopā ar mums šajā ceļā, lai kā Dieva izredzētie saņemtu spēkā šīs apsolītās pārmaiņas.

Vareni pārvērsts

„Bet mēs visi, atsegtām sejām spoguļodamies tā Kunga spožumā, topam pārvērsti Viņa paša līdzībā no spožuma uz spožuma. To dara tā Kunga Gars” (2.Kor. 3:18).

„... ikviens, kas mīl to, kas viņu Dzemdinajis, mīl arī to, kas no tā ir Dzimis” (1.Jāņ.5:1).

Mūsu Dievs ir pārmaiņu Dievs. Tikko mēs nokļūstam Viņa rokās, visās mūsu dzīves jomās debesu spēki sāk darboties mūsu absolūtam labumam. Pats pirmais, kas sāka mainīties manā jaunajā dzīvē, bija mans ļaunums un nešķīstība. Kungs to pārvērtā sīrsnīgā mīlestībā uz mani un tuviniekiem un pamodināja manī stipru tieksmi uz tīrību un svētumu. Ar man iepriekš nepazīstamu dievišķo izlēmību, es uzreiz ķēros pie darba, piemēram, lai lamāšanos noliktu sev zem kājām. Līdz šim man neviens nebija mācījis, ka katru grēku var uzvarēt Jēzus vārdā un Viņa ticības spēkā, kas darbojās mūsos, tāpēc iesākumā es centos lamāšanās garu uzvarēt paša spēkiem. Tas beidzās ar neveiksmi, un, tā kā es neko labāku nezināju, tad nolēmu, daudz nedomājot, pamest automehāniķa profesiju, lai vairs patstāvīgi netiktu pakļauts kārdinājumam lamāties. Tāpēc es pārgāju uz nodaļu, kur pārdod mašīnas. Neskatoties uz to, ka šī rīcība pati par sevi neatbilda bībeliskai rīcībai, Dievs atkal atalgoja manu ticības soli. Es tik lielā mērā biju atbrīvots no lamāšanās gara, ka nākamajos gadus pat domās nebiju spējīgs padomāt par lamāšanos. Dieva žēlastībā es vienā mirklī tiku vareni pārvērsts. Tāpat Dievs izmainīja manu attieksmi pret pretējo dzimumu. Nerēķinoties ar zaudējumiem, es varēju šajā jomā sakārtot savu dzīvi. Bet pati labākā pārmaiņa bija mīlestība uz Dievu, kas manī nepārtraukti radīja vēlēšanos iepazīties ar citiem kristiešiem. „... ikviens, kas mīl to, kas viņu ir

dzemdinājis, mīl arī to, kas no tā ir dzimis (no Dieva)” (1.Jāņ. 5:1). Ja mūs apžēlojušais Dievs nedarītu mūsos Savus darbus no A līdz Z, mēs visi būtu jau miruši. Es, kas iepriekš nicināju kristiešus, tagad tiku vilkts pie kristiešiem ar mīlestības saitēm. Tikai kur viņus varēja atrast? Es pat nespēju pieļaut domu, ka manis tikko atrastai ticībai varētu būt kaut kas kopīgs ar baznīcu vai kādu citu iestādi. Tai laikā es vēl biju pārāk lepns, lai par to parunātu ar savu vecmāmiņu, tā kā mēs bijām viņu izsmējuši un nicinājuši daudzu gadu garumā. Arturs arī nebija blakus, viņš bija aizbraucis uz Bībeles skolu.

Pārveidotā vientulība

Šo iekšējo meklējumu laikā man bija jāiet armijā. Es vēl nestāvēju stingri uz kājām, tāpēc ātri kļuva par izsmiekla un dažādu muļķīgu jociņu objektu. Tad Dievs pieļāva, ka es tiku traumēts un uz dažām dienām nokļuva lazarētē. Tur es, pilns grēku nožēlas, atsaitēju mazu grāmatiņu, kuru man bija uzdāvinājusi mana vecmāmiņa. Viņa dāvināja tikai garīgu literatūru, un es padomāju, ka manai dvēselei nāktu par labu izlasīt šo grāmatiņu. Man nebija saprašanas, par ko šajā grāmatiņā būs stāstīts. Virsraksts „Viss sākās Šopvillā” lika domāt, ka saturs būs par notikumiem manā dzimtā pilsētā Cīrihē. Tiklīdz es sāku lasīt, mana uzmanība pamodās. Gandrīz katrā lappusē es lasīju, kā kristieši iet kopā pa vienu ceļu, kopā lūdās, kopā atver tējnīcu, lai, dzerot tēju un piekožot cepumus, varētu pastāstīt par Evāņģēliju. Tur bija rakstīts, kā jaunieši, stāvot aiz katedras, sludina, un kā cilvēki no ielas nāk pie Kristus un sāk jaunu dzīvi. Kad es izlasīju šo grāmatu, mana sirds bija pārpildīta ar vēlēšanos arī būt tādā sadraudzībā ar citiem kristiešiem. Es raudāju un lūdzu Dievu, lai Viņš apžēlojās par mani. Tai pašā stundā es atcerējos par kādu zīmīti, ko Arturs bija man iedevis apmēram gadu atpakaļ. Kad nokļuva atkal mājās, sāku meklēt šo zīmīti. Es pārmeklēju visu istabu, savu rakstāmgald un tiešām atradu šo zīmīti. Tajā bija uzrakstīta adrese. Es tūlīt

uzzināju, kā atrast šo vietu, jo runa šeit bija par kādu dievkalpošanu. Kad es atvēru durvis šajā ēkā un iegāju iekšā, es paliku stāvam, kā zibens spērienu dabūjis. Es atrados tieši tajā ēkā, par kuru biju izlasījis vecmāmiņas dotajā grāmatā. To es atpazinu pēc daudzajiem visur esošajiem galdiem un koka paneļiem, kas bija piesisti pie sienām. Es to sapratu pēc katedras un pēc jaunajiem cilvēkiem, kas aiz tās sludināja. Visa programma bija organizēta kā grāmatā aprakstīts. Cīrihē ir desmitiem kristiešu sapulces. Bet Dievs dzirdēja manu lūgšanu un atveda mani tieši uz šo baznīcu, par kuras rašanos bija aprakstīts grāmatā. Tagad es biju ne tikai no augšienes piedzimis, bet arī atradu garīgās mājas. Aleluja! Kungs pārvērtā manu vientulību dievišķā sadraudzībā ar citiem Dieva bērniem. No šī brīža viens notikums sekoja otram.

Pārveidotās vēlēšanās un intereses

Es uzreiz tiku uzaicināts kopā ar viņiem sludināt Cīrihes ielās Evaņģēliju. Bet mana brīvdienu programma pilnībā bija jau aizņemta, jo es biju kaislīgs muzikants un sportists. Neskatoties uz to, man izbrīvējās brīvs vakars, lai ar šiem puisiem pabūtu kaut vienu reizi kopā uz ielas. Es trīcēju ar visu ķermeni, kad pienāca šis brīdis. Apmēram piecpadsmit jauni cilvēki manā vecumā sāka dziedāt, kaut arī drusku šķībi, bet toties no visas sirds. Viens pēc otra viņi vīrišķīgi nāca priekšā un stāstīja par savu dzīvi, un sludināja. Man vēl nebija drosmes runāt sabiedriskā vietā, tāpēc es mēģināju stiprināt brāļus un māsas ar muskuļu kustināšanu. Sākumā man bija jāsaprot, ka šeit nebija pieprasījums tāda veida nodarbēm, nozīme bija pavisam kam citam. Pēc tam mēs daudzus cilvēkus aicinājām uz tējnīcu. Man sākumā vajadzēja iemācīties, ka vīrieša šarmam šeit nebija noteicošā loma, lai iegūtu cilvēkus. Lieta tāda, ka es uzreiz uzsāku sarunas ar izskatīgajām meitenēm. (Jā, cilvēkam ir jāmaina domāšana visos līmeņos un esamībā.) Atnākot tējnīcā, mēs atkal sludinājām un pēc tam pie tējas ar cepumiem runājām par Jēzus Kristus Evaņģēliju. Tāds dzīves veids

mani tik ļoti valdzināja, ka es sāku mainīt vienu vakaru pēc otra. Sports un tiekšanās pēc ārējā skaistuma sāka aizvien vairāk zaudēt savu nozīmi. Es aizvien vairāk sāku tiekties pēc iekšējā skaistuma, jo iepazinos ar cilvēkiem, kam tas bija. Es biju atradis neaprakstāmi dziļu saskarsmes veidu, un tagad mani nespēja apturēt mana muzikālā grupa, ko es ļoti mīlēju. Beigās es viņiem vairāk sludināju Evaņģēliju, nekā spēlējām kopā. Un tā vietā lai dzītos pēc profesionālisma, mani vairāk vilka stāvēt kopā ar ticīgajiem, piedzīvojot negodu, dziedāt kopā ar viņiem evaņģēlija dziesmas. Bet mana dzīve pastāvīgi vēl bija nespēkā, atkal un atkal es sajutu, ka man nav tā spēka, kas izcēla citus kristiešus. Mana dzīve vēl bija pilna ar tumsas darbiem un ar bailēm. Es tā vienkārši nevarēju atrast spēku kā pārējie sludināt uz ielām vai arī dot liecību par savu ticību Evaņģēlijam. Vienreiz kāds uzticams brālis man pastāstīja, ka notiks ūdens kristības. Es nevarēju vien beigt klausīties par to. Patstāvīgi runāja par to, ka tur varēs aprakt savu veco cilvēku, lai augšāmceltos kopā ar Kristu. Tas bija tieši tas, pēc kā tik ļoti slāpa mans iekšējais cilvēks! Kad šis laiks pienāca, es piepildīts ar prieku, iekāpu ledainajā Cīrihes ezerā 1978.gadā. Es tiku kristīts Jēzus vārdā, Viņā. Pēc tam, kad izgāju no ūdens, ar katru stundu vairāk mani pārņēma prieks un spēks no augšienes. Es knapi varēju to aptvert: tas viss, ko es biju tik ļoti vēlējis, viss sāka no manis izlauzties - kā no pirmavota. No šīs stundas līdz pat šodienai manā dzīvē notiek varenas pārmaiņas, viena pēc otras. Pieņemot ūdens kristības, es pārdzīvoju to, par ko raksta (Apust.d. 2:38): „... atgriezieties no grēkiem un liecieties kristīties ikviens Jēzus Kristus vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu un saņemtu Svētā Gara dāvanu.” No šī brīža es pilnībā biju ne tikai pārliecināts, ka mani grēki piedoti, bet ka man ir dots spēks, lai vairs negrēkotu. Sākumā šī Svētā Gara plūsma pieauga manī kā maziņš strautiņš, kamēr viņš varēja jau aizraut mani visās dzīves sfērās.

Pārveidotā spēja mīlēt

No manas kristības stundas un Svēta Gara saņemšanas brīža nekāds elles spēks nevarēja atturēt mani no tā, ko Dievs bija paredzējis jau pirms pasaules radīšanas. Vai tu arī dzīvo ar šo apziņu, ka Dievs vēl pirms pasaules radīšanas ir sagatavojis pabeigtu un brīnišķīgu plānu tavai dzīvei? (Ef. 1:3-4). Kad šis plāns sāk piepildīties, mūsos un apkārt mums sāk notikt lietas, kuras mēs nekad nevarētu izdarīt paši saviem spēkiem. Dieva mīlestība pēkšņi izsauca manī vēlēšanos visur, kur es ierados, liecināt par Evaņģēliju. Jebkurām bailēm bija jāatkāpjas Svētā Gara spēka izpausmes priekšā. Turpmāk es negribēju laist garām neizmanto tu nevienu iespēju liecināt Evaņģēliju par Jēzu Kristu. Kā tikko beidzās darba diena, es devos no vienas vietas uz otru, apmeklēju cilvēkus mājās, atradu viņus uz ielām. Lai kur es arī ierastos, Dieva Gars jau bija sagatavojis augsni. Manā dzīvē iepriekš man nekad pat tuvu nebija pazīstams kaut kas brīnišķīgāks, kā vienkārši peldēt Gara plūsmā, esot brīvam no grēka. Sāka notikt brīnumainas lietas. Kādu reizi es lūdzu grēka nožēlas lūgšanu kopā ar kādu alkoholiķi un nenojautu, ka tā bija viņa pēdējā iespēja pieņemt Jēzu Kristu savā dzīvē. Pēc pāris dienām Dievs viņu paņēma pie sevis. Mans vectēvs, kuram bija deviņdesmit viens gads un kurš visu savu dzīvi neko negribēja zināt par Dievu, zem Svēta Gara svaidījuma ar asarām acīs nožēloja grēkus. Kad es lūdzos grēka nožēlas lūgšanu kopā ar viņu, un viņš atkārtoja manus vārdus, es nezināju, ka tie bija viņa pēdējie vārdi, kurus viņš ar mani runāja savā dzīvē. Pilni pateicības, ar asarām acīs mēs šķīrāmies. Drīz pēc tam viņam pacēlās temperatūra, viņš zaudēja samaņu, un Dievs viņu paņēma pie sevis. Lai kur es ietu, es varēju piepeši sajust, kā Dievs pieskaras cilvēkiem un kā daudzi no viņiem sāka jaunu dzīvi un kļuva par kristiešiem. Pat dienā, darba laikā Dieva mīlestība pamudināja mani tik ļoti, ka es vairs nevarēju un negribēju klusēt. Tādējādi tas bija pats par sevi saprotams, ka katrs klients sastapās ar Evaņģēliju. Dieva Gars darbojās tā, ka man, kā likums, bija

vajadzīgas tikai dažas sekundes vai minūtes, lai ar dažādiem cilvēkiem uzsāktu sarunu par Jēzu. Tā pavisam īsā laikā viss uzņēmums, kurā strādāja 120 darbinieki, izdzirdēja Evaņģēliju. No vismazākā palīgstrādnieka līdz direkcijai, vienkārši visiem tas bija jādzird. Vēlēšanās liecināt par to, ka Jēzus ir dzīvība, manī darbojās tik stipri, ka es katru dienu pavadīju daudzas stundas lūgšanās. Vakarā pēc darba Dieva mīlestība mani vilināja uz ielām un laukumiem. Pēkšņi priekš manis nebija nekas labāks, kā liecināt par dzīvi un Dieva spēku, kas rada pārmaiņas. Pēc tam, kad uz ielām vairs nebija cilvēku, es nevienu reizi vien tīri aiz mīlestības uz Dievu sludināju ezera krastos pat gulbjiem, pīlēm un vurdēm. Te kāds var padomāt, vai tas ir normāli. Dabiski, ka tas ir normāli! Jēzus taču teica: „No sirds pārpilnības mute runā.” (Mat. 12:34). Jēzus, kas dzīvo mūsos, ir glābjošās mīlestības pilns, pilns ar mīlestību pret cilvēkiem un pret visu radību. Viņš nomira no kvēlās mīlestības pret mums. Viņa degošā vēlēšanās ir pievienot mūs savai pāri plūstošajai dzīvībai. Es šodien apgalvoju - ja cilvēks nenes sevī tāda veida glābjošu mīlestību un nav Dieva godības avots pēc tā parauga, kas paredzēts tieši viņam, tad viņš pa īstam nav atdevis savu dzīvi Dievam, vai nu dzīvo vēl joprojām vai atkal no jauna ierauts grēkos. Kur ir Dieva Gars, tur ir brīvība. Brīvība no visām iekārēm, atkarībām, brīvība no grēkiem un kaislībām, no ļaunuma un tumsas. Jēzus kādu reizi teica: „Ja kam slāpst, tas lai nāk pie manis un dzer; kas man tic, kā rakstos sacīts, no viņa miesas plūdīs dzīvā ūdens straumes. To viņš teica par Garu, ko vēlāk saņēma tie, kas viņam ticēja.” (Jāņ. 7:37-39). Mums nevajadzētu nomierināties līdz tam brīdim, kamēr mēs nekļūstam par tādām dzīvā ūdens straumēm. Tā kā Jēzus vēl vienu reizi saka: „Bet, kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam nemūžam vairs neslāps; bet ūdens, ko es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvei.” (Jāņ. 4:14). Vai tu esi kļuvis par dzīvā ūdens avotu? Es šeit neliecinu par jūtu uzplaisnījumiem, bet par Svēta Gara straumēm, kuras nepārtraukti pārvērš tevi un visu tavu apkārtni. Visur, kur nenotiek nepārtrauktas pārmaiņas, nedarbojas Jēzus Kristus. Ja tu

jau esi kristietis un tomēr nevirzies uz priekšu, tad tev jāļauj sevi rūpīgi pārbaudīt mērīšanas nedēļā. Tev jāklūst par radošu avotu! Neapmierinies tikai ar grēku piedošanu vien. Centies kopā ar savu izpirkšanu (grieķapolitrozis) tāpat arī saņemt brīvību no grēka darbiem (grieķ. afezis). Bet nekad neesi apmierināts pat ar to! Tikai tad, kad tu pats kopā ar visu savu kristīgo apkārtni būsi kļuvis par dzīvā ūdens straumi, tikai tad tu atrodies savā stihijā, kas bija domāta tev jau pirms pasaules radīšanas. Neapmierinies līdz brīdim, kamēr neatrodi šo straumi, un šī straume nesatvers tevi pirmā!

Pārveidotās finansu attiecības

Liels autosalons, kurā es strādāju, arvien vairāk pārvērtās par sava veida misionāru staciju. Cilvēki no dažādām nodaļām nožēloja grēkus, pēc tam ar līdzīgu degsmi atkal liecinot par Evaņģēliju citiem darbiniekiem. Firma guva panākumus, un klienti arvien biežāk sāka pateikties direkcijai par to, ka pērkot mašīnas, viņi papildus saņēma garīgo palīdzību. Bet tā kā mana priekšniecība bija ebreju izcelsmes, viņiem tas sāka nepatikt. Man pieprasīja neko vairāk nestāstīt par Jēzu Kristu maniem klientiem. No šī brīža es zināju, ka nekad nespēšu ar mierīgu sirdsapziņu dot tādu solījumu. Es apzinājos arī iespēju Svētā Gara spēka pārpilnībai, ka priekš manis šis lielais uzņēmums kopā ar visiem klientiem likās pārāk mazs darba lauks. Kā es varētu izturēt tādu šaurību? Dažu dienu garumā es no visas sirds lūdzos Dievam par šo lietu. Jau iepriekšējos mēnešus es ne reizi vien biju domājis par brīvās kalpošanas iespēju. Ļoti nespēcīgs sevī, bet neskatoties uz to, nostiprināts ticībā, es nolēmu iesniegt atlūgumu un iet to pašu ceļu kā Arturs. Ja kāds man būtu gadu atpakaļ teicis, ka pēc divpadsmit mēnešiem es speršu to pašu soli, ko Arturs, es ilgi nedomājot nosauktu viņu par traku. Bet Svēta Gara spēkā viss ir iespējams. Tajā laika es lūdzos arvien cītīgāk un nepārtraukti pārdomāju par fundamentāliem Svēto Rakstu apsolījumiem. Tā

bija cīņa, kas vilkās mēnešiem, iekšēja cīņa, pirmkārt jau par Dieva apsolījumu (Mat.6:33), kur ir rakstīts: „Bet dzenaties papriekš pēc Debesu Valstības, tad jums visas šīs lietas (visa apgāde) tiks piemestas.” Mūsu baznīcā bieži sludināja par ticību un ar savām dzīvēm apstiprināja šo atkarību no Dieva. Kad es beidzot stāvēju izvēles priekšā starp divām Bībeles skolām, man it kā liktenī bija ierakstīts izvēlēties to, kas man nedeja nekādu finansiālu apgādi. Un tā, runa varēja būt tikai par mūsu baznīcā esošo Bībeles skolu. No paša sākuma jau bija skaidrs, ka man, tāpat kā manam piemēram Arturam, nāksies šajā ceļa sākumā likvidēt visus savus ietaupījumus, atdodot tos Dieva Valstības rīcībā. Tā kā es pelnīju daudz naudas un centos sasniegt arī citus augstus mērķus, Dieva darbam varēja atbrīvoties ievērojama summa. Bet es to izdarīju ar prieku un gavilēm un līdz pat šodienai ne reizi to neesmu nožēlojis. Dabiski, ka to izdarīt varēju tikai slepeni, tā kā mana māte tad neizturētu pat ziņu par to, ka es pametu savu darbu un eju uz Bībeles skolu. Šī ziņa viņu aizvainoja tik stipri, ka viņa kļuva paralizēta. Tikai ar injekciju palīdzību ārsts varēja viņu atkal no tā atbrīvot. Priekš manis tā bija goda lieta nevienam nestāstīt, ka visa mana nauda ir pagaisusi. Dabiski, ka šis solis nekādā ziņā nebija viegls. Tas tika sperts tikai pēc tam, kad es daudzu mēnešu garumā katru brīvu minūti pavadīju lūgšanās un cīņā, un beidzot, esot zem pārbaudījuma galējās spiediena robežas, es varēju izlauzties līdz šim solim. Un pie tam, it kā svētais likums manī pamudināja mani pārbaudīt Dieva apsolījumus laikā, kad es vēl nebiju precējies. Kā ticībai, tā arī attieksmei pret Dievu un noslēpumu svētai glabāšanai jābūt pilnīgi patiesiem. No paša sākuma es jau sapratu, ka mācību gadi Bībeles skolā tikai ieliks pamatus šajā ticības pārbaudē. Bet es biju gatavs tam un pilns apņēmības riskēt ar visu Jēzus vārdā. Jo, neskatoties uz to, ka es biju kristietis vēl tikai nepilnus divus gadus, es pārdzīvoju Dievu tik vispusīgi un skaidri, ka man likās, ka tā ir Dieva zaimošana, neuzticēties pilnībā Viņa apsolījumiem Svētajos Rakstos un nebūvēt uz šī pamata visu savu dzīvi. Tai laikā man likās, ka par kaut ko mazāku nevar būt ne runas. Un tā es nokārtoju

visas savas mājas lietas, samaksāju visus aktuālos rēķinus un izdalīju savu naudu. No tā brīža visa mana dzīve bija viens vienīgs piedzīvojums. Pirmā vasaras ceļojuma laikā daži citi brāļi un māsas no Bībeles skolas arī bija motivēti pilnībā uzticēt Dievam savas finanses. Pēc tam mēs bijām kā bērni un tajā pašā laikā kā sapņotāji.

Pārveidotie rēķini

Īsa pārtraukuma laikā starp uzstāšanos, viens no dalībniekiem pēkšņi visiem uzprasīja: „Jūs arī nāksiet kopā ar mums ēst saldējumu?” Uzreiz vairākums piekrita doties. Mēs ar draugu saskatījāmies. Mēs varējām arī neteikt viens otram, ka gribējām paēst saldējumu. Tieši tāpat mēs arī varējām neteikt, ka mums ir tukši maciņi. Bet piepildīti ar vieglprātīgu prieku, mēs devāmies ceļā, gaidot, ko izdarīs Kungs. Nedaudz vēlāk mēs jau sēdējām lielā aplī un mūsu priekšā bija saldējums ar kafiju. Laiku pa laikam mūsu skatieni satikās. Izņemot svētu spriedzi, kas karājās kaut kur gaisā, nebija nekādu pazīmju, ka Dievs kaut ko izdarīs mūsu labā. Bet tas nebojāja mūsu apetīti, mēs priecājāmies kā mazi bērni un centīgi iesaistījāmies sarunās. Laiks gāja un gāja uz priekšu, mēs jutām, ka drīz vajadzēs maksāt un mēs sajutāmies kā ne savā ādā. Es stāstīju brālim ar kādu uzticību Dievs līdz šim vienmēr ir nācis palīgā. Viņš kaut ko tādu pārdzīvoja pirmo reizi. Tai laikā, kad viņš varēja kaut kādā mērā balstīties uz mani un maniem pārdzīvojumiem, es varēju paļauties tikai uz Dievu. Un Kungs tik tiešām noveda lietu līdz tam, ka man nekas cits neatlika, kā vien pasaukt oficianti rēķina apmaksāšanai. Pārāk ātrā solī viņa tuvojās mūsu galdam un atvēra savu lielo maku. Pienāca šis mirklis. Karsts asins vilnis iesita pa galvu un uz pieres gandrīz parādījās auksti sviedri. Neskatoties uz to, es pavisam skaidri jutu, ka ticībā jāizņem maks, kurš atradās labajā bikšu aizmugures kabatā. Tas bija tā, it kā es izstieptu roku pašā ugunī. Tomēr tai laikā, kad es paņēmu maku no bikšu kabatas abās rokās, notika brīnums. Kāds iekliedzās

no apļa: „Atļaujiet man samaksāt par visiem.” Pirms es paspēju atvērt savu tukšo maciņu, oficiante novērsās no manis un paņēma samaksu citā pusē. Mūsu sirdis lēkāja, kā baroti teļi. Mēs apķērāmies, priecājoties par Dieva uzticību un uzvaru, kuru tikko bijām ieguvuši. Tā Dievs, sākot no pirmajiem mazajiem solīšiem, sāka mūs mācīt, kā var dzīvot, uzticoties. Drīz vien tas kļuva par ikdienišķu pieredzi, atdot pēdējo naudu priekš cilvēkiem ar kuriem es iesaistījos sarunās. Tā, piemēram, es nopirku evaņģēlisko literatūru un izdāvāju saviem viesiem, kurus atvedu uz evaņģelizāciju. Līdzīgi lietum uz svaigi nopļautas pļavas bija pārdzīvojumi, kad Dievs atkal sūtīja jaunu „mannu” no debesīm.

Pārveidotās vajadzības

Šī pieredze par Dieva patstāvīgo apgādi nekādā gadījumā nenoveda mani pie iekšēja „truluma”. Tieši pretēji, dienu pēc dienas Svētais Gars apgādāja mani ar vēl lielāku gaidīšanu, lai uzticētos Dievam pāri ikdienas apgādei. Kļuva arvien skaidrāks, ka Dievs dara daudz vairāk brīnumus, kad atrodamies gaidīšanas stāvoklī, īstā vietā un laikā. Vienu rītu Bībeles skolā Svētais Gars skaidri mani pamudināja apsēsties brokastu laikā vienā konkrētā vietā. Kā likums, pārpildītā ēdnīcā atradās ap simts Bībeles skolas skolnieki. Ēšanas laika es pat nenojautu, kas notiks. Es tikai skaidri sajutu, ka Dievs kaut ko izdarīs brokastu laikā. Un tā es neatlaidīgi lūdzos un biju noskaņots uz pieņemšanu. Pēkšņi man aiz muguras atskanēja skaļš kliedziens. Es pagriezos, tieši aiz manis sēdēja māsa, kura noliecoties trāpīja ar matu cirtām degošā svecē. Visi apkārtējie bija šokā, kad no viņas galvas pacēlās liela liesma. Tas bija tas moments. Bez ilgas domāšanas no manas puses Svētais Gars mani pamudināja sist ar plaukstām viņai tieši pa galvu. Ar vienu sitienu uguns liesma tika nodzēsta un viņas mati tika izglābti. Ja būtu pagājušas vēl pāris sekundes, tad viņa būtu jānogādā slimnīcā ar smagiem apdegumiem. Patstāvīgi pievērs uzmanību uz Svētā Gara darbību, tad arī tavs ceļš būs pilns ar prieku bez gala!

Mūsu pirmā brauciena laikā apkārt Vidusjūrai, mēs ar savu labāko draugu no Bībeles skolas neatlaidīgi lūdzāmies par jaunām iespējām kalpot Dievam. Kādu vakaru Dievs pagodinājās īpašā veidā. Mēs bijām ceļā kaut kur bezgalīgi vientuļā vietā. Simtiem kilometru garumā ceļš meta līkumus cauri pamestai un vietām stipri ar mežiem aizaugušai apkārtnē. Visā apkārtnē nebija redzama neviena māja. Kad mēs ar savu kolonnu apstājamies lai atpūstos, mēs atkal sajutām Dieva noslēpumaino klātbūtni. Tā katru reizi izpaužas neizskaidrojamā gaidīšanā, kas piepildīta ar prieku, iekšēju spriedzi un pārliecību, ka notiks kaut kas īpašs. Iekšēji mēs bijām saspringtā gaidīšanā. Bet, kas gan īpašs varēja notikt tik vientuļā un mežonīgā vietā? Kā tikko mēs iekārtojamies zem atklātām debesīm savos guļammaisos, tā viss arī sākās. No tālienes bija dzirdama automašīnas motora rūkoņa, kas mums tuvojās. Pāris simts metru no mūsu nakšņošanas vietas tā pēkšņi briesmīgi sāka čīkstēt un klabēt. Tas skanēja tā, it kā vesels dzelzceļa sastāvs ar nopiestām bremzēm tiktu vilkts pa sliedēm. Mūsu galvas līmenī šī mašīna strauji apstājās. Tas bija signāls priekš mums. Mēs zibens ātrumā izlecām no saviem guļammaisiem un aizskrējām pāri stepei pie mašīnas. Mēs atradāmies pašā Alžīrijas centrā un tād uz musulmaņu zemes, kurā apcietināja visu mūsu klasi un, draudot ar sodu, aizliedza jebkuru misionāru darbību. Kamēr mans draugs runāja ar musulmaņiem, es, būdams automehāniķis, sāku apskatīt bojājumus. Vēl līdz tam brīdim, kad es konstatēju, ka starp kardānu un ātruma kārbu bija atskrūvējusies skrūve, ar musulmaņiem tika veikta evaņģelizācija. Viss scenārijs ilga varbūt kādu ceturtdaļstundu. Pats par sevi saprotams, ka mēs liecinājām visiem pasažieriem, ka tā nav nejaušība, ka mašīna saplīsa tieši šajā vietā. Jo ne pirms, ne pēc mums simtiem kilometru garumā nebija neviena māja, pilnīgi nekas līdzīgs. Mēs gaviļējām par šo notikumu un visu slavu atdevām Kungam. Un kaut gan bija nakts vidus, svēta gaidīšanas priekšnojauta nedeva mums mieru. Mēs skaidri jutām, ka Dievam saplānots vēl kaut kas. Intuīcijas

vadīts es paņēmu savu kasti ar instrumentiem un noliku to pie galvas blakus guļammaisam. Mēs atkal kopā palūdzāties un apgūlāmies. Bet tikko mēs paspējām apgulties, kā atskanēja nākamās mašīnas troksnis. Šajā reizē dažus simts metrus no mūsu nakšņošanas vietas atskanēja skaļš troksnis. Mašīna klepoja un sprauslāja līdz pat brīdim, kamēr tā apstājās mūsu galvu augstumā. Ar saucieniem „Slava Dievam” un „Aleluja” mēs atkal pielēcām kājās, šoreiz jau ar instrumentu kasti rokās, izlaužoties cauri krūmiem piegājām pie mašīnas. No tās atkal izkāpa musulmaņi, kuri neticēja savām acīm – re kur viņi meža vidū ar nopietnu bojājumu, un pēc pusminūtes viņu priekšā jau stāv divi vīri ar instrumentu kasti un jautā, vai viņiem nevajag palīdzību. Es sāku apsekot bojājumu, bet mans draugs no Bībeles skolas sludināja evaņģēliju par Jēzu Kristu. Viņš stāstīja šiem ļaudīm, ka mazāk kā pusstundu atpakaļ notika tāda pati situācija un šajā pašā vietā. Viņi ar grūtībām varēja saprast to, ko dzirdēja. Bet tas viņiem vienkārši bija jāpieņem zināšanai. Tas bija Jēzus Kristus, debess un zemes Kungs, Kungs arī pār musulmaņiem, kurš bija uzaicinājis viņus uz šo sarunu par Prieka Vēsti. Kad es novērsu bojājumus karburatorā, evaņģelizācija it kā atkal beidzās. Možā noskaņojumā mēs atvadījāmies, zinot, ka šie un citi musulmaņi šos notikumus nekad neaizmirsīs.

Pārveidotie suņi

Kopā ar citām pārmaiņām, kuras mēs pārdzīvojām mūsu misijas braucienā, vēl bija stāsts par savvaļas suņiem. Lieta tāda, ka būdami lielā barā, tie pamanīja, ka viņu teritorijā ir ielauzušies svešinieki. Taču mēs visi bijām ļoti noguruši un izsalkuši pēc miega. Bet suņu bari nepārtraukti plosījās apkārt mūsu naktsmītnei. Daļēji noguruma dēļ, daļēji dusmu dēļ, bet arī no izmisuma, divi Bībeles skolas skolnieki, apbruņojušies ar kokiem, metās uz šiem suņiem, lai viņus izkliedētu. Bet notika tieši pretējais, kļuva acīm redzams, ka viņi nenomierināsies līdz tam laikam, kamēr nebūs

mūs aizdzinuši. Zinot, ka Dievs jau tik bieži mūs bija dzirdējis, mēs sekojām Gara pamudinājumam mūsos un prasījām pārmaiņu Kungu sniegt mums palīdzību. Vēlāk mēs tikko varējām gulēt no prieka, tā kā nepagāja ne minūte, kā viss suņu bars apklusā vienā mirklī, un nogurušie misionāri varēja pa nakti atpūsties.

Pārveidotā skepse

Visvairāk brīnumus un zīmes Dievs vienmēr darīja apgādes jomā. Viens mans tuvs draugs, kurš skeptiski uztvēra manu „apgādes veidu”, uzaicināja mani paslēpot. Pret maniem stāstiem viņš izturējās šaubīgi līdz brīdim, kamēr ieraudzīja pats ar savām acīm, ar kādu precizitāti mani apgādā Dievs. Lieta tāda, ka tad, kad mēs braucām augšā ar pacēlāju, manam slēpju zābakam nebija viens no pamata stiprinājumiem. Dažus nobraucienus es veicu bez tā. Bet pēc tam – vienā no neplānotajām apstāšanās reizēm – tieši viņa acu priekšā, es atradu sniegā gulošu stiprinājumu. Tā izmērs sakrita ar man pazudušā stiprinājuma izmēru un precīzi derēja manam zābakam.

Pārveidotā atkarība no narkotikām

Tai laikā es pavadīju gandrīz katru brīvu minūti lūgšanās. Kādu vakaru, tas bija ap deviņiem, pravietošanas Gars nāca pār mani ar tādu skaidrību, kādu līdz šim es nebiju piedzīvojis. Dievs man atklājās no tādas puses, ko var saprast tikai tas, kas tic kā bērns. Pilnīgi skaidri es sajutu, ka Svētais Gars apsoltīja man vēl tajā pašā naktī caur mani vienu cilvēku pievest Jēzum. Tajā pašā laikā Viņš man atklājās kā rotaļu biedrs, kas kopā ar mani spēlējās. Tas bija tā it kā Viņš teiktu: „Skrien, kur gribi, auļo, cik ātri gribi, slēpies, kur gribi (es aprakstu cilvēciski), saderam, ka tu nevarēsi aiziet garām šim izvēlētajam cilvēkam?” „Tu tiešām tā domā?” Es atbildēju un jau aizskrēju: pa kreisi, pa labi, augšā, lejā, apstājos, slēpos aiz stūra un skrēju, cik ātri varēju, tad tur, tad te un atkal citā virzienā.

„Tādā veidā es spēlējos Dieva vaiga priekšā veselu divu stundu garumā. Nevienu mirkli mani nepameta sajūta, ka Dievs uzvarēs. Visbeidzot, es domāju tas bija ap pusnakti, es nedaudz noguru, un vieglas šaubas sāka mani graužt, vai tikai es neesmu uzvarējis šajās sacensībās? Pēkšņi tumšas ieliņas vidū, tieši manā priekšā, atvērās durvis un no mājas iznāca cilvēks. Es nezināju, kur es atrodos. Bet ar šo cilvēku dažus gadus atpakaļ man bija ciešs kontakts. Viņš tieši gatavojās šajā neparastajā laikā nolikt savu riteni zem jumta. Tumsā mēs viens otru uzreiz atpazinām un sākās spraiga saruna, kas beidzās ar grēku nožēlu un atbrīvošanos no narkotiku atkarības. Mans draugs ar slēpju stiprinājumu arī personiski pazina šo cilvēku. Kad viņš izdzirdēja par šīm pārmaiņām, viņš ar prieku finansēja daļu rehabilitācijas no narkotiku atkarības šai atbrīvotajai dvēselei. Dievs uzvarēja šajās sacensībās, un es biju pats laimīgākais zaudētājs uz zemes!

Pārveidotie Bībeles skolas skolnieki

Astoņdesmito gadu sākumā Anni man atsūtīja grāmatu par atmodu. Mēs toreiz vēl nenojautām, ka reiz apprecēsimies un ka šī grāmata ietekmēs visu manu dzīvi. Es to lasīju ar šoku un iedvesmu. Ar šoku tāpēc, jo apzinājos, ka atrodos nepareizā mācību struktūrā. Mums mācīja, ka garīgās dāvanas vairs nedarbojas un ka brīnumu un zīmju laiks ir pagājis. Bet šajā grāmatā es lasīju tieši pretējo. Es lasīju par Svētā Gara izliešanos, par daudziem brīnumiem un zīmēm. Tai pašā laikā Anni mani papildus apgādāja ar mācību kasetēm no Amerikas. Pirmo reizi mūžā es tik tiešām sāku saprast, ko nozīmē ticība. Visās šajās liecībās es atradu sava Dieva smaržu, tāpēc es tūlīt pat nožēloju grēkus un sāku atklāti apliecināt ticību Svētajam Garam ar visām dāvanām. Es paklausībā uzliku rokas uz slimajiem Bībeles skolniekiem un piedzīvoju, ka viņi vienā mirklī kļuva veseli. Pat ne sekundi nedomājot par to, kā mana pārvērtība var ietekmēt visu skolas vadību, kādu svētdienu es aizbraucu ar vienu Bībeles skolas skolnieku uz ezeru un pēc tam,

kad viņš atdeva savu dzīvi Jēzum Kristum, kristīju viņu ūdenī. Ticības vārds viņu tā pārņēma, ka viņš no manis vairs neatkāpās. Līdz tam viņš bija pats nepamanāmākais no visiem, ko es līdz šim pazinu skolā. Jau kristību laikā, kad es viņam uzliku rokas, viņš sāka bez kādām manipulācijām no manas puses pēkšņi lūgties mēlēs. Viņa gars turpmākajās dienās izlējās pāri malām ne mazāk kā piecās valodās. No tās stundas viņš bija izmainīts cilvēks. Dažu nedēļu laikā grēkus nožēloja puse viņa radnieku, viņš lika rokas bojātiem zāles plāvējiem un redzēja, kā tie sāka darboties. Nekāds spēks nepiespiestu viņu atgriezties vecajā nīkulības gultnē, cilvēciskajās bailēs un sīkumainībā. Bet šie un citi notikumi radīja apjukumu visā skolā. Skolas vadība pēkšņi man pieprasīja publiski atteikties no visām garīgajām dāvanām, no visiem vasarsvētku - harizmātiski orientētiem cilvēkiem, tāpat arī no visa mācību materiāla, kam bija kāds sakars ar šo tematu. Tā kā kļuva zināms, ka man ir mēlēs runāšanas dāvana, mani aizsūtīja uz Cīrihi, uz manu dzimto baznīcu. Tur, pēc sava veida nopratināšanas, vadošie brāļi aplenca mani un saistīja „mēļu dēmonu”, lai tas iziet no manis. Bet tai laikā, kad viņi centās izdzīt dēmonu, es iekšējā svētlaimīgā mierā lūdzos jaunās mēlēs un sajutu tikai pacilātību Kunga klātbūtnē. Tāpēc, ka es negribēju publiski atteikties no vasarsvētku harizmātiskā virziena un nebiju gatavs kritizēt Kunga žēlastības dāvanas, mani izslēdza no skolas un izolēja no pārējām baznīcām. Līdz šiem notikumiem es biju uzmanības centrā, bet no šīs dienas pret mani izturējās kā pret nešķīstu. Tagad es vēl pazaudēju arī savu garīgo namu. Dabiski, ka šis pārdzīvojums bija ārkārtīgi smags, bet neskatoties uz to, garā es biju priecīgs un laimīgs. Dieva klātbūtne un Viņa miers bija nepārtraukti ar mani, alleluja!

Pārveidotā vadība

Tas mācītājs, kurš lūdzās par mani, lai „mēļu dēmons” iziet no manis, stāstīja man vēlāk, ka pēc kāda laika, braucot vilcienā, viņš bija Svētā Gara klātbūtnes pārņemts. Tai laikā, kad viņš, neko nenojaušot, lasīja avīzi, viņa acu priekšā pēkšņi parādījās vīzija, un, kaut gan viņš to negribēja un uzskatīja saskaņā ar savu mācību par nepareizu, viņš skaļi sāka lūgties mēlēs. Viņu pašu pēc tam vajāja un izdzina. Ap deviņdesmit procentiem vadītāju manā bijušajā baznīcā un bībeles skolā, saskaņā ar vēlāk ienākošajiem ziņojumiem, izmainīja savu viedokli attiecībā pret Svēto Garu un Viņa dāvanām. Neskatoties uz to, ka šķelšanās, kas radās tajā laikā, līdz pat šai dienai rada pašas sliktākās baumas, tā kā publiski tas nekad nav ticis apspriests, iekšējais miers un nedalīts prieks no pārmaiņu Kunga nepārtraukti pieaug manī un visos mūsos. Mēs priecājamies par to lielo dienu, kad tādā pašā veidā, kādā Kungs sāka šīs īpašās pārmaiņas, Viņš atkal savienos kopā mūsu sirdis un ceļus. Dievs taču ir Vienīgais pār mums visiem un mūsos visos.

Pārveidotais policijas inspektors

Pēc manas izslēgšanas no Bībeles skolas es atradu patvērumu vienā no misionāru grupām, kas darbojās Indijā un Nepālā. Devīņu mēnešu laikā mēs izplatījām simtiem tūkstošus traktātu un grāmatu Indijas kalnu ciematos un Nepālā, lai tur visiem atnestu evaņģēliju par Jēzu Kristu. Nepālā jau daži kristieši sēdēja cietumā par Prieka Vēsts izplatīšanu. Jau tas vien - pievest cilvēkus pie grēku nožēlas, tika sodīts ar cietumu, bet, ja kādu kristīja no jaunpievērstajiem, tam bija jāreķinās ar pāris gadiem cietuma ieslodzījuma. Divi simti kilometru garajā misionāru pārgājienā pāri Nepālas kalniem es ar brāli, kas mani pavadīja, četrpadsmit dienu laikā bijām trīs reizes arestēti. Bet katru reizi notika izmaiņas, vadītas no augšas tā, ka mūs pēc brīdinājuma atlaida. Un lūk, mūs atkal apcietināja, bet pārpildīto cietumu dēļ, mūs ieslēdza vecā viesnīcā. Pases mums

atņēma. Mēs nezinājām, kāds sods mums draud. Dienu vēlāk mūs izsauca pie policijas inspektora. Visi grāmatu izdevumi un traktāti bija rūpīgi salikti kaudzītē uz viņa lielā rakstāmgalda. Viņš runāja ar mums ļoti stingri, bet mēs, kā vienmēr, pielikām pūles, lai pēc iespējas nesaprastu ne vārda no tā, ko viņš gribēja pateikt. Bet pēkšņi, kad visi pārējie policisti bija pazuduši no viņa kabineta, viņš saliecās uz priekšu un pajautāja, cik maksā katra grāmata atsevišķi. Mūs gandrīz pārņēma šausmas, tāpēc ka baidījāmies no lielā naudas soda vai vēl kāda papildus soda, kas saistīts ar aprēķināto kopējo summu par visām grāmatām. Tā mēs ātri aprēķinājām kopējo vērtību un nosaucām cenu. Tad viņš pilnīgi negaidīti izvilka maku un samaksāja nosaukto cenu, paņēma visu kaudzi ar grāmatām un noslēpa rakstāmgaldā. Viņš mums atdeva pases, novēlēja visu labu un atlaida. Mēs arī turpmāk turpinājām sēt, izdalot tautai tūkstošiem traktātu, brošūru un grāmatu.

Pārveidotās mājas

Daudzus gadus vēlāk es dzirdēju no viena misionāra, ka Nepālas kalnos radušās simtiem jaunas mājas draudzes un neviens nezināja, kas viņas ir dibinājis. Viņš aprakstīja šīs draudzes kā vēl pilnīgi nesabojātas, bez tipiskās teoloģiskās šķelšanās. Pilnīgi acīm redzams, ka viņiem nav nekādu ciešu sakaru ar misionāriem. Viņa lūgšana bija, lai viņi nekad nenokļūst sabojātu baznīcu apvienību rokās. Bet kas par viņiem rūpējās un kas viņus ir dzemdinajis? Viens ir neapstrīdams, ka tas varēja būt tikai pārmaiņu Kungs, jo simtiem māju tika izmainītas. Un tomēr tajos gados, kad tās vēl nebija, tikai nedaudzi bija gatavi ņemt uz sevi šo pārgājieni smagumu un iet pāri kalniem sēt Vārdu. Lielākais vairums misionāru, ar kuriem mēs iepazināmies, bija vairāk norūpējušies par saviem vēderiem un savu komfortu, un neviens no viņiem nepavadīja mūs nogurdinošajās ekspedīcijās. Bet priekš mums

piepildījās vārds no Zālamana pamācībām 11:1: „Ļauj savai maizei braukt pāri plašajai jūrai un pēc daudzām pagājušām dienām gan tu to atgūsi.” Alleluja!

Pārveidotās sirdis

Kad pēc deviņu mēnešu misionāra darbības es atkal stāvēju uz Šveices zemes, man kabatā bija tikai 70 franki. Un viss mans īpašums ietilpa vienā mazā čemodānā. Tā es stāvēju: bez draudzes, bez darba, nezinot, kā viss ies tālāk, un tas viss mūsu ne visai lētajā Šveicē! Bet es taču jau no paša sākuma liku savu cerību uz Dievu, nevis uz cilvēkiem. Tā es vienkārši no jauna sāku iet vienā solī ar Svēta Gara plūsmu un darīt visas tās lietas, kuras Viņš man rādīja. Īsā laikā es biju apgādāts ar visu nepieciešamo dzīvei. Tu jautā, kā „no jauna iet vienā solī ar Svētā Gara plūsmu?” Tas ir ļoti vienkārši, un to vari iemācīties arī tu. Priekš tā vajag zināt tikai patieso dzīvi un Dievišķo mieru. Jēzus atnesa mums mieru un pārdabisko dzīvi, kuru nepazīst šī pasaule. Kas ar to nav pazīstams, tas, dabiski, arī nevar staigāt šajā plūsmā. Problēma ir tā, ka mūsdienu cilvēki gandrīz visur domā, ka viņiem ir viss un nav nekāda trūkuma. Ja tu gribi iepazīties ar šo daudz dziļāko dzīvi, tad apmeklē mūsu sapulci un paliec uz mērīšanas dienām. Mēs ar prieku palīdzēsim katram, kas nevar atrast šo dzīvi.

Bieži iekšējās ciešanās un pacietīgā gaidīšanā paiet daudzas stundas, kamēr Dievs atklājas atkal no jauna. Es atceros pirmos pārdzīvojumus, kad uz mana galda sāka krāties pirmie 1000 franku rēķini, man nebija nekāda priekšstata, no kurienes ņemt naudu. Kā nekā visi mani radinieki un draugi domāja, ka man ir pietiekami iekrājumi, lai mācību laikā varētu savilkt galus kopā. Tajā laikā, kad es, guļot ar seju uz grīdas un ciešot, cerēju uz Dievu, atskanēja zvans, un pa durvīm ienāca viesi. Atvadoties šie ļaudis izdarīja to, ko viņi nekad nebija darījuši - viņi ielika man rokās naudu. Cits apmeklētājs nolika naudu tieši uz aploksnēm, nenojaušot, ka tajās

bija mani rēķini. Atkal citam cilvēkam radās sirdī vēlēšanās man uzdāvināt mašīnu. Bet visvairāk pārmaiņu Dievs veica no tās dienas, kad es pievērsu savu uzmanību Annii. Kādu reizi es ievēroju, ka šī sešpadsmitgadīgā meitene ir kļuvusi par divdesmitviengadīgu meiteni, un ka līdzīgas viņai nebija starp tām simts māsām, ar kurām es iepazinos pagājušajos gados, es, pārliecināts par savu izvēli, droši piegāju pie viņas un viņas tēva, lūdzot viņas roku. Annis tēvs sākumā nobijās, kad es uzaicināju viņu uz sarunu aci pret aci. „Redziet”, viņš uztraucoties teica: „Jau daudzus gadus atpakaļ es paredzēju, ka jūs pēc mācību beigšanas pirmkārt atnāksiet, lai atgrieztu mani un visus mūs.” „Bet”, es iebildu: „Vai tad nav citas tēmas, par kuru mēs varētu parunāt aci pret aci?” „Jā, varbūt, jūs vēlaties precēties?” viņš tad nedaudz apjucis pateica. „Jā, pareizi, jūs trāpījāt tieši mērķī ... Un uzminiet ar ko ...?” Te Dievs izmainīja saspringto atmosfēru un viņa sirdi, un viņš ar prieku atdeva man savu meitu. Neviena cilvēks, ne draugs, ne ienaidnieks, nekad nesacēlās pret šo izvēli. Anni - manas dzīves pavadone, izvēlēta no pasaules sākuma. Viņas dēļ Dievs izmainīja visu sirdis! Anni, tāpat kā arī es, daudzus gadus nepārtraukti lūdza Dievu, lai viņš pasargātu no nepareiza dzīves drauga. Līdz šodienai mēs jau deviņpadsmit gadus esam precēti un ne sekundi neesam to nožēlojuši, ka devām viens otram piekrišanu kopējam dzīves ceļam. Viņa - īsta karaliene starp sievietēm, nesalīdzināma personība, ar kuru es iepazinos šajā dzīvē.

Pārveidotais kāzu ceļojums.

Man kauns šodien, kad es atceros, ka mūsu kopdzīves sākumā es ļāvos mazticībai. Tieši tad, kad runa bija par to, kādu kāzu ceļojumu mums izvēlēties, savā sirdī es pieļāvu pašu lētāko variantu. Bet pārmaiņu Dievs nepieļāva to, lai es sasaistītu savu lēmumu pieņemšanu ar savu situāciju un nabadzību. Es jutu, ka Dievs pārbaudīja mani, uzdodot jautājumu, kādu ceļojumu es izvēlētos, ja es dzīvotu veiksmīgu darba dzīvi. Bez kavēšanās es

teicu: „Skaidrs, ka uz Malvinu salām.” Un tad notika tas, ko es līdz šim nebiju piedzīvojis. Tā pati balss, kura man kādreiz bija teikusi: „Izdali visu tavu naudu un seko man!”, teica man tagad: „Pasūti šo ceļojumu!” Kādus jūtu uzplūdus liek pārdzīvot šāds solis, var izjust tikai tas, kurš pats dzīvo nabadzībā. Šis ceļojums vēl 84. gadā kopumā maksāja 7000 frankus. Es vēl papildus visam biju tādā neveiklā situācijā, ka mums bija vajadzība pēc pilnas dzīvokļa iekārtošanas un citas mašīnas, tāpēc, ka vecā jau bija nokalpojusi. Pie tā vēl vajadzēja pielikt visus nepieciešamos līdzekļus kāzu svinību finansēšanai. Tīri cilvēciski es nevarēju pat iedomāties, cik maksās laulību gredzens. Bet Dieva klātbūtne bija pārāk stipra, lai palaistu garām izdevību šajā īpašajā stundā. Es parunāju ar Anniju par visiem šiem Dieva priekšlikumiem, un kad mēs sajutām kopējo mieru šajā jautājumā, es pasūtīju šo ceļojumu. Pēc šī lēmuma sekoja dažas krēslainas stundas, kurās es kā iekšēji, tāpat arī ārēji aptumšots, staigāju pa parku šurpu - turpu lūgšanas cīņā, cīnoties ar visa veida šaubām. Bet tāpat kā visos vingrinājumos līdz šim, Dievs pagodinājās bez manām paša rūpēm un bez manas piepūles. No visām pusēm pēkšņi mūs sāka apgādāt ar naudu. Mēs nepārtraucām brīnīties. Un tā, vajadzīgajā stundā tika apmaksāts katrs rēķins. Mēs varējām doties uz Malvinu salām, iekārtot dzīvokli, nopirkt labi uzturētu mašīnu, kā arī finansēt visu, kas bija nepieciešams šajā intensīvajā laikā. Un visbeidzot, kad viss bija aiz muguras, mēs sēdējām mājās, mūsu jaunajā dzīves vietā, un mums kabatā bija kā vienmēr ap 100 frankiem un ne vairāk.

No A līdz Z pārveidotie kalpošanas un dzīves mērogi

Sekojošā vadībai, kuru mēs saņēām caur lūgšanām un gavēšanu, mēs sākām mūsu darbu kristīgajā rehabilitācijas centrā starp narkomāniem, psihiski slimajiem un arī cilvēkiem ar cita veida vajadzībām. Pēc tam, kad bijām tur nostrādājuši tikai dažus mēnešus, Dievs atļāva pretiniekam izārdīt mūsu darbu. Šīs mājas dibinātājs un vadītājs bija labs mūsu draugs. Viņš pārāk ātri, bez stipriem pamatiem sāka atbrīvošanas kalpošanu, tāpēc pazaudēja kontroli pār visu savu kalpošanu un nokļuva nelabojamā apjukumā. No visām pusēm tika pieliktas pūles apturēt šo sagrāvi, bet likās, ka Dievam tas jau bija izlemts jautājums. Šis darbs sabruka. Mūsu draugs pazaudēja ne tikai savu saprātu, bet arī savu ģimeni. Tai laikā viņu pašu varēja satikt uz ielas nesakoptu un ar aptumšotu saprātu. Un tādēļ arī dabiski, ka vienmēr – bez naudas. Mēs bijām tad kopumā sešpadsmit cilvēki.

Mana pirmā doma šajā jaunajā situācijā, dabiski, bija iet atpakaļ strādāt savā profesijā. Lūdzoties par mūsu ceļu Dieva priekšā, mani atkārtoti uzrunāja rakstu vieta no Jāņa.10:12: „Derētais gans, kas nav īstais, kam avis nepieder, redzēdams vilku nākam, atstāj avis, un bēg; un vilks tās nolaupa un izklīdina.” Vairāk kā desmit cilvēku atradās mūsu aprūpē. Tie bija narkomāni, alkoholiķi un dažādu veidu psihisku kaitu slimnieki. Kā es varētu viņus atstāt šeit, uz ielas, un domāt tikai par savu personisko dzīvi? Anni, dažas nedēļas pirms šiem notikumiem, dzemdēja mūsu pirmo dēlu Simonu. Un tomēr šajās lielajās grūtībās es nevarēju dot priekšroku savai mazajai ģimenei. Tā es nolēmu rūpēties par šiem sešpadsmit cilvēkiem. Kad mēs saucām uz Dievu, Viņš mums palīdzēja pirmkārt ar to, ka mēs varējām uz trim nedēļām noīrēt lielu māju. Tu, noteikti, atceries stāstu par manām nakts cīņām ar pārmaiņu

Kungu. Šī māja bija atvērta mums tikai tāpēc, ka tas izglābtais cilvēks pēc savas rehabilitācijas strādāja veco laužu pansionātā, kuras direktors bija šīs mājas (viesnīcas) īpašnieks. Viņš zināja par šo nakts glābšanu un novērtēja mūsu iepriekšējo palīdzību, tāpēc nolaida lielu daļu vispārpieņemtās cenas. Lai Dievs svētī viņu par to! Tajā pašā laikā mana māte „nejauši” atrada manu veco krājbankas grāmatiņu. Viņa pazvanīja man un sacīja, ka es varu noņemt 1500 frankus. Tā bija tieši tā summa, kura mums bija vajadzīga, lai samaksātu par šīm trim nedēļām. Tā iemesla dēļ, ka iepriekšējā kalpošana, kurā mēs bijām tikai palīgi sabruka, pa visu Šveici ātri izplatījās ļaunas tenkas. Dievs atļāva velnam izplatīt baumas, it kā es būtu nogāzis savu vadītāju un sagrābis varu savās rokās. Sekas tam bija tādas, ka pat rajona pabalstu kases bija izdzirdējušas par to un daļēji nebija gatavas izmaksāt mums finanses, kas bija paredzētas, lai rūpētos par šiem cilvēkiem. Šajā bezizejas situācijā mēs sākām meklēt māju nākotnes dzīvošanai. Mēs izskatījām gandrīz visas Šveices avīzes. Beidzot, viena no mūsu darbiniecēm uzdūrās avīžu sludinājumam par mūsu šodienas galvenās mājas pārdošanu Valcenhauzenā. Mēs apskatījām dažādus objektus, bet tikai šis mums derēja. Mums bija grūti noticēt- tieši Valcenhauzenā ..., ar skatu uz manu bībeles skolu, kura aizliedza visiem skolniekiem pat runāt ar mums. Tā bija ļoti veca māja, precīzāk sakot, derīga gandrīz vai vienīgi nojaukšanai. Bet tajā visur stāvēja vecas gultas, un vēl atradās noderīgs inventārs. Mēs varējām ievākties jau pēc trim nedēļām, jo tās īpašnieks bija nāvējoši slims un gribēja izvākties tikpat ātri, kā mēs ievākties. Sākumā sarunas ritēja ne visai labi. Kurš tad pārdod māju cilvēkam, kam nav neviena franka paša kapitāla, un kura banka tad labprātīgi galvos par to? Bet Dieva spēkā viss ir iespējams. Pārmaiņu Kungs ielika labvēlību visu sirdīs attiecībā uz mums. Banka cerēja iegūt lielu peļņu, un iepriekšējais īpašnieks piedāvāja atlikušo summu ar tik pat augstiem procentiem, kā banka. Nākamajā dienā pēc līguma parakstīšanas es uzzināju, ka esmu samaksājis par šo objektu aptuveni par 200.000 frankiem vairāk.

Tas nozīmēja, ka šajā ekonomiskajā un likumdošanas situācija, kas man bija, kā minimums, piecu gadu laikā nebūs nekādu iespēju šo māju pārdot. Un tomēr, mums bija pašiem sava māja un mēs pēc trīs nedēļu pārejas perioda varējām tajā ievākties un turpināt rūpēties par grūtībās nonākušajiem cilvēkiem. Neskatoties uz ļaunajām tenkām un ķildām, dažas kases tomēr piekrita katru mēnesi izmaksāt summu, kas bija paredzēta mums. Tā mēs varējām savilkt galus kopā. Mēs savienojāmies vienā liktenī kopā ar dažāda veida problēmās nonākušajiem, tā kā Dievs caur savu Vārdu bija apsolījis man tādā veidā atklāt visus būtiskākos baznīcas veidošanas noslēpumus. Bet, pirmkārt, Viņš nemitīgi atklāja mums arvien jaunas sevis paša rakstura iezīmes.

Pārveidotā apgādes stratēģija

Pēc tam likās, it kā Dievs sakarā ar šīm nepatiesajām apsūdzībām, vēlējas nedalīti sagādāt Sev godu. Kā parasti, mani neinformējot, Viņš pakāpeniski man atņēma jebkura veida atbalstu. Vienmēr, kad es tajās dienās sludināju Dieva vārdu, es jutu, kā mana sirds nosliecas runāt to, ko gribēja dzirdēt cilvēki. No jauna atkal un atkal es tāpat sludināju cieto vēsti par tiesu. Un mēs arvien biežāk piedzīvojām, ka ļaudis mūs pamet, tā kā es nekad nenoklusēju nevienu vārdu. Mūsu jaunajā situācijā tas tāpat nozīmēja, ka ar katru „aizgājēju” mūsu ienākumi mēneša beigās samazinājās par divsimt, trīssimt frankiem. Tā ir spriedze - būt atkarīgam no naudas, kas ir saistīta ar palīdzību meklējošiem cilvēkiem, tas man kļuva par neizturamu smagumu. Reiz es sajutu, ka nevaru vairs izturēt šo spriedzi, un trīs dienu garumā ar gavēni un lūgšanām meklēju Dieva padomu. Atgriezties savā profesijā es vairs nevarēju, tā kā ceļš uz turieni bija slēgts. Situācija ar „algotni” bija joprojām tā pati, un pāri tam, mēs bijām kā lamatās mūsu objekta dēļ, kas derēja tikai nojaukšanai. Ceļš uz priekšu, ierastajā veidā, tāpat bija noslēgts iepriekš minēto iemeslu dēļ. Un tā, nebija ceļa ne uz priekšu, ne atpakaļ. Kad es trīs dienu garumā izraudājos

Dieva priekšā un bezpalīdzīgi gulēju uz grīdas, Svētais Gars sāka runāt manā sirdī. Absolūti skaidri Viņš no jauna man parādīja izeju, kuru bija sagatavojis mums jau pirms Visuma radīšanas. Risinājums bija tik vienkāršs, ka pirmajā mirklī es sabijies nodomāju, ka esmu pārklauts. Bet tā nešaubīgi bija visu pārmaiņu Kunga balss, šis Dieva lēmums darīja mani tik laimīgu, ka es pirmo reizi pēc nedaudz mēnešiem varēju atkal brīvi ieelpot, priecāties un dziedāt. Dievs pateica: „Pilnībā atbrīvojies no visiem pasaules nodrošinājumiem, dzīvo manā priekšā atkal tā, kā tu dzīvoji visus iepriekšējos gadus; atsakies atkal no visiem apgādes pabalstiem, turpmāk pieņem cilvēkus bez maksas un nesaki nevienam ārpus mājas, kādus soļus jūs esat spēruši, tā kā Es, Kungs, esmu jūsu apgādnieks, Es viens”.

Es braucu mājās, kā sapnī. Tas, kas ir nesaprotams un bīstams dabiskajam saprātam, bija manam iekšējam cilvēkam nepārtraukts laimes nesošs Evanģēlijs. Atgriežoties mājās, es nekavējoties sapulcināju savu komandu un pastāstīju viņiem par jauno ceļu. Es lūdzu visus pieņemt sirdī šo vārdu un vienas nedēļas garumā pārbaudīt to klusumā. Pēc nedēļas mēs gribējām atkal sapulcēties un liecināt viens otram, vai mēs varam šajā norādījumā atpazīt Dieva balsi vai nē. Un līdz pat šodienai visos būtiskākajos lēmumos mēs rīkojamies pēc tā paša principa. Jo tāda veida iedvesma var nākt arī no cilvēciskā saprāta, vai vēl sliktāk, no paša sātana. Tikai Svētā Gara spēkā un zem Viņa Dievišķā miera atpazīšanas zīmēm var skaidri atšķirt Dieva balsi no svešas balss. Kad mēs atkal satikāmies, notika cilvēciski neiespējama. Katrs no komandas biedriem (septiņi komandas locekļi) liecināja par „bezrūpīgu prieku”. Pie katras domas, būt uzticīgam šim vārdam, Gara spēks tikai pieauga, bet pie katras domas nesekot viņam, mēs nokritāmies garā. Tā es uzrakstīju vēstules pabalstu kasēm un, lūdzoties, svinīgi aiznesu tās uz pastu. It kā speciāli tā kase, kas sākumā gribēja atteikt mums katru atbalstu, bija vienīgā, kura uz mūsu atteikuma no naudas atbildēja ar protestu. Viņa rakstiski

atteicās pieņemt mūsu lēmumu. Mums nācās atkārtoti rakstiskā veidā apstiprināt, ka mēs nevēlamies saņemt šo naudu. Dievs izplānoja to tā, ka Viņš tieši caur šo kasi gribēja mums dot naudas summu, kas bija nepieciešama nākošajam mēnesim. Ar to Viņš mums ļāva saprast, ka Viņš katrā laikā var pārvērst ienaidniekus par draugiem vai valsts iestādes par tēvišķiem apgādniekiem.

Pārveidotas ticības stāvoklis

Tā kā mēs nevarējām izstāstīt par mūsu finansiālo stāvokli nevienam ārpus mūsu mājas, likās neiespējami, cilvēciski spriežot, kaut vai vēl vienu mēnesi savilkt galus kopā. Tikai procenti vien bija 4000 franki mēnesī, visādas apdrošināšanas, apkure, elektrība, ūdens utt. Un pie visa tā mums nebija pat maizes gabala. Papildus tam, māja bija tik veca, ka vējš pūta cauri sienām. Mēs varējām kurināt cik gribam, un vienalga bija auksti. Tā rēķini krājās. Sākumā izlikās, ka nekas nenotiek. Manas lūgšanu pastaigas kļuva arvien garākas, līdz pat vēlai naktij. Dažreiz es nevarēju aizmigt visu nakti un tikai stāvēju Dieva priekšā, un cerēju uz Viņu. Daudzu gadu garumā es biju pieradis uzticēties Viņam, bet šie jaunie mērogi vairākkārt pārsniedza manu iepriekšējo ticību. Katrā jaunā situācijā es skaidri sajutu, ka man steidzīgi nepieciešama daudz dziļāka Dieva iepazīšana. No visām pusēm mani bija ielenkušas nāvējošas bailes. Es vēl joprojām nesapratu, ka visos dzīves apstākļos Dievam ir svarīgi tikai viens, lai mēs vairāk nešaubītos Viņā, bet tikai Viņā atrastu mieru. Katru reizi, kad es burtiski izsmēlu sevi lūgšanā un mazticībā un jutos patiešām kā uz nāves gultas, tad atkal un atkal notika augšāmcelšanās. Dabiski, es nevarēju izskaidrot to pats sev, bet pēkšņi es atrados pilnā pārliecībā par Dieva klātbūtni. Situācija kā tāda ārpusē nekādā veidā neizmainījās, un tomēr iekšēji es pēkšņi ar dievišķu pārliecību zināju – mana lūgšana ir uzklausīta. Tā es atkal un atkal mācījos no jauna celties augšā no pašiem dziļākajiem nāvējošiem pārdzīvojumiem un ar prieku atgriezties mājās. Lai gan mani no

visām pusēm pārliecināja pamest šo darbu, tāpēc, ka es „nebiju aprēķinājis spēkus”, tomēr es vairs nevarēju savādāk, kā tikai pilnībā atdusēties Dievā. Katram cilvēkam parādās dzīvē situācijas, kuras atklāj viņam visu viņa bezspēcību. Ja tu tagad atrodies līdzīgā situācijā, un tev nav vairs ceļa ne uz priekšu, ne atpakaļ, tad nekad neaizmirsti, ko tu tikko izlasīji – ceri uz Kungu, skatoties tikai uz Viņu un neļaujoties šaubām, Viņš pārvērtīs tavu šaurību plašumā, tavu vajadzību – pārpilnībā. *Nav iespējams* nokrist dziļāk par iekšējo nāves punktu. Tur tu neizbēgami atrodies augšāmcelšanās dzīves pašā vidū.

Pārveidotā vajadzība

Un tā tas notika regulāri. Katru reizi tas bija tāds fantastisks pārdzīvojums, ka to vienkārši nevar aprakstīt ar cilvēciskiem vārdiem. Piemēram, mēs atvērām mēneša beigās pastkastīti un atradām tajā biezu konverti. Neviens nezināja, no kurienes tā ir. Bet tajā bija tūkstoš franku. Tā bija tieši tā summa, kas bija nepieciešama līdz mēneša beigām palikušajām die-nām. Kādu dienu, kad mēs krīzes situācijā sēdējām kopā ar komandu, lai apspriestu, kā rīkoties tālāk, ja Dievs nekavējoties nepalīdzēs, atvērās mūsu kafejnīcas durvis, ienāca mums nepazīstams cilvēks, iedeva konverti un bez vārdiem atkal aizgāja. Kad mēs atvērām konverti, tur bija 500 franku. Tai pašā laikā mums noziedoja 4000 tūkstošus franku. Mēs vienkārši nevarējām noticēt, kad dzirdējām šo ziedojumu vēsturi. Kaut kur Cīrihē no narkotikām nomira jauna meitene. Viņas māsa, kura saņēma mantojumā viņas nelielo īpašumu, nolēma šo naudu atdot darbam ar narkomāniem. Pārdomājot šo nodomu, viņa satika Cīrihē uz tilta viņai pazīstamu kristieti. Meitenes māsa pajautāja viņai, kur varētu šo naudu nosūtīt. Šī kristiete bija dzirdējusi, ka Valcenhauzenā ir nodibināts jauns kristiešu rehabilitācijas centrs, un ieteica naudu nosūtīt mums. Un atkal tā bija tā summa, kura mums bija vajadzīga līdz mēneša beigām.

Kādreiz viena no mūsu komandas biedrēm neizturēja un izstāstīja savam brālim, ka mums pietrūkst vēl 800 franku. Tas nekavējoties izņēma no sava maka un iedeva viņai 800 frankus. Kad viņa, starojot no prieka, atnāca pie mums un pateica, ka ir saņēmusi naudu, neizskaidrojamā veidā mani pārņēma svētas dusmas. Tā notika vienmēr, un caur to Dievs mācīja mūs par Savu valstību un Viņa noteikumu likumsakarībām. „Kungs, kāpēc es jūtu sevī tagad svētas dusmas?” Es precīzāk noskaidroju, kā viņa saņēma šo ziedojumu. Te viņai nācās atzīties, ka viņa pārkāpa klusēšanas solījumu. Man likās, ka zobens ietrietās manā dvēselē. Pa īstam svētā degsme norāju savu komandu un pateicu tiem, lai viņi nekad nelauž uzticību tādā bezrūpīgā veidā un nestāsta par mūsu vajadzībām citiem. Mūsu darbiniecei nācās uzreiz aiziet un atdot ziedotos 800 frankus.

Ja patiesi paļaujies uz Dievu, tad nav nekas sliktāks, kā ar saviem paša spēkiem mēģināt palīdzēt šim uzticēšanās procesam. Nekad nedari to, tā kā tas izārda visu tavu spēku uzticēties un paralizēs tevi nākamajiem ticības soļiem. Ja bieži ir nepieciešams cerēt līdz pēdējai minūtei, tad mūsu garam nav svarīgākas barības, kā, ja mēs laicīgi varēsim piedzīvot, kā Dieva uzticība rūpējās par mums. Tikai tāds pārdzīvojums dod mums spēku lieliem soļiem ticībā. Pirmo piecpadsmit gadu laikā mūsu rehabilitācijas darbā Dievs īpaši intensīvi ļāva mums iepazīt Viņa apgādes iespēju daudzveidību. Īpašs tajā bija tas, ka mēs dienu no dienas saņēmām tieši to summu, kura tik tiešām bija vajadzīga dzīvei. Ļoti bieži mums nebija vairāk par pieciem frankiem tai laikā, kad pie galda sēdēja sešpadsmit cilvēki. Ne vienmēr Dievs mūs apgādāja tikai ar naudu. Bieži, kad mums atkal nekā nebija, piebrauca mašīna, un vīrietis ienesa lielus katlus ar gatavām pusdienām. Mēneša beigās daudzu gadu garumā, mēs kā komanda, bijām pieraduši pie tā saucamajām „pirmsnāves pusdienām,” Tas bija vienmēr pēdējais mēneša vakars, kurš parasti sakrita ar pēdējo cerības etapu. Tā kā

mums tad nekā vairāk nebija, mums nācās ņemt produktus no saldētavas. Tur mēs glabājām labākos gaļas gabalus svētku pasākumiem. Tā sanāca, ka tieši tajā dienā mums uz galda bija dārgi ēdieni, piemēram, gaļas kotletes, cepetis utt. Bet mums nekad nekā netrūka. Dažreiz Dievs apgādāja mūs ar to, ka atvēra acis uz to, kas mums jau bija. Iepriekš mēs pārāk ātri gājām uz veikalu, lai piemēram nopirktu jaunu otiņu, āmuru vai ko citu. Kādu reizi, kad tieši nebija naudas, mūsu darbinieki gribēja nopirkt jaunas otiņas. Taču es aizsūtīju vienu no rehabilitācijas dalībniekiem pastaigāt pa māju un pameklēt otiņas. Kad viņš atgriezās, tad viņam rokās bija ducis, daļēji pašu labāko otiņu. Tagad mēs zinājām, kāpēc Dievs mums nedeva naudu.

Pārmainītā māja

Neskatoties uz to, ka dienu no dienas mēs saņēmām tikai nepieciešamo, pārmaiņu Kungs tomēr pastāvēja uz to, lai mēs sākam vecās mājas remontu. Sākumā man tas radīja nelielas grūtības, un es padomāju, varbūt man vienkārši noplēst apšuvumu no sienām, un nosegt ar veciem paklājiem un atkal pienaglot to. Pie tam neviens no mums neko nesaprata no celtniecības. Bet vajadzīgajā laikā Dievs mums atsūtīja divus vīrus, kuri kaut ko saprata no šīm lietām. Viņi mums parādīja labas iepirkšanās iespējas un divu nedēļu garumā palīdzēja mums pārbūvē. Tas, ko neviens no mums nevarēja pat tuvu iedomāties, īstenojās mūsu acu priekšā. Dievs sāka pārvērst mūsu veco māju. Es bieži atcerējos šajās dienās savu radnieku un paziņu izteicienus, kuri pastāvīgi man teica: „Kā tu varēsi pabarot savu ģimeni vai samaksāt par savu dzīvokli, ja pārstāsi strādāt, lai kalpotu Dievam un cilvēkiem?” Tad es varēju atsaukties tikai uz dievišķajiem apsolījumiem Bībelē, kuri man apsolīja drošu apgādi. Kā atbildi tam es saņēmu provokatīvu uzrunu: „Ivo, to visu taču ir uzrakstījuši cilvēki, nevis Dievs. Padomā - papīrs iztur visu.” Pie šīm mokošajām pretrunām es varēju tikai teikt, ka prakse parādīs, kuram no mums ir taisnība.

Tāpēc es šajā vietā slavēju Dievu par to, kā Viņš praksē atbildēja uz šiem jautājumiem. Tomēr mēs ievērojām, ka ar katru bērnu Dievs deva mums jaunu celtniecības projektu vai pat jaunu māju. „Kā tu paēdināsi savus bērnus ...?” – ar pārmetumu jautāja man. Seit ir atbilde mūsu desmit bērnu personās:

Kad 1984.gadā piedzima Simons, mēs varējām, kā jau bija teikts, nopirkt vecu viesnīcu „Frohe Aussicht”, šodien tā ir „Panorama-Zentrum”. Kad 1986. gadā nāca pasaulē mūsu otrais bērns, Dāvids, mēs tieši pārbūvējām vecās istabas viesnīcas trešajā stāvā par brīnišķīgu četrstabu dzīvokli. Ar Loīzes piedzimšanu mēs pārbūvējām visu pirmo stāvu mūsu galvenajā mājā, kā nekā tās bija sešas istabas. Un man nevajag pie katra etapa speciāli pieminēt, ka Dievs vajadzīgajā brīdī sūtīja ne tikai vajadzīgos materiālus, bet arī vajadzīgās finanses un palīgus. Kad 1989.gadā piedzima Noemi, dzīvoklis trešajā stāvā kļuva mums par šauru. Un tā mēs pārbūvējām veco skatuvi un ģērbtuvi par piecistabu dzīvokli. Pie tam mums vajadzēja celtniecības materiālus lielos daudzumos, un turklāt mēs vēl nemitīgi rūpējamies par divdesmit cilvēkiem, tāpēc Dievs mūs vadīja tā, ka tieši šajā laikā mēs varējām noārdīt kāda padzīvojuša brāļa vecu galdniecības darbnīcu un šos materiālus izmantot priekš sevis. Tā mēs ieguvām visas nepieciešamos radiatorus un caurules apkurei, santehnikas mezglus, logus un durvis. Lielās trepes karājās galdniecības darbnīcā tikai uz vienas troses. Mums vajadzēja to tikai atsiet un iemontēt mūsu objektā. Tā precīzi līdz centimetram derēja mūsu uzskicētajā plānā. Citā vietā mēs gandrīz par velti saņēmām virtuves iekārtu par cenu, kas mums būtu bijusi nepieejama. Pāri tam, Dievs dāvāja mums visas vajadzīgās spējas, lai mēs paši varētu veikt šos celtniecības darbus. Tam, ko mēs paši nevarējām paveikt, Dievs sūtīja dažādus brāļus, kuri mums palīdzēja bez atlīdzības. Kad 1990.gadā nāca pasaulē Sulamīte, mūsu piektais bērns, tad arī šis dzīvoklis palika par mazu. Tai pašā laikā es garā jutu, ka mūsu komandā kaut kas izmainīsies. Šis iespaids

apstiprinājās, tā kā divi no mūsu darbiniekiem apprecējās, un tagad viņiem bija vajadzīgi pašiem savi dzīvokļi. Tā pati dievišķā miera sajūta piesaistīja mani uzzīmēt pilnīgi jaunus plānus. Es uzzīmēju māju, kuru mēs varētu uzbūvēt virs mūsu mājas. Līdz šim tas bija pats lielākais projekts. Tieši šajā laikā Dievs deva mums vienu aizbilstamo, kas pēc profesijas bija galdnieks. Šis vīrietis pēc paša diagnozes pārslodzes rezultātā bija kļuvis par pacientu. Bet Dieva Gars man atklāja, lai es uzticu viņam visu atbildību par celtniecību, kas tad vienlaicīgi būs viņa terapija un dziedināšana. Pateikts, izdarīts. Kungs šī projekta laikā pārmainīja šo „pārslogoto” par aktīvu un veselu darbinieku. Kad visi plāni bija gatavi, man piezvanīja mācītājs no kaimiņu ciemata. Viņš man jautāja, vai man nav vajadzīga elektroinstalācija. Es atbildēju viņam: „Tu dod man elektroinstalāciju? Mēs tieši tagad sākam jaunu celtniecību.” Tajā pašā brīdī viņš man pastāstīja, ka nojauks veco fabriku, lai uzbūvētu lielu kristīgo centru. Tā mēs saņēmām uzaicinājumu nojaukt viņa veco fabriku un paņemt sev visus materiālus, kuri mums ir vajadzīgi. Tajās dienās, burtiski par grašiem, mēs pārvedām vairākas smagās mašīnas ar dēļiem, veselu jumtu, septiņpadsmit dažādus radiatorus ar caurulēm. Viss it kā bija sakārtots mūsu projektam. Izstāstīt par visām detaļām būtu pārāk ilgi. Katrā ziņā Dievs pamudināja četrdesmit darbiniekus palīdzēt mums šajā darbā. Viss celtniecības laukums bija līdzīgs bišu stropam. Pēc dažiem mēnešiem māja bija gatava. Mums atkal nebija nekāda trūkuma. Kad 1992.gadā piedzima Elīas, mūsu sestais bērns, mēs sākam zāles remontu. Vispār nav nekādas vajadzības tālāk minēt praktiskus pierādījumus, tā kā mūsu skeptiķi jau apklusa, kad mēs uzbūvējām māju virs mājas. Bet Dievs nevar būt izsmiets. Ko Viņš ir sācis, to Viņš tādā pašā garā turpina. Ar Jošua piedzimšanu, 1993.gadā, mēs bijām spējīgi izremontēt kafejnīcu, jumtu, fasādi un universālās telpas. Ar Jana Enoha, astotā bērna piedzimšanu 1995.gadā, mēs izremontējām otro stāvu un kāpņu telpu no apakšas līdz augšai. Tāpat bija arī ar deviņo bērnu, Annu-Sofiju (1997), un desmito bērnu, Rutu Elpidu (1999).

Ja mēs gribam turpināt šo slavēšanas ķēdīti, tad ar Annu-Sofiju mēs sasaistām mūsu otrās mājas pirkšanu, Hofštatē, bet ar Rutu Elpidu - mūsu trešās mājas pirkšanas, Haus Eloā. Pēc tam, kad vietas kļuva arvien mazāk pēc dažiem gadiem, bet vajadzībās esošo cilvēku plūsma nepārtraukti pieauga, kļuva neizbēgami neiegādāties nākamās mājas. Tajā laikā, kad mēs jau daudzu gadu garumā runājām par šo māju pirkšanu, un mums nebija ne mazāko cerību iegādāties tās par cenu, kuru mēs paši bijām izdomājuši, pārmaiņu Dievs izdarīja tā, ka cenas mājām izmainījās mūsu labā. Tā mēs varējām iegādāties šīs mājas par trešdaļu no sākuma cenas. Šīs mājas iepriekš piederēja tai bībeles skolai, kura mani izslēdza, tāpēc, ka es negribēju atteikties no tā Dieva, kurš arī šodien svētī ar Gara dāvanām un dara zīmes un brīnumus. Šī skola vairs neeksistē.

Pārvērstie zobī

Vienlaicīgi ar visiem šiem notikumiem Dievs mūsu patstāvīgi augošajā ģimenē rūpējās arī par to, lai mēs tiktu iepazīstināti ar citām kalpošanām. Tā ir mūsu grupa, kas Kunga vārdā piedāvā atbrīvotiem kalpotājiem bezmaksas atpūtu. Dievs deva mums šo iepazīšanos caur bijušo apmeklētāju. Šīs māsas tiek vadītas savādāk, nekā mēs. Viņas strādā savā profesijā, savāc kopā nopelnīto naudu un tādējādi kalpo tiem, kurus Dievs vada tāpat kā, piemēram, arī mūs. Tā viņas iegādājās neparasti skaistu pansionātu, kas atrodas apmēram pusotras stundas brauciena attālumā no mūsu mājas. Tajā mēs jau daudzus gadus ar visu ģimeni varam atpūties bez maksas. Citiem ticības brāļiem un māsām Dievs lika sirdī rūpēties par mūsu zobiem. Jau daudzus gadus viens brālis periodiski brauc četras stundas pie mums un četras stundas atkal atpakaļ, lai izgatavotu zobu breketes visiem mūsu bērniem, kam tās ir vajadzīgas. Vēl ne reizi viņš nav ņēmis naudu. Rūpes par mūsu bērniem kļuvušas par viņa lietu. Pēc tā, ka es savos pirmajos ticības gados stipri ielaidu savus zobus, Dievs

ielika man sirdī tos salabot. Es izdzirdēju par vienu brīnišķīgu ticīgu zobārstu kaut kur Vācijā. Es viņu atradu, lai pie viņa salabotu savus zobus. Kad es pie viņa iegāju, viņš tūdaļ paziņoja, ka nācis pie ticības caur manu kalpošanu. Pēc tam viņš daudzu stundu garumā visaugstākajā kvalitātē pilnībā salaboja manus zobus. Rēķinu, kas bez šaubām pārsniedza 10 000 markas, viņš aiz pateicības un mīlestības nepiestādīja. Un arī pilnīgi citādā veidā Dievs rūpējās par mani zobiem. Bet tieši, kad es, atrodoties armijā, gulēju kravas kastē ar bruņojumu piekrautā mašīnā, mēs bijām ceļā, un es atmodos no sajūtas, ka man ir aukstas kājas. Bet pārliecinājies, ka manas kājas ir siltas, es paliku gulēt un mēģināju atkal aizmigt. Kad šis simptoms patstāvīgi pastiprinājās un sāka, patiešām provicējot, iedarboties uz mani, es neapmierināts apsēdos un pieliecos pie savām kājām. Tieši tajā brīdī, kad es vairāk nevarēju izturēt, gulēt uz muguras, man aiz muguras atskanēja briesmīgs troksnis. Apmēram no 2,5 metru augstuma nokrita smaga armijas rakstāmmašīna (15-20 kg) tieši tajā vietā, kur vēl sekundi iepriekš atradās mana galva. Tā kā es gulēju ar seju uz augšu, tad, bez šaubām, visi mani zobi kopā ar galvaskausu būtu sadragāti. No šī paša brīža man pazuda visi iepriekšējie auksto kāju simptomi. Pārmaiņu Kungs nolēma to izdarīt savādāk, nekā to bija izdomājis ienaidnieks. Slava Dievam par mūsu veselajiem zobiem!

Pārvērsts kustības virziens

1. septembrī 1999.gadā mēs ar sievu un ar astoņiem mūsu bērniem braucām uz dievkalpojumu Čīrihē. 12.30 mēs ar steigu iekāpām mikroautobusā, tā kā mums jau 14.00 vajadzēja dziedāt un rādīt ieskaņotu diafilmu „Augstākais spēks”. Man nepietika laika, lai iepriekš sagatavotos, un es ļāvu sievai sēsties pie stūres un gatavojos braukšanas laikā. Tai pašā laikā Svētais Gars nepārtraukti mani brīdināja, ka tie cilvēki, kam mēs kalposim, ir ļoti aizvērti evaņģēlija pieņemšanai. Tā es aicināju visus lūgties brauciena laikā. Mēs lūdzāmies par aizsardzību ceļā, par

nepieciešamo sagatavošanu sirdīm un par vārda izlaušanos. Pēc desmit minūtēm, tajā laikā, kad es domāju par to, kā Dievs sagatavos visus šos cilvēkus, pēkšņi atskanēja briesmīgs troksnis. Anni tieši brauca ar 120 km/h pa apdzīšanas joslu, kad pakalējais kreisais ritenis pārsprāga. Uzreiz pēc tā autobusa aizmugurējā daļa sāka nepielūdzami novirzīties uz malu, tā kā Anni pazaudēja jebkuru kontroli pār mašīnu. Es izdzirdēju kā viņa skaļi iesaucās „Jēzu, Jēzu!” It kā atbildot uz viņas lūgšanu, es satvēru stūri, lai atkal pagrieztu vajadzīgā virzienā jau šķērsām atrodošos mašīnu. Bet nekas vairs nelīdzēja. Mašīna sametās pa kreisi tikpat ātri, kā iepriekš pa labi. Mēs ar ātrumu traucāmies uz ceļa sadalošo barjeru. Pēkšņi mašīnas iekšpusē sākās garīga cīņa. Tieši neizbēgamas sadursmes ar sadalošo barjeru priekšā, Dieva Gars pavēloši iesaucās manī: „Jēzus vārdā!” Tieši tajā brīdī, pretēji visiem likumiem, mašīnu aiznesa prom no sadalošās barjeras. Mēs pēc kārtas kliedzām, kā apmainoties sitieniem, te mana sieva „Jēzu! Jēzu!”, te atkal es: „Jēzus vārdā! Jēzus vārdā!” Pēc katra sauciena turpat sekoja palīdzība. Mēs sajutām sevi ieskautus neparastā spēka laukā. Mūsu mašīna ar lielu ātrumu turpināja šķērsām slīdēt, tomēr neapgāzās. Pašās beigās tā pilnīgi pagriezās tā, ka mēs varējām redzēt visas vieglās un smagās mašīnas, kas traucās mums pretī. Un lūk, pie pēdējā sauciena „Jēzu, Jēzu!”, „Jēzus vārdā!” notika absolūts brīnums. Pēkšņi mēs apstājāmies ar aizmuguri uz priekšu uz avārijas joslas, un pie tam paralēli ceļa sadalošajai barjerai. Kā ar lineālu nomērīts, autobuss stāvēja paralēli barjerai tikai dažu centimetru attālumā. Un tas viss bez nevienas sadursmes un bez nevienas skrambas. Turklāt autostrādei bija tikai divas joslas, un kustība bija ļoti stipra. Tikai nelieli bojājumi uz bampera, iegūti mēģinot izbraukt uz priekšu no paaugstinājuma ūdens notekas režģī, kurā bija nokļuvis ritenis. Bet arī šis bojājums varēja nebūt, tā kā Dievs apstādināja mašīnu tieši autostāvvietas galā. Turklāt, pie tik stipras kustības mums tāpat nebūtu iespējams apgriezties. Tā es beidzot varēju atbrīvot kreisos riteņus, pabraucot trīs metrus uz aizmuguri, un mēs jau bijām stāvvietā. Smagās automašīnas

šoferis, kas no stāvvietas uzmanīgi vēroja visus šos manevrus, apstājās blakus mums, svinīgi nolaida loga stiklu un liecināja par šo neparasto notikumu. Es uzdāvināju viņam savu kaseti „Augstākais spēks” un paskaidroju, ka mēs bijām tieši ceļā, lai parādītu šo diafilmu. Viņš paskatījās uz nosaukumu un piekrizdams teica: „Jā, tik tiešām tas bija augstākais spēks.” Viņš brauca tālāk, bet es uzliku rezerves riteni. Tikai pusstundu nokavējot, mēs, beidzot, nokļuvām kalpošanas vietā. Tagad es zināju, ko man teikt sākumā. „Un piesauc mani bēdu laikā; un Es izglābsu tevi, un tu pagodināsi Mani.” Kad klausītāji ieraudzīja pārspīgušo riteni un dzirdēja mūsu liecību, tad visa pretestība tika salauzta un kalpošana bija visiem par sajūtamu svētību.

Pārvērstā mugura

Ne tikai par mums, bet arī par mūsu dārgajiem draugiem, pārmaiņu Kungs vienmēr ļoti aizkustinoši rūpējās. Uz savu 40 gadu jubileju es uzaicināju visus savus pirmo divdesmit manas dzīves gadu draugus. Bet tieši savu labāko to gadu draugu – Ralfu Milleru, es nekādi nevarēju sameklēt. Es paprasīju savai mātei palīdzēt viņu atrast. Tā viņa nesekmīgi meklēja viņu pa visu Šveici. Viņa vārds nebija nevienā telefona grāmatā. Mana māte tāpat pārmeklēja visu Cīrihi. Bet tā kā viņa bija ļoti nespējīga un vāja, viņa pārtrauca meklējumus. Kad viņa, vīlusies un piekususi, atgriezās mājās, viņa ieslēdza televizoru, lai atslābinātos. Pirmais, ko viņa ieraudzīja bija vīrietis, kas stāvēja uz trepēm un nagloja ciet kādu logu. Bija pasludinātas demonstrācijas, un daudzi baidījās, ka viņu logus varētu izsist ar akmeņiem. Vīrs šī vīrieša ar lieliem burtiem bija uzrakstījis: „Ralfs Millers”. Mana māte nobijās. Tā kā viņa labi pazina Ralfu jau no manas jaunības, viņa pavisam skaidri ieraudzīja, ka tas ir „bez pēdām pazudušais” Ralfs! Viņa tai pašā brīdī pazvanīja uz telestudiju un uzzināja ielu, kur notika šī filmēšana. Kad Ralfs atnāca pie manis, viņš pastāstīja, ka patiesībā viņam bija jābūt Amerikā, ja vien viņš nebūtu nokritis no trepēm un savainojis muguru. Visiem ārstiem un viņam pašam bija brīnums, ka viņš netika paralizēts. Šis nelaimes gadījums notika

tieši tad, kad viņš, stāvot uz trepēm, nagloja ciet logu. „Kā tad tas notika, ka tava mugura kļuva vesela tik īsā laikā?”, es pajautāju Ralfam. „Es arī to nezinu, un ārsti stāv neatrisinātas mīklas priekšā”, bija viņa atbilde. Te es nespēju noturēties, lai neliecinātu viņam par pārmaiņu Kungu.

Draudošu apstākļu pārmainīšana

Kādu dienu mūsu mājās pēkšņi viss sāka mainīties. Tikko mēs sapulcējāmies garīgai sadraudzībai, mēs pat fiziski sajutām, ka Dieva klātbūtne mūs ir pametusi. Kā mēs vienmēr to darām, mēs viens otru pārbaudījām, vai mums viss ir kārtība attiecībā pret Dievu, vai kādam no mums ir bijusi kāda vajadzība, vai kāds neatrodas nenoskaidrotās savstarpējās attiecībās. Bet neviens neatsaucās. Dieva Gars bija tā noslēpums, ka Viņš pats nedevis mums svētrunu. Tā mums nācās bez rezultātiem un lielā nospiestībā atkal atlaist sapulci. Un vienlaicīgi arvien vairāk sāka apstikt apgādes traumas. Parasti mūsu maize, līdzīgi mannai, parādījās no dažādām pusēm nelielu summu veidā, bet pēkšņi viss apstājās. Dievs aizgriezja jebkuru „naudas krānu”. Katru dienu mēs atkal sapulcējāmies, un katru dienu atkārtojās šī nospiestā situācija. Tas turpinājās apmēram divas nedēļas. Kad mēs tik tiešām vairs nezinājām, ko darīt, un nebija vairs spēka, lai tālāk tā dzīvotu, mēs saucām uz Dievu. Mēs lūdzāmies pēc žēlastības un prasījām, lai Viņš dod mums gudrības un atklāsmes vārdu, kā Gara dāvanu, lai mēs zinātu iemeslu, kāpēc Viņš mūs ir atstājis (1.Kor.12:7-8)¹. Pēc šīs lūgšanas viena, parasti klusējoša, māsa sajuta degsmi piecelties un izlasīt Rakstu vietu: „Kas zadzis, turpmāk vairs lai nezog.” Viņai sirdī bija vēl divas, trīs rakstu vietas, un visas tās trāpīja kā bumba. Tikko viņa izlasīja, jauns cilvēks, kas sēdēja man blakus sāka vaimanāt. Iekšēji mokoties, viņš atzinās, ka tieši divas nedēļas atpakaļ nozaga no mūsu kafejnīcas kases 150 frankus. Tūlīt pat pie

¹ „Bet ikvienam ir dota gara izpausme, lai nestu svētību. Citam gars dod gudrības runu, citam atziņas runu, tas pats gars.”

mums atgriezās Dieva klātbūtne. Viņa vārds atkal sāka plūst, un tāpat arī ikdienas naudas apgāde. Tādā ceļā Dievs soli pa solim izpildīja savu apsolījumus, ka mums, daloties cits cita likteņos, ir jāiepazīst Viņa valstība un Baznīcas noslēpumi. Mēs arvien vairāk iepazinām, ka Jēzus Kristus Baznīca nav tikai organizācija, bet garīgs, sava starpā savienots, Organisms. Mana vajadzība kļūst par tavu vajadzību, tavs liktenis kļūst par manējo. Viss, ko dara viens, notiek ar visu Organismu. Vai tas ir prieks, vai tās ir bēdas. Līdzīgi gadījumi notika atšķirīgās jomās. Bet pēc īsām ciešanām un cerības, Dievs vienmēr pārvērtā draudus par priecīgu cerību.

Pārmainītā nodokļu pārvalde

Kādu dienu atnāca draudi mūsu pastāvēšanai nodokļu pārvaldes personā, kura pretēji visiem līgumiem, aplika mūs ar pārmērīgi lieliem nodokļiem. Mēs vienmēr atlikām tik daudz naudas, cik tik tiešām mums bija jāmaksā valstij. Bet pēkšņi nodokļu pārvalde sāka rīkoties ar mums patvaļīgi. Es protestēju, tā kā mēs tūlīt pat būtu izputināti. Viņi pieprasīja par 50 000 frankiem vairāk. Tajos mēnešos tas bija neizturams slogs. Kaut gan šajā nodokļu pārvaldē atbildīgais mūsu lietā bija kristietis, tomēr apžēlošanas mums nebija. Viņš precīzi zināja mūsu situāciju, kā mēs dzīvojām, un, ka mēs visu savu īpašumu nodevām kopējai lietai. Bet viņš, kā pēdējā apgabala instance, neatbalstīja mūs. Tādi pārbaudījumi, kas nereti nāca no valsts instancēm, maksāja daudzas negulētas nakts. Tādos grūtos laikos mani piemeklēja liels kārdinājums visu pamest. Mokoties, es gulēju gultā un izskaitļoju savā sirdī, cik miljonus franku valsts katru gadu ir varējusi iekonomēt caur manu kalpošanu. Ar katru atkārtotu domu par manu taisnību, sāpes dedzināja vēl stiprāk. Ja tu arī nokļūsi tādā vai līdzīgā situācijā, tad atceries pārmaiņu Kungu. Katrā atsevišķā gadījumā mēs vienkārši paklausīgi pieņemām nepelnītus sitienus un atdevām Kungam mūsu tiesisko stāvokli. Cik ātri tad pazūd katra iekšēja vajadzība, jo tā ir pati nomācošākā. Tajā bezizejas stāvoklī ar nodokļu

pārvaldi es sāku ticībā pienest „taisnības upuri”. Es ar to domāju, ka vienkārši sāku apmaksāt pirmos rēķinus ar to naudu, kas mums vēl bija palikusi. Pēc tam pēkšņi, pretēji katrai cerībai, atnāca lēmums par nodokļu samazināšanu no augstākās federālās instances. Kad es prasīju šim kristietim, kā tas notika, viņš pateica man, ka arī to nezino. Tikai vienu viņš ar pārliecību varēja pateikt, ka viņš nav devis tādu norādījumu. Tas atkal bija pārmaiņu Kungs, kurš pārvērtā šos draudus par līksmību.

Pārmainītie iesniegumi par izdarīto noziegumu

1993.gadā radās nopietni draudi, kad apmeloņāji uzrakstīja iesniegumu pret mums par cietsirdīgu izturēšanos pret bērniem. Jau divas reizes ar mums bija noticis kaut kas tamlīdzīgs. Pirmoreiz pie mums negaidīti ieradās ārsts, tiesas atsūtīts, un piezvanīja pie durvīm. Mēs tajā brīdī runājām pa telefonu tā, ka viņš dažas minūtes varēja mūs pavērot caur atvērtām durvīm. Kad mēs palūdzām viņu ienākt, viņš pateica mums, ka ir atnācis pārbaudīt mūsu bērnus, vai uz viņiem nav cietsirdīgas izturēšanās pēdas. Bet tagad viņam bija iespēja ar paša acīm ieraudzīt mūsu ģimenes dzīvi. Vēl nekad viņš nebija redzējis tādus bērnus. Dabiski, viņš nevarēja atrast nekādas cietsirdīgas rīcības pēdas. Viņš noraksturoja mūsu mājas atmosfēru kā debesu mieru, un nonāca pie slēdziena, ka tie bija tikai ļauni cilvēki, kuri apmelojot izteikuši mums šos pārmetumus. Tā mēs tikām atlaisti ar labāko liecību, bet izdevumus par tiesas izmeklēšanu nācās maksāt valstij.

Otrajā līdzīgajā apmelošanas pasākumā 2001.gada jūnijā kriminālpolicija ilgi iztaujāja par mums skolā un pie kaimiņiem. Kādu rītu man piekļāuvēja pie durvīm ofīsā, un mēs visi uzreiz tikām apcietināti. Seši cilvēki no kriminālās, rajona un vietējās policijas un tāpat arī tiesas izmeklētājs noslēdza visas iespējamās

rezerves izejas un atdalīja mūs vienu no otra. Mani aizveda noslēgtā mašīnā, un daudzu stundu nopratināšanā es sevi aizsargāju no pārmetumiem, kurus apzināti man izvirzīja ļauni cilvēki. Bērnus šajā laikā rūpīgi pārbaudīja augsta ranga tiesas ārsti. Šīs izmeklēšanas noslēgumā arī kriminālā policija nonāca pie pārliecības, ka viss bija tikai vētra ūdens glāzē. „Ja visas ģimenes būtu tādas kā jūsējā”, teica viņi, „tad mums vairāk nebūtu darba.” Un tomēr man, kā smagam noziedzniekam, noņēma pirkstu nospiedumus, uztaisīja DNS-analīzes un kā noziedznieku nofotografēja ar numura plāksni. Mēs visas šīs ļaundabīgās perversijas mūsu bērnu audzināšanas veida attēlojumā, skatoties no cilvēciskā viedokļa, nevaram iznīcināt līdz pat šodienai. Masu informācijas līdzekļi Šveicē un Vācijā balstās uz mūsu apsūdzētāju izkropļotajiem aprakstiem. Bet Dievs atbild uz šiem draudiem ar to, ka no tā laika Viņš atveda uz mūsu ģimenes kalpošanām tūkstošiem cilvēku. Tikmēr seši no mūsu bērniem vada bērnu sapulces. Trīs no viņiem jau 1999.gadā mācīja simtiem bērnu, kā būt par piemēru mājās, kā paklausīt skolā un sabiedrībā, kā paklausīt vecākiem un staigāt Jēzū. Kā, beigu beigās, beigsies šīs vajāšanas, mēs vēl šodien nevaram pateikt. Bet vienu mēs zinām droši - līdz tam brīdim, kamēr mēs būsim uzticīgi pārmaiņu Kungam, Viņš pavērsīs visus sitienus mūsu labā un neatstās mūs mūsu ienaidnieku rokās, kā ir rakstīts: „Lūk, kaunā un pazemojumā paliks visi, iekaisušie pret tevi; tie būs kā nekas un ies bojā, kas kašķējās ar tevi. Tu meklēsi viņus un neatradīsi tos, kas ir ienaidā pret Tevi; kas karo pret Tevi, būs kā nekas, pilnīgi nekas, jo Es esmu Kungs, tavš Dievs; Es turu tevi aiz tavas labās rokas, un saku tev: Nebaidies, Es tev palīdzu” (Jes 41:11-13). Pavēro pats, vai nepiepildīsies šis vārds tieši tā, kā ir rakstīts, jo tas vēl nav pilnībā redzams. Bet, beigu beigās, tiesa tomēr mūs attaisnoja. Drīz pēc šī notikuma mums vajadzēja atbildēt, kā nopratināšanā, visu skolotāju priekšā, baznīcas padomei un parējām instancēm. Ļaunais apsūdzētais vairāk kā stundu oficiāli sēja publikas vidū ļaunus apmelojumus. Bet man iedeva sevis attaisnošanai tikai

apmēram desmit minūtes. Bet pārmaiņu Kungs pa šo īso laiku daudzu sirdis pievērta mums. Pastāvīgi notiek tikšanās, un skolotāji paziņo par savu solidaritāti ar mums un izsaka savu sašutumu sakarā ar šo vakaru. Ja Dievs sāks pievērst mums mūsu ienaidniekus, tad Viņš izdarīs to līdz pat pēdējam apmelotājam. Alleluja, cik labi un mierīgi var dzīvot tas, kas uzticas, kura sirds atrodas pārmaiņu Kungā!

Ienaidnieka pārmainīšana

Mums nekad nevajag sevī nēsāt domas par atreibību. Dievs var iznīcināt ienaidniekus, tos pārvērsdams par draugiem. Reiz viens brālis, kurš iepriekš bija naidīgi noskaņots pret mani, saprata, ka ir maldējies. Viņš nožēloja to, ka bija mani apmelojis, un nolēma ar mani aprunāties. Bet viņš baidījās no tikšanās ar mani, tāpēc sāka dedzīgi lūgt Dievu un jautāt, ko tad viņam darīt. Kad viņš bija ceļā, kaut kur Bāzelē, viņš nolēma man piezvanīt no telefona būdiņas. Jo tuvāk viņš nāca pie būdiņas, jo viņa šaubas kļuva stiprākas. Viņš baidījās no šīs sarunas, jo domāja, ka es viņu noraidīšu vai varbūt ļauni reaģēšu. Bet, kad viņš stāvēja telefona būdiņā, viņš pacēla savas acis un izlasīja uz sienas kāda cilvēka atstātu uzrakstu: „Ivo tevi mīl!” Kad viņš izlasīja šo frāzi, visas bailes pazuda. Viņš piezvanīja man, un es apstiprināju, ka tas tik tiešām tā arī ir. Caur šo zīmi no augšienes Dievs pārvērtā veco naidu par jaunu draudzību.

Visas kalpošanas pārmainīšana

Bet vislielākās pārmaiņas Dievs veica manas salūšanas laikā. Vairāk kā sešpadsmit gadus es gandrīz dienu un nakti strādāju iekšpusē un ārpusē. Tā kā komandā mēs bijām tikai daži, es biju ārkārtīgi noslogots, būdams nodarbināts vienlaicīgi daudzās jomās. Es remontēju visas mūsu mašīnas, pārbūves laikā es ievilkau apkuri un santehniku. Apmēram piecas reizes nedēļā es mācīju Vārdu mūsu mazajai draudzei. Vienu reizi mēnesī es parasti aizbraucu uz

četrām-piecām dienām sludināt citās draudzēs. Līdz 1994. gadam es pašrocīgi uzrakstīju savas pirmās piecas grāmatas, nereti naktīs uz datora ievadīju un pēc tam pats arī izdrukāju. Aiz muguras palika viena nakts maiņa pēc otras, tūkstošiem svētrunu, darbs ar dvēseļu aprūpi un komandas sapulces, neskaitāmi garīgi pārbaudījumi. Pie tam vēl bija dažas garīgas neskaidrības, kuras mani ļoti apgrūtināja, par kurām es vēl nevarēju dabūt pilnu skaidrību. Kalpošana narkomānu vidū, pie psihiski slimiem un, bieži vien, stūrgalvīgiem cilvēkiem apdraudēja manus spēkus. Kādu vakaru, kad es pārstrādāju savu piekto grāmatu, tas bija 1994.gada 11.novembris, vienas stundas laikā salūza visa mana dzīve. Šī satricinājuma rezultātā mana veģetatīvā nervu sistēma izgāja no kontroles un līdz ar to atnesa man neizsakāmas ciešanas. Aukstums, sviedri, spiediens galvā un krūtīs. Man pilnīgi pazuda jebkāda dzīves sajūta un parādījās hronisks bezmiegs. Pēc trīs mēnešu smaga bezmiega, naktī nācās izsaukt ārstu. Viņš man iedeva medikamentus, bet tie man nepalīdzēja. Tikko es centos pateikt vai izlasīt kaut dažus teikumus, manā ķermenī sākās viesuļvētra. Kā elektriskais spriegums no galvas līdz kājām mani paralizēja nespēks. 1995.gadā spēku atjaunošanai es uz trim mēnešiem biju atdalīts no savas ģimenes. Bet katrs mēģinājums palīdzēt pašam sev sabruka. Tā bija nāvējoša spirāle, kas nepārtraukti veda uz leju. Beigās es saskaitīju apmēram 1000 bezmiega naktis. Apmēram 700 naktis miegs bija tā iztraucēts, ka es gulēju kopumā kādas divas stundas, un arī tās ar gariem pārtraukumiem. No manas salūšanas brīža es vairs nevarēju vadīt savu ģimeni un kalpošanu. Tas bija liels pārbaudījums mums visiem. Tas turpinājās apmēram trīs gadus. Kad man nepalīdzēja ne medikamenti, un arī nekas cits, tad es atrados burtiski bezdibeņa malā, un nolēmu atdalīties no savas ģimenes, no visa pārējā, lai vienatnē ar Dievu cīnītos par savu dzīvību. Visā šajā laikā es nevarēju ne lasīt Bībeli, ne ilgi lūgties. Viss veda pie jaunām iekšējām un ārējām sagrāvēm. Es kļuva atkarīgs no medikamentiem, kurus man izrakstīja Holandē. To atcelšanas

gadījumā man būtu jārēķinās ar divām nedēļām bezmiega. Tā es savācu savu komandu, savu sievu un bērnus, un devu viņiem pēdējos norādījumus. Dieva vārdā es viņiem aizliedzu raudāt, tāpēc ka jutu, ja mēs tagad raudāsim, tad es nenoturēšos. Tā mēs viens otru pamācījām, paskatījāmies viens otram acīs un atvadījāmies. Dažas dienas es vienkārši stāvēju Dieva priekšā un paļāvos uz Viņa augšāmcelšanās spēku. Es pastāvīgi teicu sev: Man tagad nav ko zaudēt. Mani sagaida droša bojāeja un nāve, ja Dievs neapžēlosies par mani. Uzticoties pārvērtību Dievam, es pēkšņi pārstāju pievērst uzmanību savam atslābinātajam ķermenim. Es sapratu, ka es pats izraisīju sev šo sagraīvi ar nesaprātīgu izturēšanos pret savu ķermeni. Es jutos vainīgs. Bet tas viss neatnesa man nekādu labumu tajā brīdī. Tā es stipri turējos pie Jēzus Kristus glābjošajām Asinīm un paļāvos uz Viņa dziedinošo augšāmcelšanās spēku. Un kaut gan mans ķermenis dega kā uguns, un manu dvēseli pārņēma reibonis un likās, ka manī nekas nedarbojas, tomēr citas izvēles nebija. Tagad Dievam vajadzēja runāt un kaut ko darīt. Un patiesām, pašā apakšējā punktā notika tas, ka Dievs beidzot izdzirdēja manu lūgšanu. Viņš man atklāja principiālas kļūdas, kuras es pieļāvu, vadot cilvēkus. Un, proti es žēloju grēciniekus tur, kur man vajadzēja viņus tiesāt. Mūs vienmēr mācīja, ka tiesāt nedrīkst, tāpēc es vienmēr mēģināju tikai ar mīlestību atgriezt cilvēkus, kas nebija gatavi grēku nožēlai. Tas bija galvenais garīgais pamats, kādēļ tā sabruka mani spēki. Bija tā, it kā man vajadzētu apsolīt Dievam, nekad vairs nedzīvot šajā viltus mīlestības formā un nākotnē sludināt tiesu, neko neizskaistinot. Es satvēru Dieva roku un piekritu būt paklausīgs Viņa norādījumiem. Tā, beigu beigās, bija mūsu mērīšanas kalpošanas un visas OCG kalpošanas, kā mēs šodien to saucam, piedzimšana. Pagājušajos gados Svētais Gars daudzas reizes mani mēģināja vest uz šo tiesas kalpošanu, bet es vienmēr izvēlējos „mīlestību”, kurai Dieva acīs nav nekā kopīga ar patieso mīlestību. Tikai tur, pie reālas nāves robežas un pilnīgā nespēkā, es biju spējīgs sekot Gara norādījumiem. No mana piekrišanas brīža es sajutu, kā pie manis

sāk atgriezties spēks. Es iesēdos mašīnā un braucu atpakaļ uz Valcenhauzenu. No sākuma es atdalīju no mūsu vidus dažus cilvēkus un liku viņiem meklēt Dieva klātbūtni un nožēlot grēkus. Ar katru tiesu, kuru es izpildīju saskaņā ar Dieva Garu, es jutu, ka iekšēji viss pacēlās par pakāpienu augstāk. Un kaut gan mūsu rindās notika dramatisks samazināšanās, un mana komanda saruka līdz pāris vadītājiem, tomēr no tās stundas Dieva spēks vareni parādījās, un sākās acīmredzama un sajūtama glābšanas kustība. Jo mazāk mūsu palika, jo vairāk žēlastības dāvanu izpaudās mūsu vidū, jo efektīvāki mēs kļuvām jebkurā jomā. Šis process mums stipri atgādināja karavīru samazināšanu Gideonam. Nekad nebaidies zaudēt cilvēkus, pat ja tie ir paši tuvākie un svarīgākie darbinieki. Ja ir grēks, un Dievs nolemj kādu atdalīt, tad labāk stāvēt vienam pret visiem, nekā ar visiem - pret Dievu. Tieši no tās stundas, kad pakāpeniski atdalījāmies no visiem grēkiem un no visiem, kas pretojās grēku nožēlai, parādījās pastāvīgi pieaugoša darbinieku plūsma.

Pārmainītās mašīnas

Pēc dažām nedēļām es atkal biju spējīgs vadīt un strādāt. Ar katru tiesu, kuru es izpildīju, pie manis daļēji atgriezās arī miegs, un Dievs sāka brīnumainā veidā izliet uz mums svētības. Mūsu grāmatu izdošanas vajadzībām Viņš man negaidīti iedeva izgudrošanas dāvanu tā, ka es trīs nedēļu laikā un ar 2000 frankiem varēju izgudrot iesiešanas un iesaiņošanas mašīnas, kā arī mašīnu vāku štancēšanai. Šīs mašīnas tika izgatavotas tikai no materiāliem, kas bija pie rokas, daļēji no pārpalikumiem. Bet mēs tādā veidā izdevām desmitiem tūkstošu grāmatu un mums ar mašīnām praktiski nebija nekādu problēmu.

Pārmainītā sapulce

Pēc kāda laika mēs sākām noturēt mūsu sapulces apmeklētājiem. Uz pirmo sapulci atnāca tikai divi cilvēki. Uz otro - jau četri. Pēc tam astoņi, divdesmit, četrdesmit u.t.t. Nebeidzamā cilvēku plūsma, kas meklē palīdzību, sāka pieaugt. Mēs sākām noturēt mērīšanas kalpošanu, uz kurām jau gadiem katru mēnesi brauc cilvēki no dažādām valstīm. Ikmēneša apmeklētāju sapulces pa to laiku pieauga līdz četriem simtiem cilvēku. 1999.gadā tika pasludināta OCG, Kristus Organiskā paaudze. Pēc tam, kad mēs gandrīz 20 gadus strādājām tikai iekšpusē, zinot, ka kaut kad būs jāsāk kalpot ārpus mūsu sienām, šis laiks beidzot iestājās pēc manas salūšanas. Dievs aicināja mūs šai kalpošanai nevis tad, kad mēs jutāmiem stipri un spējīgi, bet tad, kad mūsu spēki bija saberzti putekļos tā, ka neviens no mums pat sapņos neiedrošinājās ticēt mūsu tālākai nākotnei. Tā, pieaugošā veidā, mūsos piepildījās Vārds no 2.Kor.12:9 „Un Viņš ir sacījis: Tev pietiek ar manu žēlastību; jo Mans spēks nespēkā varens parādās.”

Dievs nepārtraukti mums atklāja Viņa Valstības kārtību un likumsakarības. Ar salūšanu atnāca pārvērtība no „iekšējā” uz „ārējo”. Tagad mēs varam visus tos pētīšanas un pārdzīvojumu rezultātus, kurus vācām ar lielām pūlēm vairāk kā divdesmit gadus, pielietot pie tūkstoš gribētājiem. Tikai pēdējos gados vien ar šo kalpošanu ir saskārušies desmitiem tūkstoši cilvēku. No tā laika mēs esam izsūtījuši vairāk kā 100 000 grāmatas. Un, turklāt, mēs katru gadu izsūtām vairāk kā 30 000 kasetes un diskus. Svētais Gars nepārtraukti velk mūs aicināt kristiešus no visām denominācijām un baznīcām obligātajā sadarbībā. Šajos dažos gados mums ir pievienojušies simtiem vērtīgu darbinieku. Šī kalpošana ir izplatījusies jau vairāk kā 240 pilsētās un 12 valstīs. Manas grāmatas tagad tiek tulkotas astoņās valodās (stāvoklis 2002.gadā). Ir notikuši muzikālie priekšnesumi un vasaras izbraukumī, uz kuriem nāk tūkstošiem apmeklētāju, un kas ir

vispatīkamākais, mēs esam kļuvuši liecinieki tam, kā Dievs īsā laikā pilnībā atjauno simtiem ģimeņu un dod tām iespēju pieaugt līdz dzīva organisma līmenim. Ar lielu prieku mēs tagad varam katru mēnesi barot tūkstošiem cilvēku un būt par lieciniekiem tam, ka, neskatoties uz visām mūsu daudzajām mājām, pietrūkst vietas, lai izmitinātu visus ciemiņus. Tāpēc daudzi palīdz mums un pieņem ciemiņus savās mājās. Un, neskatoties uz to, daudziem vēl pašiem nākas rūpēties par naktsmājām. Nākošā pārvērtība, uz ko mēs cerībā gaidām, ir mūsu pārāk mazās zāles paplašināšana. Kā tas notiks praksē, mēs vēl nezinām. Lai izvietotu visus cilvēkus, mēs pašlaik īrējam citas telpas. Mūsu zāle, kurā var izvietot drusku vairāk kā 300 cilvēkus, ir pietiekama tikai tam, lai pa posmiem apmācītu mūsu darbiniekus, kas ir stājušies saistībās ar mums. Kaut gan šie brāļi un māsas nāk no dažādiem novirzieniem, mūsu sadraudzība notiek Gara vienotībā, kura daudzkārt pārsniedz visus teoloģijas jautājumus un personiskās īpašības. Divdesmit gadu garumā mums nekad nav nācies pārdzīvot stagnāciju kaut kādu teoloģisko jautājumu dēļ. Dzīvības un miera plūsma uzvarēja mūs visus. Šī vienotība pamatojas uz Dieva spēku un garīgo realitāti, bet nevis uz cilvēcisko teoloģiju vai dvēselisko līmeni. Patiess Kristus Organisms ir patiesa Gara un spēka vienotība, mīlestības un dzīvības vienotība, žēlastības un patiesības vienotība, taisnības un miera vienotība Svētajā Garā.

II.

Aktualizētais stāvoklis 2012

Vai Dievs joprojām ir tas pats?

Atkal un atkal rodas jautājums, vai Dievs vēl joprojām ir tieši tāds pats ar mani vai ar mums visiem no „*Panorama-centra*”, kāds Viņš bija sākumā. Kamēr vieni to ļoti vēlas, citi, savukārt, nemaz negribētu to labprāt tā redzēt. Pirms pāris gadiem, bet, konkrētāk, tieši tajā laikā, kad mēs gatavojāmies „izstartēt”, ar mani konfrontēja atzīti apustuļi un pravieši ar sekojošiem pravietojumiem:

Kāds vecāks laulāts pāris, kam šķita, ka tie atrodas „praviešu un tiesas kalpošanā”, domāja: „Ivo, Dievs vairs nav ar tevi, tādēļ no šī brīža tev vairs nekas neizdosies ... Tu savā dzīvē turpmāk vairs nepaveiksi neko”. Kādas citas „pravietiskās kalpošanas” māceklis rakstīja: „Ivo, ej atkal skrūvēt!” Patiesībā ar to viņš bija domājis: „Tu Dieva valstības kalpošanā vienkārši neesi neko pazaudējis.” Kāds draudzes dibinātājs un „apustulis” īsi pirms savas pensionēšanās piedāvāja man: „Es katru mirkli būšu Tavā rīcībā, Ivo, bet tikai tad, ja es drīkstēšu tev atkal palīdzēt izkāpt no tā, ko tu esi uzbūvējis.” Šie trīs piemēri runā, tikai pārstāvēt visu, vēl daudz drastiskāko citu „pravietojumu” un prasību grēdu, pārtraukt manu kalpošanu, un, galu galā, tie ir līdz eksplozijai cieti pārmetumi un nosodījumi, un tas viss Dieva vārdā, saprotams. Tikai tas, kas pats patiesi godīgi tiecas patikt Dievam un darīt tikai tos darbus, kurus Viņš pats dara caur mums, šeit var nojaust, kas tie bija par uzbrukumiem ar āmuru.

Protams, arī tagad var bezgalīgi strīdēties par to, kas tad ir Dieva griba un kas būtu jāuzskata tikai par cilvēku darbu, bet šajā vietā es gribu tikai uzskaitīt, kas viss nebūtu noticis, ja es vai mēs kaut tikai iedīglu veidā būtu piekrituši tiem „Dieva kalpiem”. Kamēr mūsu kalpošana, starp citu, pēc tiem pravietojumiem, tika nekad nebijuša labā ceļavēja satverta, tos Dieva sūtņus un viņu darbus piemeklēja vissmagākie kritieni, samazinājumi, slimības, nelaimes un visdažādākie likteņa triecieni līdz pat ārkārtīgi stiprai atkrišanai no Dieva un pat miesas nāvei. Jautājumu, vai tas viss, kas ir apliecināts kā vēlāk notikušais, būtu varējis notikt bez Dieva Svētības, gribas un spēka, katrs lasītājs var atbildēt sev pats.

Ja mēs, kā pirmajā šīs grāmatas daļā, arī mūsu Boasai, kā vienpadsmitajam bērnam, gribētu nozīmēt kādu no jauna tapušu projektu, tad mēs burtiski vairs nezinātu, kur sākt. Tādēļ, piemēram, viņa var vienlaicīgi iestāties par mūsu jauno mediju centru (MZA) St. Margaretenā (skat. fotogaleriju Nr. 1), bet tāpat arī par OCG Misijas stacijām, kas radušās Ukrainā (fotogalerija Nr. 3) un Rumānijā ar tiem klātpiederošiem vairākiem 1000 kvadrātmetru lieliem aramzemes gabaliem, un jauno Magadanas misijas staciju Krievijas vistālākajā austrumu galiņā.

Varbūt viņa iestātos arī par diviem lielajiem misiju ceļojumu autobusiem, vai, pa šo laiku, jau 22 transporta līdzekļiem, kas ir nepieciešami kalpošanas lietās u.t.jpr.

Izmainītā šķelšanās XXL formātā.

Kamēr kristīgajās baznīcās, denominācijās un kustībās šķelšanās un disharmonija kļūst arvien postošāka un klieudz jau uz debesīm, OCG jau gadu desmitiem plūst harmoniskā savienībā ar Dieva straumi. Jau 2004.gadā mēs bez pūlēm spējam ar vairāk kā 50 visdažādākajiem garīgo virzienu dalībniekiem kopīgi kalpot bez vismazākajām mācību domstarpībām kopējā organiskā savienībā.

Šodien ir radies jau vairākkārt tik daudz garīgo fonu. Kad es šeit runāju par mūsu pilnīgo vienotību kalpošanā, tad es nedomāju par tādiem lēmumiem, kādu dziesmu varbūt mums kopīgi nodziedāt jeb vai izvēlēties kādu dziesmu no romas katoļu, reformātu, vasarsvētku vai *darbistiešu* (darbistischen) baznīcas. Jau uzskaitītājā vien mūsu priekšā atrastos simtiem visdažādāko dziesmu grāmatu. Nē, šeit mēs runājam par pilnīgi citām dimensijām.

Te mēs runājam par, pa šo laiku jau izveidotām, vairāk kā 500 visdažādākajām attīstīšanās sfērām, kas ir izveidojušās no rehabilitācijas kalpošanas „Obadja”. Caur šādu apvienoto godību kalpošanā, starp citu, atzīmējot kā blakus piezīmi, ir radušās veselas jaunas kopīgo dziesmu grāmatas. Bet jauno attīstības sfēru jeb nozaru pamatmērķis katrā atsevišķajā nozarē ir palicis iepriekšējais: visā un visos, tāpat kā līdz šim, mēs veicinām katra atsevišķā spējas pietauvoties Dieva dzīvībai, darbošanās un spēju spēkam. Un tas nenotiek egoistiski – individuālistiskā nozīmē, bet organiski apvienotā veidā. Mēs cilvēki – visi kopā veidojam vienu dzīvu organismu – Dieva miesu. Tāpat kā arī cilvēka ķermenī ikvienam loceklim ir jēga tikai kopdarbībā ar visiem citiem locekļiem, un visam pa priekšu – ar galvu, tāpat tam ir jābūt arī starp mums, cilvēkiem, un Dievu. Vai nu mēs tagad, tāpat kā *Obadjas* laikos, ar palīdzību meklējošajiem, mācāmies „runāt organiski un kopīgi būvēt”, vai mēs šodien kopā uzņemam filmas, izdodam skaidrojošus rakstus vai producējam grāmatas, viens paliek vienmēr nemainīgs: ikviens darbs ir līdzeklis Dieva darbošanās un dzīvības atjaunošanai *caur mums*, tas ir izglītošanās jeb attīstības ceļš, lai varētu dzīvot un funkcionēt organiskā savienībā ar Kristu.

Lai tu sev tagad, lai arī tikai iedīgļa veidā, varētu izveidot kādu priekšstatu par to, kurā no vairāk kā 500 izglītības nozarēm katrs OCG vadītājs ir starpnieks šiem organiskajiem vingrinājumiem,

tad es kā pārstāvjus nosaukšu ap 30 nozarēm vārdos: tās izriet no visdažādākajām mājsaimniecības nozarēm, kā virtuve, veļa, tīrīšana, atkritumu aizvākšana, iepirkšanās centrāles utt. līdz pat kasetēm, CD/DVD produkcijai, grafikai, animācijai, filmēšanai, griešanai, pēcieskaņošanai, sinhronizēšanai, kompozīcijai, izsūtīšanas nodaļai u.t.jpr.; no salikšanas, korektūras lasīšanas un grāmatu iespiešanas caur grāmatu pārstrādei līdz pat vairāk kā 20 svešvalodām, tulkotāju komandas utt.; no zāles kārtotājiem, dekoratoriem un stāvvietu kalpotājiem līdz pat kārtības sargiem, *livecut* (kameru koordinēšana), skatuves, gaismas, skaņu tehnikas un uzņemšanas kalpotājiem utt.; no viesnīcas līdz transporta koordinēšanas un materiāla koordinēšanas kalpošanai; no teksta korektūras caur mūzikas produkciju, kastingu un visu veidu *kouchinga* kalpošanu utt. līdz orķestra, dziedāšanas, moderācijas, aktieru un deju grupu kalpošanai utt., u.t.jpr. Kā teikts, pastāv vēl kādi pāris simti līdzīgu nozaru ...

Tas viss vienmēr noris vienlaicīgi no 20 līdz 2000 cilvēku apjomos. Un viss notiek ar tādu Debesu miera un Dievišķā spēka klātesamību, ka beigās vienmēr visi pateicas cits citam par to, ka viņi vispār ir drīkstējuši būt daļa no šīs harmoniskās Gara plūsmas.

Pravieši pārbaudīšanas stāvoklī.

Šķietami mūžam nebeidzami traģisks ir tas apstāklis, ka cilvēki vienkārši nepārbaudot uzklausa apmelojošas balsis. Un, kad reiz tie ir pielipuši pie apmelo tāju līmes, tad viņi izskatās kā akluma un neprāta ķerti, tādi, it kā pēkšņi tie nespētu vairs saskaitīt $1 + 1!$ Un tas nebūt nav pēdējais iemesls, kā dēļ es 1996.gadā esmu iekārtojies mērīšanas kalpošanu. To vēl joprojām daudzi pārprot un tādēļ nicina vai pat ienīst. Taču tieši šis ziņojums un sekojošais piemērs lai atklāj vienkāršo loģiku, cik svarīga ir mērīšana: tādēļ, izejot no tā, ka arī jebko garīgu un garīdzniecisku, un līdz ar to arī neredzamu, var pārbaudīt attiecībā uz tā faktisko patiesības saturu,

mēs tagad izmērīsim iepriekšminētos, pār mani izteiktos pravietojumus, pilnīgi pragmatiski. Atgādinājumam: „Ivo, Dievs vairs nav ar tevi, tādēļ no šī laika vairs nekas neizdosies ... Tu savā dzīvē turpmāk vairs neko nepaveiksi.”

Ja pārmaiņu Kungs līdz tā apgalvojuma laika punktam caur mums realizēja ik gadu virs 17 000 maltītēm, kas tika pasniegtas palīdzību meklējošajiem, tad, pēc tā apgalvojuma, to ir kļuvis līdz 57 000 gadā. Citiem vārdiem runājot, kopš tiem iznīcinošajiem pravietojumiem, mēs esam izsnieguši ap pus miljonu maltīšu, un tas – kā līdz tam, tāpat arī pēc tam – bez maksas. Un pamatos, mērīšana šeit jau arī būtu pie sava mērķa. Bet, tā kā mums ir ne mazumu jācieš no visām šīm pastāvīgajām apsūdzībām un „Dieva sūtītiem padomiem” utt., tad mēs šo mērīšanu vēl mazliet paturpināsim: visi šie ļaunie pravietojumi nevar aizmaldināt garām faktam, ka neskatoties uz to mūsu sarakstos tomēr ir vairāk kā 64 000 palīdzību meklējošo nakts izmitināšanas. Pie tam vairāk kā 18 000 atsevišķas personas ir saņēmušas praktiskas apmācības mūsu treniņnometnēs, filmu uzņemšanā, mērenības (Moderation) un citādu projektu skološanas dienās. Ja mēs skaitītu arī mūsu atklāto sapulču ap 450 viesus gadā, kas bija pirms šiem ļaunajiem pravietojumiem, tad pa šo laiku to skaits ir pieaudzis līdz 2000 vienā vienīgā sapulcē. Kopā ar mūsu iekšējām sapulcēm, mēs pavisam acīmredzami, neskatoties uz „Dieva atkāpšanos no mums”, esam paveikuši to, ka, kopš tā laika, daudz vairāk kā 100 000 cilvēku no visas pasaules ir nodarbināti mūsu kalpošanā. Ja līdz tam laikam mēs ar saviem rakstiem apgādājām, galvenokārt, vācu valodīgo telpu, tad tagad tie ir atrodami 56 zemēs (2012.gada stāvoklis). Ja līdz tam mēs strādājām ar 3 līdz 4 valodām, tad pašlaik mēs skaitām jau vairāk kā 25 svešvalodas.

Pēc tam, kad mūsu kristīgais rehabilitācijas darbs, kā visumā arī visi citi kristīgie un privātie rehabilitācijas darbi, nonāca ļaunos spaidos no valsts puses (māju uzraudzības iestādes), daudziem soli

pa solim tika atņemtas aprūpes un izmitināšanas licences. Rehabilitācijas u.c. vietā tagad „mūsu valsts” narkotiku atkarīgajiem, pēc tam, kad tam tika radīts jauns likums, uz nodokļu maksātāju rēķina, izsniedz metadonu, kas taču tāpat ir narkotika, tikai mazliet vājāka par heroīnu. Tā pati par sevi ir slikta pateicība par to sabiedrisko darbu, kas „tētim valstij” ik gadu ne tikai ietaupīja miljoniem nodokļu naudas, bet ko tam vēl papildus ienesa arī atkal darbaspējīgi kļuvušie cilvēki. Bet, tā kā mēs nu reiz neesam ļaunatminīgi cilvēki un principā ļaunu atmaksājam ar labu, tad mēs arī šodien paveicam tādu pašu darbu tieši trijās dienās, kuru agrāk veicām trijos gados: ja sākuma laikos mēs palīdzību meklējošos rehabilitējām ar komandu no tikai septiņiem saistītajiem CH – līdzstrādniekiem, tad pa šo laiku mēs to pašu jau darām ar vairāk kā 2000 saistītajiem līdzstrādniekiem 27 zemēs. Un, tāpat kā mēs, arī neviens no viņiem par padarīto neprasa nekādu samaksu. Ja mums agrāk viena vienīga palīdzību meklējošā rehabilitācijai bija vajadzīgi trīs līdz septiņi gadi, tad šodien mēs tādus pašus rezultātus sasniedzam trijās līdz septiņās dienās. Kā tas notiek?

Mērīšana! Tu redzi – es atkal un atkal labprāt nonāku pie šīs tēmas. Un tad arī pie treniņnometnēm (TC) un pie jau pieminētajām vairāk kā 500 visdažādākajām izglītošanās nozarēm. Un šajā vietā es tagad noslēdzu to pravietojumu mērīšanu. Protams, ir vēl daudz vairāk jaunā, ko jums pateikt un paziņot, jo mēs vēl neesam ne vārdu pateikuši par **I-VO** (interlineārā NT pilnanalīze), par **AGB**, **AZK**, par **Sasek – TV**, par **S&G**, kā arī par **Powerteam – Express** (tikai vadošajiem spēkiem), par **Powerteam** skološanas utt. rašanos. Vēl neesam runājuši arī par mūsu **Kino-** un – **Filmu festivālu** viļņiem, par visjaunāko **Home – cinema** un par patstāvīgas domāšanas treniņu vakariem. Tad vēl būtu nodaļu veidā daudz vairāk ko teikt un ziņot par arī 2012.gadā izveidotajiem **interneta TV kanāliem**. Tālāk seko interneta adreses, lai nevienam nebūtu aizbildinājums interneta pieslēguma iegādei. Daudzi

pazaudē savu svētlaimību, jo sapinas šajā tīklā. Tikai tas, kas ar noteiktu mērķi, un nenovirzoties no tā, spēj sērfot pa mūsu lapām, var to darīt. Mēs principā neiesakām nevienam cilvēkam sev gādāt interneta pieslēgumu – ja nu vienīgi aiz stratēģiskiem iemesliem, kā mēs – lai caur to piekļūtu pie visiem tiem cilvēkiem, kurus nevar atrast nevienā citā ceļā.

www.sasek.tv; www.ivo-sasek.ch; www.familie-sasek.ch;
www.klagemauer.tv; www.panorama-film.ch; www.anti-zensur.info;
www.stimmvereinigung.org; www.abg-antigenizidbewegung.de;
www.agp-achweiz.ch; www.ocg-jugend.com; www.novatorium.de;
www.veraendert.de; www.jugend-tv.net; www.medien-kommentar.tv; www.medien-klagemauer.tv; [jugend-tv.net](http://www.jugend-tv.net) un [medien-kommentar.tv](http://www.medien-kommentar.tv).

Pēdējie trīs nosauktie, starp citu, piepilda tieši vienu daļu no Enoha pravietojumiem no Jūdas 15, kas *I-VO* jauntulkotumā tagad skan tā: „Raug, šē! ***Iekš*** saviem svētajiem ir Kungs atnācis sev, lai visos un visā paveiktu atšķiršanu līdz pašam pamatam; un ar ***pierādījuma līdzekļiem, iegūtiem no izmeklējumiem, aizvedot ikkatru dvēseli uz atspēkojumu***, tai skatot visus savus bezdievīgos pasākumus ...”

Bet tagad es pie visa vēl nosaukt vērtā, gribētu mazliet dot vārdu arī manai sievai un mūsu vienpadsmit bērniem. Arī viņiem ļoti rūp tev „Pārmaiņu Kungu” darīt mīlu. Jo viņi piedzīvo Kungu kā vissvarīgāko („vispriekšējākajā frontē”) un spēj tikpat maz klusēt par viņu, kā es. Viņš ir vienkārši neizteicams, varens un brīnišķīgs! Mūsu Dievs ir tā vērts, lai Viņu mīlētu no sirds un no visa spēka! Dzīvojot caur Jēzu Kristu mūsos, Viņš dara visus šos darbus mūsos, pie mums un caur mums.

Pie sliekšņa metamorfozes

(Anni)

Kā zināms, tās nav mājas, pār kurām mēs, cilvēki, klūpam, bet tie ir durvju sliekšņi. Citiem vārdiem runājot, tās nav lielās dzīves

problēmas, kas liek mums krist, bet tās ir ikdienas dzīves mazās problēmas. Un tā Ivo sprediķu kalpošana vienmēr, no paša sākuma, ir bijusi vērsta uz mazajām, praktiskajām, bet stiprajām izmaiņām pelēkajā ikdienā un no turienes izgāja uz pasauli aptverošām vīzijām. Tas man ir ļoti patīcis, un jau no mūsu, toreiz mazās, ģimenes sākuma es šo prasību un *vienīgo* mērķi nesu sirdī, ka mūsu laulība un mīlestība, kā arī viss mūsu mājās drīkst būt debešķīgs un harmonisks. Apmulsusi es diemžēl visur novēroju sava veida „sliedžu metamorfozi”, bieži arī kristīgajās aprindās: uz āru viss ir *ok*, bet uz iekšu - nekā. Knapi nonākot mājās, mīlais tonis pārvēršas par naidīgu, draudzīga apiešanās - sliktā, čaklums pārvēršas par slinkumu, mīlestība par strīdu, kārtība par haosu utt. Taču visu to izdzīvot kā paraugu – ir vieglāk pateikt, kā izdarīt, un jo īpaši, ja ģimene pieauga tik ātri kā mūsējā. (Pēc septiņiem laulības gadiem mums jau bija piecas atvases, pēc 13 gadiem – deviņas ☺ ...) Cik pateicīga es te biju par Ivo uz praksi attiecinātajiem sprediķiem un skološanu aktuālajās situācijās. 1985-2011.gados viņš ir runājis par apmēram 1300 šāda veida vēstīm. Ja klāt pierēķina vēl oratoriju, misijas ceļojumu un šā gada sprediķus, tad to ir ap 1500 (bez ārējiem ielūgumiem uz draudzēm un semināriem, kur Ivo pirms OCG nodibināšanas gadiem ik mēnesi ir kalpojis 4 līdz 5 dienas)! Visas apmācības stundas, grāmatas, brošūras, pamata-skološanas kursi un semināri – tas viss ir radies no nepastarpinātas prakses un līdzdala mums neskaitāmas dārgas dzīves likumsakarības. Lekcija „Miers visapkārt” (DVD „Audzini ar vīziju”, brošūra „Miers visapkārt”), „Laulība un ģimene - sērija” un „Bērnu audzināšana” (mp3-CG „Laulība/ģimene/ bērnu audzināšana) man vienmēr ir bijuši lieli palīgi mūsu ģimenes tapšanā. Es domāju tikai par to vienu likumsakarību bērnu audzināšanā, kas skan tā: „Nekad nesagaidīt, kamēr tavā priekšā stāv jau izaudzis koks ar resnu stumbru un spēcīgām saknēm, bet ikvienu slikto stādiņu jau dīglī atpazīt un agri izraut!”

Pārveidotās mājas.

Tā mūsu iekšējās harmonijas loki sāka izplesties uz āru. Tā bija „Dzīves skolas” un „Ģimenes palīdzības” dzimšanas stunda. Mums nevajadzēja saukt cilvēkus, bet viņi paši nāca pie mums: „Mēs gribam mācīties no jums, mēs jūsu bērnos redzam, ka tas ir tieši tas! Te nekas netiek uzspiests, viņi ir dzīvi, priecīgi un tomēr paklausīgi – arī mēs to gribam!”

Kalpošana, kas sākumā rehabilitācijas mājā tika veltīta tikai cilvēkiem ar absolūti satricinātām attiecībām (narkotikas, alkohols un psihiskas problēmas), pieaugoši izmainījās profilakses virzienā (starptautiskā ģimenes palīdzība). Un tā es arvien biežāk, neskatoties uz manu vēlmi dzīvot tikai savas ģimenes labumam, atrados „Dzīvības skolas” atbalstīšanā, ģimeņu „*coachingā*” (trenēšanā) un rakstiskos darbos (grāmatas – „Dieva valstība starp plīti un veļas grozu” un „Ikdiens – atspēriena dēlis uz Godību”), līdz pat sieviešu brokastu lekcijām („Sieve I + II” uz mp3-CG „Laulība/ģimene/bērnu audzināšana). „Dzīvības skolas” ietvaros mēs mātēm atvērām savas mājas, lai viņas kopā ar saviem bērniem 1 līdz 2 nedēļas varētu ieskatīties pie manis. Taču, laimīgā kārtā, šī kalpošanas nozare atkal izbeidzās sakarā ar daudz efektīvāko mērīšanas dienu ieviešanu. Jo bieži pēc šīm stingrajām nedēļām man vajadzēja apbēdinātai konstatēt, ka šāds palīdzības veids no ārpuses nenesa vēlamos rezultātus. Jo mājas izmainīšanās notiek tieši no iekšienes. Tādēļ mērīšana, kas sākas paša sirdī, ir tik svarīga. Un tā šo gadu laikā no neskaitāmām sapostītām problēmu laulībām atkal ir radušās veselas un ziedošas ģimenes. Kā tikai vienu pārstāvošu piemēru no visiem es nosaukšu kādu jaunu, jau šķirti dzīvojošu ģimeni, kas gatavojās šķirties. Taču caur mūsu ģimeņu palīdzības darbu viņu sirdis atkal atrada viena otru. Šodien viņiem ir astoņi saldi bērniņi, un, kā vesela ģimene, viņi ir ļoti iedvesmoti OCG līdzstrādnieki. Ļoti daudzas ģimenes, kas bija sapinušās rezignācijā, grēkā un nesamierinātībā, šodien ir kļuvušas par pastāvīgām, mazām un lielām ģimenēm: izmainīti tēvi, kas

atkal ir pārņēmuši atbildību, izmainītas mātes, kas mīl savu uzdevumu, izmainīti bērni, kas atbalsta savus vecākus utt.

Izmaiņu princips ir tas, ka viss iziet no vismazākā, no veselā pamata, un no tā izaug liels. Tā blakus visam citam arī mūsu, ar tik daudziem bērniem gadiem ilgi iekoptā, pamatkārtība ir kļuvusi par apjomīgu pamatkārtības uzvaru mājās, kur valda OCG. Pamatkārtība uz Loīzes pulsts un viņas rakstāmmapēm ir novedusi pie perfektas kārtības veselā pasākumu administrēšanas tehnikā ar vairāk kā piecsimt lielām materiālu kastēm. Tur līdz pat mazākajai skrūvētei ir aprakstīts viss, un tās, iepakotas simtiem t.s. „beby-kastēs”, tiek uzticami pārvaldītas (skat. Loīzes rakstu grāmatā „Izmainītais „Zāles uzraugs”). Sulamītes kārtības mīlestība ir novedusi pie cieto plašu kārtības sistēmām un pie datoru pārvaldes kārtībām, kas noder par pamatu visām filmu studijām. Mūsu priecīgās „Rokas augšā!” akcijas, kurās mēs, kā ģimene, rekordlaikos kopīgi pieveicam* veselus kalnus trauku, veļas vai citus mājas darbus, ir atradušas iedvesmotu atdarināšanu visās „OCG zemēs” utt. Te apliecinās Ivo moto: „Jaunais ceļš sākas mājās!”

(*www.sasek.tv?keyword=kurzclips, virtuves akcija un dzīvokļa tīrīšana)

Izmainītie vasaras pasākumi

Grosītes (Grosi – šveiciešu mīļvārdiņš vecmāmiņām) 98. dzimšanas dienai mēs no dziļa satura stāsta „Pils ubags” iztaisījām mazu mūziklu un uzvedām to veco ļaužu pansionātā. Ar greznām kulisēm, brīnišķīgiem kostīmiem, dziesmām un dzeju, bērni, vecumā no 3 līdz 16 gadiem, aizskāra veco cilvēku, apmeklētāju un personāla sirdis. Lielās atsaucības uzmundrināti, mēs kā ģimene nolēmām sagatavot vienu mazu vasaras turneju. Ģimenes svētkos, iesvētībās un kāzās piemīļgie bērnu uzvedumi jau bija iemīļoti (1999. gadā „Dāvids un Goliāts”). Un tā mēs šo mūziklu uzvedām

dažādās pilsētās ap 20 reizes, un, pie tam, mums bija no vismaz 4 līdz 300 skatītājiem. Kulminācijas punkts bija dzīvais raidījums atklātajā TV kanālā Berlīnē. Tādēļ, ka kāds TV profesionālis mūs uz īsu laiku atstāja nelaīmē, OCG brāļi un māsas, kas jau pazina pārmaiņu Kungu, spontāni uzņēmās ķerties pie moderācijas, kameras vadīšanas un dzīvās izgiešanas. Pēc tam tieši šis raidījums tika laists ēterā vairāk kā 60 reizes!

Jau atkal, tā saucamais, „sektu eksperts” *Georg O. Schmid*, medijos aiz mums kļiedza: „Saseks ar savu ģimeni, ar rokām adītām kulisēm un pilnīgi lajisku uzvedumu, balaganē riņķī pa zemi”. To Pārmaiņu Kungs acīmredzami tā neatstāja (auf sich sitzen)!!! Nākamajos gados – no 2001. līdz 2011., mēs savām ikgadējām vasaras turnejām sagatavojām trīs stundas garas ģimenes oratorijas, katrā pa 12 profesionāli aranžētām dziesmām un dažādām pavadošajām pēcpusdienas programmām. Tur mēs uzvedām savas OCG produkcijas, sākot ar apustulisko lūgšanu kori līdz pat monumentālajām aktierfilmām, uzņemtām pa to laiku izaugušajā *Panorama-Film*. Kopā astoņās oratorijās bērni ar mums, vecākiem, apgaismoja no mazākā līdz lielākajam tādas tēmas*, kā „Stingrs kā ģimene – stingrs kā bērns”, „Attiecības ar Dievu = attiecības savā starpā”, „Audzināt ar redzējumu”, „Miera valstība” utt.

(*visas redzamas uz www.sasek.tv?keyword=oratorium)

Arvien lielākās zālēs, tajā laikā ap 35 000 apmeklētāji, izteicās, ka viņi esot būtiski citādās domās kā „sektu eksperti”. Arvien lielākā skaitā ikreiz gandrīz visi pilno zāļu apmeklētāji deva savu piekrišanu „saistīties”. Sākot ar 2003. gadu, vasaras pasākumi paplašinājās uz tādām svešvalodīgajām zemēm, kā uz Franciju, Itāliju, Beļģiju, Holandi, Ukrainu, Rumāniju un Lietuvu. No tā laika man dzīvā atmiņā ir palikuši neskaitāmi pateicīgi rokasspiedieni, starojošas acis, pārvēršanas, nožēlas un prieka asaras. Tie bija aizgrābti cilvēki, kas šajās „*Novatorium* – dienās”

sev smēla jaunu cerību un ticību uz Pārmaiņu Kungu savās lielajās ģimenēs, kulturālajās un eksistenciālajās problēmās.

Šajos lielajos vasaras pasākumos mēs kā ģimene vispirms ar mūsu 17-vietīgo mazo autobusiņu, vēlāk ar lielajiem *Panorama-Film* busiem, kopumā esam nobraukuši 89 000 km, tas ir vairāk kā divas reizes apkārt Zemeslodei un, līdz ar to, esam ap 29 darba nedēļas no savas dzīves pavadījuši transporta līdzekļos uz *autobāņiem* vai ārzemju nelīdzenajiem ceļiem. Bet visskaistākais tajā ir tas, ka pie tam mēs esam drīkstējuši cilvēku sirdīs izsēt brīnišķīgo vēsti par mīlīgo Dieva valdīšanu, un tā plūst arvien tālāk un tālāk ... Un vispār – kas mūsu „pilnīgi lajisko *tingel-tangeļa* cirku” reiz gribētu tuvāk papētīt kā eksperts: pastāv bilžu galerija par visām šīm „ar roku adītajām” produkcijām. (Fotogalerija Nr. 5-10). Par citām „sektu ekspertu” prognozēm labprāt kaut ko vēlas teikt Sulamīte.

„Sektu eksperti” pārbaudīšanā

(Sulamīte, 22 gadi)

Es vēl labi atceros mēdiju atklātībai nodoto, tā saukto, „sektu ekspertu” slēdzienu. Viņi apgalvoja, ka mēs, Saseku bērni, vēlākais, līdz 18 gadiem, izsprukšot no vecāku spaidu kārtā uzliktās korsetes spiediena. Tika prognozēts: „Pagaidi tikai, kad tev būs 18, tad tu redzēsi, ka viss nav tik vienkārši kā saka tavs tētis. Kaut kad arī tu iesi savu personīgo ceļu.” Kad tas nenotika, tad varēja dzirdēt: „Nu jā, kad būs 20, tad ...” Internetā pat tika aicināts aizlūgt par nabaga Saseku bērniem, lai viņi tiktu atbrīvoti no tā ietekmējošā sekta guru rokas.” Tā mēs arī uzaugām zem pastāvīgiem pretreklamēšanas mēģinājumiem, un nomācošās vēstules krājās kaudzēs. Manipulatīvs spiediens tika izdarīts pat ar vērtīgiem priekšmetiem un pavadinošiem solījumiem, lai mēs, Saseku bērni, iespējami izvēlētos citu ceļu, projām no vecāku mājām.

Taču visi šie kārdinājumi mūs pastāvīgi atstāja neskartus. Mūsos, neatkarīgi citam no cita, vislielākā sirds vēlēšanās bija, iespējami ātri uz pilnu laiku ieiet mūsu vecāku darbā, internacionālajā ģimeņu palīdzībā. Tā kā tētis vienmēr vislielāko uzsvaru ir licis uz to, lai mēs nemanipulēti sekotu pašu sirds aicinājumam, tad mums, bez kādas pretestības, vienmēr visi ceļi ir stāvējuši vaļā. Un nemaz nav bijis pašsaprotams tas, ka mēs, bērni, vienkārši varētu ieiet vecāku darbā. Bija gluži otrādi - katram Saseku bērnam līdz šim ir vajadzējis absolūti nopietni cīnīties par savu līdzdalību *Panorama-Centra* darbā.

Loīze (24 gadi) bija pirmā. Bija 2003. gads, kad viņai bija atvērti vislabākie ceļi. Tā kā skolā viņa bija klases labākā ar neparasti labām atzīmēm, tad visi skolotāji pastāvīgi spieda viņai katrā ziņā iet studēt kādā augstskolā. Tomēr viņa apmainīja katru, lai vai cik pievilcīgu, izglītības iespēju pret pilna laika kalpošanu mūsu darbā. Bez lielas domāšanas, pēc pašas iniciatīvas, viņa izšķīrās vienu gadu pirms oficiālā skolas nobeiguma izstāties no skolas un 2003-2007. gados *Panorama-Film* centrā viņa absolvēja savu izglītību kā mediju noformētāja. To tagad, pēc deviņiem gadiem, viņa atzīst par savu vislabāko soli dzīvē. Tā ir piepildījies vairāk kā tikai viņas bērnības sapnis, kļūt par tēta sekretāri. Kopš 2008. gada viņa ir *Panorama-Film* dažādo nozaru produkcijas vadītāja. Viņa vada kameras grupas, griešanu, 3D animāciju, skaņu ierakstīšanu, komponistus utt. Viņas vadībā pastāvīgi rodas mazas un lielas produkcijas (kinofilmu apstrādes, dokumentālās filmas, apmācību klipī, mūzikas klipī, *Making-ofi* un vēl daudz cita), ko vada viņa un sadala uz daudzām studijām.

Pa šo laiku, *Panorama-Film* ir kļuvusi par vislielāko Šveices filmu sabiedrību, un Loīzes vadībā šai laikā jau ir radušās 44 meitas filmu studijas un 44 skaņu ierakstu studijas kopā 13 zemēs. Tikai dažās nedēļās, mediju-KlagemauerTV ietvaros, viņa izveidoja 30 ziņu studijas (2012. gada stāvoklis) un pastāvīgi uztur aptverošas

skološanas (skat. arī www.klagemauer.tv/www.panorama-film.ch/www.sasek.tv/ www.familie-sasek.ch/).

Vienlaicīgi lielos OCG, AZK, S&G utt. notikumos viņa vada lielas atbildības sadaļas pasākumu tehnikā un organizācijā. (1 500 – 2 000 apmeklētāji, 2012. gada stāvoklis). Tādēļ lielas un augsti kvalificētas filmu kompānijas jau ir mēģinājušas pārvilināt Loīzi pie sevis.

Arī Simons (28 gadi), kā labākais klasē ar spožām atzīmēm, pastāvīgi tika spiests uzsākt studijas. Taču, neskatoties uz visspožākajām karjeras izredzēm, viņam bija lielāka sirds vēlēšanās apgūt praktisku un amatniecisku izglītību ar mērķi reiz pašam drīkstēt ķerties pie starptautiskā palīdzības darba. Tā viņš izmācījās par galdnieku un skolu nobeidza ar īpašu izcilību. 2004.gadā viņš iestājās darbā un tagad, pēc astoņu gadu pilna laika darba, ir vairāk nekā jebkad ar visu sirdi šeit. Viņš saka: „Mājās man kopš pirmsākumiem nav trūcis nekā. Tālāk jāmeklē ir tikai tam, kam kaut kā trūkst.” Šajos gados viņš ārpus savas specialitātes pašmācības ceļā, ir apguvis vēl daudzu amatu prasmes un ar šīm apgūtajām prasmēm viņš vada plašu prakses apmācību. Ar praktisku projektu palīdzību (piem., skaņu un filmu studiju ierīkošana, noliktavu halles sarīkojumu tehnikai un daudz kam citam) viņš vada vienas līdz divu dienu treniņnometnes un izglīto kursu dalībniekus (ģimenes un grupas no 200-300 personām), kā praktiskajā ikdienā organiski strādāt kopā. Bet visam pa priekšu viņš vada vairāku dienu mērīšanas dienas. Tur palīdzību meklējošiem cilvēkiem tiek dota starta palīdzība, lai viņi savā, bieži haotiskajā, dzīvē nonāktu mīļgajā, ķēnišķīgajā Dieva valdīšanā. (Vairāk par to skat. rakstā „Izmainītās bailes no ciešanām”) Kā izlīdzinājums savai kalpošanai, Simonam ir viņa kaislīgā muzicēšana, un viņš raksta Panorama-Filmai kino mūziku un dažādas dziesmas filmām (dzirdēt un klausīties var

www.panorama-film.ch). Tā arī viņa hobijs, ar ko viņš nodarbojas jau no bērnības, nes grandiozus augļus.

Kopš 2010.gada decembra viņš ir precējies ar Elmīru (23 gadi) (fotogalerija Nr.11), kura viņu ar mīlestību atbalsta visā*. Viņa arī *Panorama-Centra* pamatpārvaldē ir uzņēmusies daudzus uzdevumus. Viņi kopā dzīvo jaunajā Medicīnas centrā *St. Margretchen* pilsētā.

(*bildes no kāzām: www.sasek.tv/index.php?keyword=sielhochzeit)

Dāvids (26 gadi) tāpat sekoja savas sirds vēlmei. Tā kā viņš jau no mazotnes vienmēr ir gribējis darīt to, ko dara tētis, tad viņš arī ieguva automehāniķa izglītību. Ar vislabākajām atzīmēm un kā „vislabākais austrumšveicietis” (sevišķa izcilība Šveicē), viņš noslēdza savu izglītību. Pēc tam viņam tika piedāvāta ekskluzīva vieta kā aviācijas mehāniķim ar starptautisku ārzemju darbu. Šī atraktīvā piedāvājuma vietā viņš izvēlējās dienestu mūsu darbā. To pagājušajos sešos gados viņš ne reizi nav nožēlojis. Uz viņu tagad gulstas atbildība par visu *Panorama* transporta līdzekļu parku ar diviem lielajiem ceļojumu autobusiem/dzīvojamajiem treileriem, dažādiem furgoniem, piekabēm, mikroautobusiem, vieglajām mašīnām (kopā 22 transporta līdzekļi), turklāt darbnīcas ar celtņiem, pārcelšanās celtni un ar visu, kas tur piederas klāt. Tālākattīstības dēļ, klimata un ventilācijas tehnikas nozarē, viņš ieguva aukstumtehnikas licenci. Viņš pašmācības ceļā apguva arī daudzas citas amatu prasmes, un lielajās izglītības dienās viņš ar apjomīgu projektu palīdzību māca, piemēram, kā pārbūvēt divstāvu ceļojumu autobusu par 18-gultasvietu misijas autobusu un kā pie tam organiski sadarboties, un kā iemācīto var pārnest ikdienas darbībā. Tā dalībnieki mācās, kā „es” kļūst par „tu” un kā tad visi palīdzību meklējošie kļūst spējīgi būt par sabiedrības cilvēkiem. Kopā ar Simonu viņš vada „mērīšanas dienas” un tā ir liecinieks daudziem izmainītiem cilvēkiem. Bez tam, Dāvids ir

talantīgs aktieris. Viņš ir spēlējis, piem., kinofilmā „Varoņi mirst citādi” galveno lomu. (fotogalerija, Nr. 10).

Tajā pašā 2006.gadā, kad Dāvids, arī es, Sulamīte (22 gadi), drīkstēju ieiet mūsu darbā. Tā bija mana ilgi lolotā un vislielākā sirds vēlme, un es ticu, ka neviens nebūtu varējis mani atrunāt sekot šai vēlmei. Skolai es nedāvāju nevienu nevajadzīgu manas dzīves dienu. Tādēļ es atstāju to par vienu gadu ātrāk, nekā ir parasti pieņemts (tieši pēc likumīgi pieprasītā visīsākā izglītošanās laika paiešanas), lai uzreiz to nomainītu pret *Panorama-Film* studiju. Lai gan mani brāļi, māsas un es cauri visiem skolas gadiem bijām mūsu biedru nicināti un atgrūsti, manas skolas kolēģes beigās man vienā draudzības grāmatā skaidri izteica, ko es viņām esot nozīmējusi. Piemēram, viena kolēģe man rakstīja, ka es gadiem esot bijusi viņas stimul, lai vispār viņa apmeklētu skolu un mācības utt. Beidzot es drīkstēju kā mediju veidotāja iestāties manā sapņu amatā *Panorama-Film*. 2006.-2010.gados es baudīju ļoti daudzpusīgu un praktisku izglītību tādās nozarēs kā filmu un dzīvā izgiešana, grafika, kompozīcija, *DVD-autoring*, skaņu apstrādāšana un kā kino operatore iemācījos apieties ar daudziem kinokameru modeļiem. Es drīkstu būt atbildīgā par filmu producēšanas projektiem un zem manas vadības ir visa kopējā filmu studiju bāze un arhīvu pārvaldīšana, utt. Šodien es tikai varu laimīgi apliecināt: „Es nenožēloju nevienu dienu šajos sešos gados šajā aizraujošajā kalpošanā!” Pārmaiņu Kungs ir ļoti maziņo „filmu stādiņu” izmainījis par varenu koku tā, ka pa šo laiku jau no visas pasaules pie mums izglītoties brauc cilvēki un grupas, lai iegūtu skološanu un izglītību, sākot no pamatkārtības kompjūteru datu bankās līdz pat TV raidījumu moderēšanai. (Rezultāti ir apskatāmi un pasūtīšana pa www.panorama-film.ch / www.klage-mauer.tv / www.sasek.tv)

Noemi (23 gadi) kā vislabākā austrumšveiciete un otrā labākā šveiciete sekmīgi noslēdza savu izglītību kā iekšējo dekorāciju

šuvēja. Viņas ļoti izskaidrojošajā diplomdarbā bija runa par tēmu „Radiofrekvenču identifikācija (RFID) un totālās kontroles briesmas”. Par to viņa saņēma vislabāko atzīmi – 6 (visaugstākā atzīme Šveices apmācības sistēmā). Bez tam viņas darba grāmatas kā austrumšveiciski tā arī kopšveiciski tika divas reizes prēmētas. Lai gan viņa savā amatā bija ļoti panākumiem bagāta un talantīga, un viņas šefs patiesībā viņu gribēja izvirzīt uzņēmuma vadībā, tomēr viņai nebija nekādas lielākas prasības, kā pēc izglītības iegūšanas tikt strādāt uz pilnu laiku mūsu ģimeņu palīdzības darbā. Uz turieni pukstēja viņas sirds, un šai iekšējai tieksmei viņa arī sekoja. Un tā, kopš 2008. gada viņa ir viens no nesošajiem pīlariem *Panorama-Centra* visā māsaimniecībā un visos viesu namos. Kursu projektu dienās, kurās ikreiz ierodas starp 200 un 300 cilvēkiem, viņa nosaka infrastruktūru un ir atbildīga par visu pamatu, ieskaitot aprūpi un naksmājas. Ar lielu prieku viņa darbojas arī ģimeņu „trenēšanā”, lai ar mātēm un viņu bērniem izvestu uz ikdienu orientētus skološanas projektus ģimeņu atkalatjaunošanas nolūkos. Pateicoties viņas apgūtajai profesijai, viņa piedalās mūsu visjaunākajā kalpošanas jomā, tas ir dažādu pretstarojuma apgērbi izveidē. Neskatoties uz intensīviem izaicinājumiem, viņu ikdienas redz priekā starojošu. Viņa ir laimīga, ka ir izvēlējusies šo ceļu.

Arī Eliass (20 gadi) ar visām sirds asinīm ir šajā darbā. Pirms pāris gadiem mediji rakstīja (lielākajā Šveices avīzē ar vairāk kā 1 mljn. laidieniem) kādā viltīgi - apmelojošā un melīgā kūdīšanas kampaņā, ka Eliass esot aizmucis no savu vecāku mājām. Citāts: „Grūti audzināmais bērns spēja izglābties no šīs sekas.” (!) Patiesībā Eliass ir tiešs pretstats „grūti audzināmajam” un nekādā ziņā pat domās nav nekur „izgājis”. Sašutis, bēdīgs un bezspēcīgs pret šo apmelojošo kampaņu, viņš turpināja sekot šim ceļam, kas sirdī viņu vilka. Tā kā viņš jau agri aptvēra, cik liela nepieciešamība pēc datoru, *Software* un interneta darba ir mūsu dienestam, viņš izvēlējās informātikas izglītību *Software* attīstības

nozarē (ieskaitot gatavības pārbaudījumus profesijā). Neskatoties uz ļoti lielu pretendentu skaitu, viņš dabūja vietu *Software* firmā ar ļoti slavenu vārdu un izrādījās tajā neparasti apdāvināts. Viņš noslēdza savu izglītību ar vislabākajām atzīmēm un saņēma daudz diplomu, izcilības rakstu un godalgu, starp tām 2012. gadā mācekļa godalgu un Austrumšveices amata olimpiādē otro pakāpi. Blakus ārkārtīgi pretenciozajai izglītībai un visaugstākajiem sasniegumiem skolā, kurus viņš sasniedza, viņš paralēli mūsu darbam pievilka pastāvīgi augošu interneta komandu un patstāvīgi attīstīja infrastruktūras un ļoti daudzas interneta prezences (klātesmes) (skat. rakstu „Pravieši pārbaudīšanā”). Pa šo laiku šīm mājas lapām ir jau simts tūkstoši apmeklējumu. Jau savas izglītošanās laikā viņš mūsu kalpošanā bija gandrīz kā pilna laika darbinieks. Mūsu lielpasākumos viņš vada vairāk kā 30-galvīgu ierakstu komandu un ir simultānās tulkošanas tehniķis. Pēc tālākizglītības par valstiski atzītu apmācības meistarumu Eliass izšķīrās savu darbalaiku kādreizējā apmācošajā firmā samazināt, jo viņš blakus interneta darbam sevī sajuta arī lielu mērīšanas kalpošanu vēlmi. Tā pagaidām viņš pie mums ir kā daļēja laika kalpotājs, bet vēlas tik ātri, cik atļaus apstākļi, arī kļūt par pilna laika darbinieku! Vēl laikā, kad es rakstu šīs rindas, Eliass jau ir dabūjis zaļo gaismu pilna laika kalpošanai mūsu starptautiskajā ģimeņu palīdzības dienestā. Un tā no 2013. gada marta viņa sirds vēlēšanās kļūs par realitāti.

Nesen, kopš 2012. gada vasaras, te klāt ir pienākusi arī mūsu māsa Anna-Sofija (15 gadi). Jau skolas laikā Anna-Sofija bija priecīga un liela atbalstītāja filmu studijā, kur viņa pavadīja katru savu „brīvo minūti”. Viņa savu pāri plūstošo enerģiju labāk gribēja investēt kādā saprātīgā un paliekošā lietā, nekā ar biedrenēm dzīt bezjēgu. Un tā viņa savus mazos amatiņus nokārtoja no visas sirds savā tipiskajā „reaktīvajā” tempā, un bija skaidri jūtams, cik ļoti viņai tas patika. „Kaut es varētu te vienmēr strādāt ...” To, ka arī viņa, kā māsa, gribētu strādāt filmu studijā uz pilnu laiku, viņa

ģimenē darīja zināmu katrā atbilstošā un neatbilstošā momentā. Pēc vairākiem mēģinājumiem tagad tas arī ir izdevies, un viņa saņēma piekrišanu un drīkstēja absolvēt savas mācības *Panorama-Film*. Ar savas sirds asinīm viņa pastāvīgi ieaug šinī darbā tā, ka tas vairs nav iedomājams bez viņas atbalsta. Patlaban viņa, paralēli 50% mājsaimniecību un virtuves lekcijām, izglītojas sekojošās nodaļās - mediju vadīšana un arhivēšana, griešana, *DVD-autorings*, grafika, sekretariāts utt. Tā viņa, soli pa solim, ieaug visās nozarēs, kurās darbojamies arī mēs ar Loīzi.

Jošua, 19 gadi, 2009.gadā iesāka savu izglītību kā mašīnbūves konstruktors un patlaban jau ir ceturtajā kursā. Viņš ir ļoti apdāvināts zīmētājs; viņa sasniegumi skolā un viņa tehniskās iztēles spējas jau kopš seniem laikiem ir bijušas izcilas. (Viņa skolotājs dažādos priekšmetos un sociālajos izvērtējumos jau ir licis viņam neeksistējošu atzīmi – 6,1, jo viņš nespēja viņu novērtēt „tikai” ar visaugstāko atzīmi). Taču tikpat stipri arī viņa sirds pukst ģimeņu palīdzības darbam. Katru brīvo minūti viņš izmanto saprātīgi un, tāpat kā visi viņa brāļi un māsas, viņš neizjūt nekādu tieksmi daudzīties apkārt ar saviem kolēģiem, izšķiest laiku pa ballītēm vai apgrūtināt savu dzīvi ar priekšlaicīgām „mīlestībīņām”. Daudz labāk viņš grib savu dzīvi izmantot lietderīgi, un viņš ar saviem *OCG* jauniešiem ievieš pretenciozus projektus, kas kalpo mūsu darbam un kopējam mērķim. Tā visam pa priekšu uzreiz viss tiek apstādināts un tiek meklēts pamats, kad viņš uz kādas sejas vairs nesaskata dzirkstošo dzīvību. Tā vietā, lai pats iekristu problēmās, viņš rauj no tām ārā citus. Viens no viņa hobijiem, starp citu, ir 3D filmu animācija, kur viņš jau ir sasniedzis ievērojamus panākumus.

Viņam līdzīgs ir mūsu brālis Jānis-Enohs (17 gadi). Viņš otro gadu mācās par polimehāniķi un strādā kādā top-klases uzņēmumā. Viņa izteikti amatnieciskās dotības tagad jau izpaužas ļoti stipri. Tāpat kā līdz šim viņa brāļi un māsas, arī viņš no saviem

izglītotājiem, skolotājiem un šefiem ir saņēmis sociālus un tehniskus visaugstākos novērtējumus, un visi ir par viņu priecājušies. Viņa vēlme ir to, ko viņš patlaban mācās, tik tālu, cik izglītība šobrīd atļauj, pielietot mājās, dažādās kalpošanas nozarēs. Tā arvien vairāk viņš var atbalstīt savu brāli Dāvidu autoparkā un TC (trainig camp – prakses kurss, lai dievišķo organisko dzīvi iemācītos pielietot kādā praktiskā uzdevumā). Viņam ļoti lielu prieku nes šie tehniskie pakalpojumi. Pie tam viņš čakli sevi investē pasākumos kā filmkomandas asistents, bet visam pa priekšu, viņa lielākās rūpes ir palīdzēt sava vecuma jauniešiem atbrīvoties no narkotiku atkarības un no visām citām atkarībām, jo viņš labi redz, kurp ved šīs atkarības. Un viņš grib pielikt savu daļu, lai viņi varētu tikt atbrīvoti un iemācītos pazīt attiecības ar Jēzu ikdienā.

Ruta-Elpīda (12 gadi) un Boasa-Jahīna (8 gadi) pagaidām ir mūsu pēdējās māsas, kas iet skolā pie mums. Arī viņas skolotāji ārkārtīgi slavē, lai gan ir taču redzams, ka klases, kurās ir kāds Saseku bērns, ir daudz apmierinātākas un pieklājīgākas, nekā citas klases. Bieži dzird skolotājus sakām: „Man vēl nekad nav bijusi tik mīļa klase. – Viņu bērni ir vienkārši jāslavē ...”

Ruta-Elpīda ļoti labprāt strādā pie datora un vēlētos savā brīvajā laikā drīkstēt palīdzēt darbā. Tā vienreiz nedēļā viņa jau drīkst atbalstīt tēta sekretāri Bettinu, un viņa katru reizi ļoti priecājas par saviem mazajiem rakstu darbiem. Dabiski, viņai tas viss iet tikai pilnā tempā. Viņa jau desmit gadu vecumā mājās, pēc pašas iniciatīvas, pēc kādas programmas sistēmas trenējās rakstīšanā ar desmit pirkstiem. Viņa spēlē arī klavieres un jau šodien stingri trenējas ar mērķi, reiz vēlāk, tāpat kā vecākais brālis Simons, producēt mūziku filmām. Pateicoties veicināšanai, ko viņa saņem no mūsu uzticamajiem līdzstrādniekiem, viņa jau ir spējusi iemācīties pati komponēt dziesmu sekvenses.

Boasas šī brīža vēlēšanās ir reiz kļūt par zemnieci. Bet labprāt viņa palīdz arī filmu studijā pie „papīru pāršķiršanas”, lai no vienas puses aprakstītās papīra lapas padarītu vēlreiz lietojamas. Vēl labprātāk, katrā ziņā, viņa grieztu filmas, bet tam viņa tomēr vēl ir par mazu. Bet tas, kas viņai ir tomēr iespējams un kas, pie tam, viņai sagādā arī vislielāko prieku, ir lielo pasākumu laikā palīdzēt uzstādīt un novākt. Tad viņa var daudzām sava vecuma meitenēm parādīt, kā no grīdas noņemt kabeļu piestiprinājuma *skočus* un palīdz lietās, kur tik vien var. Tā kā viņa kādā lielajā pasākumā jau būtu gandrīz piedzimusi, tad tur viņa jūtas kā savā pasaulē, un daudzie cilvēki ir kā viņas ģimene. Citādi viņa māmiņai bieži ir kā palīdzēt gatava „mājas māmiņa”.

Šie stāsti par manām māsām un brāļiem ir tikai kā pāris „slīdošās gaismas”, kas apgaismo, ko dara Pārmaiņu Kungs. Tiem ir jābūt arī kā pateicībai Viņam, kas, neskatoties uz visām šīm vajāšanām un kārdinājumiem, ir iznesis mūs līdz šai vietai. Citus apjomīgos ikdienas piedzīvojumus mēs, Saseku bērni, esam pierakstījuši grāmatā „Pamošanās pamatos” (pasūtāma *Elaion-Verlag*, CH-9428 Walzenhausen).

Bez tam 1999. gadā radās neparasta grāmatiņa „Mammīt, lūdzu...”, ko mani trīs vecākie brāļi un māsas 15, 14 un 11 gadu vecumā ir uzrakstījuši par bērnu audzināšanu no savas toreizējās perspektīvas.

Tik daudz nu bija par „sektu ekspertu” „grandiozo ekspertīžu” mērīšanu, kas atklātajos medijos pravietoja, ka mēs, Saseku bērni, 18 gadu vecumā visi, dusmās plīstot, būsīm novērsušies no saviem vecākiem un no ticības. Cik gudri tautām ir paļauties uz tādiem „sektu ekspertiem”, katrs var atbildēt pats sev.

Pārvērstie interneta apmelojumi

(Eliass, 20 gadi).

Pēc mūsu pēdējās ģimenes oratorijas „Organims – mūsu liktenis” uzveduma 2010. gadā, visos Šveices medijos atkal „rullēja” mērķtiecīga kūdīšanas kampaņa. Visur ar lieliem burtiem bija uzrakstīts - „Sektas ģimene akcijā”. Atkal tā saukto „sektu ekspertu” ietekmē mūsu sarīkojums tika nomelnots par „Difūzu doktrīnu”, un atkal par tēti un mūsu ģimeni visā Šveicē un internetā tika izplatīti apmelojoši notēlojumi. Bet es gavilēju jo vairāk, kad pēc tam sekojošajā dienā mēs ieraudzījām eksponenciālu uzbrukumu mūsu interneta vietnēm. Tajā 2010. gada 17. augustā vietnes apmeklētāju skaits pieauga no 300-400 dienā līdz vairāk kā 20 000 apmeklētājiem dienā! Pārmaiņu Kungs šo apmelojumu vilni bija pārvērtis par grandiozu reklāmas kampaņu! Mūsu *web* lapu apmeklētāju straume nesamazinās. Tikai pēdējos trijos gados (2010.-2012.), mūsu interneta lapas ir sasnieguši vairāk kā 1,5 mlj. apmeklējumi no 82 zemēm. No mūsu *web* serveriem ik gadu tiek lejuplādēts vairāk kā 40 terabaitu datu. Ja kāda persona gribētu ar caurmēra interneta sakariem sev iegūt šādu datu daudzumu, tad tai 10 gadus dienu un nakti vajadzētu lejuplādēt datus no interneta. Mūsu uz šo laiku 23-valodīgais interneta TV-raidītājs „Medien-Klagemauer.TV” ik dienas raida ziņas par aktuālajiem pasaules notikumiem un apmeklētāju straume pieaug dienu no dienas. Mūsu 15 - valodīgajā interneta TV kanālā „Sasek.TV” jau var skatīties vairāk kā 200 stundas filmu materiālu (2012. gada stāvoklis), bez tam, visas onlainā pieejamās grāmatas, skaņu ierakstus u.c. Pēdējo divu gadu laikā, paralēli mūsu 12 galvenajām interneta vietnēm*, ir radušās 180 nākamās mājas lapas septiņās zemēs. Tur *OCG* saistītie cilvēki izskaidrojošā veidā attēlo, kā Pārmaiņu Kungs pavisam praktiski viņu dzīvēs ir izdarījis pārmaiņas un darbojas joprojām. Piedzīvotā stāsti, kā piemēram, ar strīdiem sagrautās laulības, caur *OCG*-kalpošanu ir atkal atjaunotas, kā cilvēki ir atbrīvoti no savām atkarībām un saistības, kā individuālistiskas personas sevi investē dzīvei kopīgajam u.tīpr. – tas iespaidīgā veidā atspēko apmelojošos aizspriedumus (skat. www.veraendert.de).

(*www.sasek.tv; www.ivo-sasek.ch; www.familie-sasek.ch;
www.klagemauer.tv; www.panorama-film.ch; www.anti-zensur.info;
www.stimmvereinigung.org; www.abg-antigenozidbewegung.de;
www.ocg-jugend.com; www.novatorium.de; www.jugend-tv.net;
www.medien-kommentar.tv)

Ko pirms dažiem mēnešiem vēl nebija iespējams iztēloties, to Pārmaiņu Kungs sāk šajās dienās īstenot. Interneta meklējošo mašīnu priekšējie rangi vairs nav aizņemti ar lielu daudzumu nomelnojošu un savstarpēji inficējošu rakstu. Pašreiz labākie rangi ir piepildīti ar mūsu interneta mājas lapām un ar izmainīto cilvēku pieredzētā atstāstījumiem. Vai arī tev ir kaut kas pozitīvs par mums un OCG, ko pastāstīt? Tad arī tu nodod to atklātībai internetā!

Svarīga norāde: mūsu interneta - kalpošanā veiktajam darbam ir tikai viens mērķis – sasniegt „internetā iekritušo” sabiedrību un vest to projām no šī nepareizā ceļa, nevis ievest to tur vēl dziļāk. Tādēļ mēs lūdzam ar internetu apieties ārkārtīgi rūpīgi un atbilstoši garam. Šaubu gadījumos pilnīga atteikšanās no tā nesīs vairāk labuma.

Izmainītās bailes no ciešanām

(Dāvids, 26 gadi).

2010. gada Gara draugu sanāksšanas sprediķī „Dzinējspēka 7 noslēpumi” tētis runāja par Bībeles vietu no Jāņa evaņģ. 14, 12, kur ir rakstīts: „... **kas tic uz Mani, tas arī no Manis darīs tos darbus, ko daru Es, un darīs vēl lielākus ...**” Viņš mums mācīja, kas ir tie „lielākie darbi”, grieķu pirmtekstā mums skaidri parādīdams, ka te viņš runā par „*nozīmīgākiem*”, „*svarīgākiem*” vai „*būtiskākiem*” darbiem, nekā Jēzus ir darījis savas dzīves laikā. Ka, piemēram, būtiskāk ir saprast, *kas cilvēku padara slimu un kādā veidā notiek tā rehabilitācija, nekā vienkārši to izdziedināt.* Gara dzīts turpināt šos lielākos darbus - būtībai atbilstošo rehabilitācijas darbu, kuru Kungs ir uzsācis caur manu tēti, kādu rītu mans brālis Simons šūniņas lūgšanā teica, ka viņš sajūtot

tieksmi ieaugt OCG mērīšanas dienestā. Es toreiz biju tieši sasniedzis 20 gadu vecumu un man uzreiz acīs izsitās asaras. Tieši tā, kā es jau toreiz nojautu, ka zem šīm debesīm nav cietākas, nepateicīgākas vai vairāk nicinātas nodarbošanās, kā tās, kas cilvēkus dara uzmanīgus uz kopsakarībām, kuras tie neredz vai runā viņiem par likumsakarībām, kuras tie negrib dzirdēt. (Es zināju mērīšanas dienesta izcelšanās stāstu, kurš eksistē tikai tādēļ, ka mani vecāki un visa komanda jau pašos sava darba sākumos stāvēja grūta uzdevuma priekšā, sprediķu apmeklētājiem izskaidrot to, ka sprediķis par ticību nebija domāts tam, lai, piemēram, iekarotu kādu šķīrušos vai precētu sievu ... utt.) Neskatoties uz nespēku, kādu es toreiz sajutu, domādams par vajadzību kopā ar brāļi ieiet šajā dienestā, es iekšēji sajutu to pašu mīlīgo Jēzus aicinājumu, kas mani tāpat, kā reiz Pēteri, sauca uz ūdens. Tā mēs gājām mācīties pie Zitas, kura jau bija novadījusi vairāk kā 200 mērīšanas un, līdz ar to, vairāk kā divus savas dzīves gadus jau bija pavadījusi mērīšanā. Identificējoties ar cilvēku lielo postu, viņa ir piedzīvojusi daudz dziļumus. Līdz šim viņa pati ir nesusi ikvienu apvainojumu un kaunu, un bez kurnēšanas ir izpildījusi dienestu, kādu normāli no kādas sievietes nevarētu sagaidīt. Taču, lai gan līdz šim laikam neviens vīrietis šo OCG mērīšanas dienestu nevarēja uzņemt, un, neskatoties uz lielu vajāšanu un necieņu, dienests izgāja starptautiskā aprītē tā, ka šobrīd mērīšanas var notikt ar simultānu (vienlaicīgu) tulkošanu pat sešās valodās. Dalībnieki nebaidās pat no lieliem attālumiem, un jau 2009. gadā notika mērīšana ar dalībniekiem no Bulgārijas, Igaunijas, Austrālijas, Bolīvijas, Francijas, Vācijas, Austrijas un Šveices. Rehabilitācija, kas sākumā ilga trīs gadus, 1993. gadā, dzīves skolas dēļ, kļuva iespējama trijos gados. Līdz ar mērīšanas rašanos 1998. gadā, šis pats process ilga vairs tikai vienu nedēļu. 2002. gadā vajadzīgais laiks saruka no septiņām līdz trijām dienām un, proti, ar tādiem pašiem atjaunošanās rezultātiem. Šodien, 2012. gadā, es jau pats vadu mērīšanas un esmu liecinieks zīmēm un brīnumiem un Jēzus būtiskiem Dievišķās varas darbiem šajās

dienās. Jā, jo kas var būt būtiskāks, kā tas, ja izpostītas ģimenes atkal tiek atjaunotas, un strīdos pajukušas laulības atkal var dzīvot kopā debesu harmonijā, un, kad atsevišķi dzīvojošs pāris atkal atrod viens otru... kad cilvēki pulkiem atgriežas no „es” dzīves pilnīgā „tu” dzīvē un atkal brīvprātīgi nostājas zem Dieva valdīšanas, ar asarām acīs nožēlojot pastrādātos grēkus un spēj sākt dzīvot no jauna ... kad zagļi savus grēkus iznes dienasgaismā, kad bezdarbnieki un „Hartz-IV” (valsts apgādes programmas nosaukums cilvēkiem, kas sevi nespēj apgādāt) gara spiesti, pārtrauc jebkādu parazitisko dzīvesveidu un brīvprātīgi un čakli ļauj sevi atkal ierindot sabiedrībā ... kad cilvēki spēj atgriezties no izpostošajiem un statiskajiem „vienīgi Vārds” mērogiem, no strīdiem un šķelšanās līdz dzīvības un Dieva miera mērogiem ... kad viņi paliekoši tiek atbrīvoti no atkarībām un spiediena ..., kad „es” kļūst par „tu” ..., kad gadiem ilgas slimības, kā piemēram, dzirdes pazušana, caur ieiešanu dzirdētajā, ar vienu reizi tiek paliekoši izdziedināta ..., kad bērni un jaunieši pasauli un to, ko tā piedāvā, var saskatīt Jēzus gaismā un uzskata par mēsliem visu, kas nav Viņš pats utt. (Es varētu stundām uzskaitīt tālāk!) Tie ir Dievišķās varas darbi, kuriem ir potenciāls izmainīt visu pasauli! Visi tie ir brīnumi, jo tās ir lietas, kas mūsdienās izskatās, ka ir kļuvušas neiespējamās. *Tādēļ nāc arī tu uz mērīšanu un kļūsti liecinieks tam, ka Pārmaiņu Kungs dzīvo! Viņš grib arī tavu dzīvi pilnīgi atjaunot un izmainīt!*

Izmainītā bērnu kalpošana.

Rehabilitācijas darba sākumos Tētis dalībniekiem bieži sprediķoja pat līdz piecām reizēm nedēļā. Mums, bērniem, tas bija pats par sevi vissaprotamākais, ka mēs bijām klāt sapulcēs. Kad mēs pēc tam katru reizi mazajā ģimenes lokā sprediķi un tajā esošās garīgās realitātes „pārgremojam”, tad tētis un mamma katru reizi īpaši priecājās, ka mēs bieži sacīto sapratām labāk nekā pieaugušie. Taču, lai gan vienmēr visiem bija skaidrs, ka bērni iederas sapulcē,

tomēr pēkšņi nāca viens pagrieziens, kā tas Pārmaiņu Kungam ir raksturīgi. Kad gadu tūkstošu mijā mūsu sapulces pēkšņi eksplozijveidīgi sāka pieaugt, un no visām pusēm šurp ceļoja palīdzību meklējoši cilvēki un ģimenes, tad mūs, Saseku bērnus, gars spieda atslogot pieaugušos. Pretēji sākotnējiem pamatprincipiem, mums, kā pārstāvjiem, tika atļauts ar bērniem „pārgremot” dzirdētos sprediķus tā, kā mūsu vecāki to regulāri mēdza darīt ar mums pēc sapulcēm. Tā kopš 1999. gada Simons, Loīze, Noemi, Sulamīte un es un vēlāk arī vēl Eliass, Jošua un Anna-Sofija vadīja bērnu stundas, kurās mēs dalījāmies mums mācītajās patiesībās ikreiz ar simtiem bērnu. Pēc tam, kad visi jaunpienākušie vecāki varēja netraucēti uzņemt Vārdu un pieaugt, un arī bērnu stundas pēc daudziem gadiem bija nesušas labus augļus, tad šī „starta palīdzība” pēc desmit gadiem kļuva atkal lieka, un viss tika atkal ievadīts vecajās, sākotnējās sliedēs. Šodien visi – no vismazākajiem līdz vislielākajiem, atkal mūsu sapulcēs ir visi kopā, visi saspringti klausās, kas uz skatuves tiek runāts un pieraksta, kā agrāk mēs, čakli savās sapulču burtnīcās. To, ka pa šo laiku viņu pašu vecāki ir uzņēmušies šo sprediķu „pēcsagremošanas” dienestu, var redzēt no pilnīgi starojošiem un pastāvīgi čakli līdzī strādājošajiem bērniem katrā sapulcē. To var redzēt arī no daudzajiem dzirkstošajiem prakses atstāstījumiem grāmatā „OCG-jaunatne” (var pasūtīt „Elaion-Verlag” CH-9428 Walzenhausen). Es arī ārkārtīgi priecājos, kad es šodien tos visus, toreizējos maziņos, kas daļēji jau ir izauguši pāri manai galvai, redzu dienestā. Jā, viņi visi ir kļuvuši par balstiem, bez kuriem daudz no tā, ko mēs darām, nebūtu iespējams. Kad es domāju par šiem brīnišķīgajiem bērniem un mīļajām OCG-ģimenēm nozaimojošo un tumšo „sektu ekspertu” prognožu gaismā, tad es vēlos, kaut taču tautas varētu atpazīt, kam viņi ir dāvājuši savu ausi un savu uzticību!

Ir forši (cool) sapulcēties! (Boasa, 8 gadi)

Agrāk es drīkstēju palīdzēt bērnu stundās un motivēt bērnus. Kopš mums vairs nav šādu bērnu stundu, visi bērni ir sapulcē, un es varu saprast ļoti daudz un arī pierakstīt. Kad mammīte savā burtnīcā ieraksta labu teikumu, tad arī es uzreiz varu norakstīt un varu arī citu saprast daudz labāk. Vienā sapulcē es uzrakstīju pat 18 lappuses! Vēstījumi vienmēr ir ļoti brīnišķīgi (*cool*) un es tētim reiz jautāju, kā viņš to vienmēr tā izdomā? Tas, par ko es vēl ļoti priecājos, ir halles iekārtošana un novākšana. Uzbūvēšanas laikā es jau drīkstēju palīdzēt Jānim-Enoham un Rutei uzstādīt filmēšanas kameru. Tas bija ļoti jauki! Un visu novācot, es drīkstēju sagādāt lielo traversu daļiņas un palīdzēt. Es jau bieži, kopā ar daudziem bērniem, esmu nolasījusi no grīdas līmlentes daļiņas un atkritumus, līdz viss izskatījās „kā nolaizīts”.

Atmošanās izpausmes

(Jošua, 19 gadi)

Aizgājušajos gadu desmitos ir radušās simtiem dziesmas. Pazīstama gudrība saka, ka tur, kur ir pamošanās, dzimst arī jaunas dziesmas. Visās bēdās, kurām tētis ir cauri gājis, sākot jau no rehabilitācijas darba līdz pat šodienai, viņš ir sakomponējis ap simts dziesmu, kas liecina par pašāvēību, izturēšanu un daudz ko citu (dziesmu kasetes un nošu burtnīcas var dabūt „*Elaion verlag*” (izdevniecībā), CH-9428 *Walzenhausen*). Tā, kopā ar daudzām citām dziesmām, bez visām oratorijām, ir radušās deviņas dziesmu grāmatas.

Lielākā daļa citu dziesmu (ap 700) radās caur tēta vēstīm. *Johannes Braendly*, ilggadīgs OCG līdzstrādnieks, sajuta sirdī, atkal un atkal sprediķu galvenās domas ietvert dziesmās. Līdz pat šodienai caur šo dāvanu atkal un atkal no jauna plūst Vārda pilnība, ietverta brīnišķīgās dziesmās, un ļauj mums palikt pilnā apsolījumu apziņā. Par to lai slavēts mūsu Kungs!

Mediji pārbaudīšanā

(Noemi, 23 gadi)

Jau gadiem ilgi, bez izņēmuma, mediji par mums ir ziņojuši tikai negatīvi.

Taču pēkšņi cilvēki tomēr piecēlās un sāka mūs medijos aizstāvēt un attaisnot: sākās izmaiņas. Kāds cilvēks, piem., kabeļa TV raidītāja „Šveice-5” moderators Grekenvagena k-gs, 2011. gada aprīlī atvēra veselu dokumentācijas rindu par Ivo Saseku. To viņš iesāka ar dzīvo interviju ar tēti. Pēc tam viņš ik nedēļas raidīja dažādus AZK (anticenzūras koalīcija) referātus. Beigās viņš ar Loīzi, Sulamīti un mani uzņēma vēl vienu interviju (www.sasek.tv?keyword=schweiz5). Visur viņš par mums ir informējis atklāti, godīgi un ar labu attieksmi.

Tālāk, piemēram, arī atklātajā gadagrāmatā, kuras mērķis ir „Objektīva sektu pārmetumu uzklaušanās” ir nodrukāts vesels pētījums par tēta kalpošanu. Tur necenzēti ir parādīta tēta darbības vēsture un darbošanās. TV raidītājs „ZE MAG” līdz pat Francijai rehabilitēja tēta labo slavu, jo ar viņu tika pārraidīta dzīvā intervija.

Taču Pārmaiņu Kungs pie tā neapstājās. Arvien vairāk mēs piedzīvojam, kā Viņš visu pārveido tā, ka par apsūdzētajiem paliekam nevis mēs, bet mūsu apsūdzētāji caur mums „pārsprāgst” ar savām nepatiesajām informācijām. Tā piemēram, tas oriģinālā veidā notika vienā no pēdējām mediju kūdīšanām: pēc mūsu rokas ekspress-avīzes „S&G” (balss un pretbalss) dibināšanas sapulces, par šo pasākumu piecās lielās avīzēs parādījās apmelojoši un nomelnojoši raksti. Gandrīz visi pārņēma no „*Sueddeutsche Zeitung*” galveno virsrakstu: „1800 piekritēji svinēja Gaddafi!” Teju pilnīgi visi raksti bija salti meli! Bet Kungs jau iepriekš visu bija dievišķi sakārtojis tā, ka tētis tieši šajā sarīkojumā, kā ar mērķi, referēja tieši par katru atsevišķu punktu, kuros viņi mūs vēlāk apmeloja. Tā mēs pa vienu nakti, ar „dzīvās līdzi griešanas” palīdzību, varējām pierādīt tieši pretējo par katru nomelnojošo

izteicienu. Tā, piemēram, Tētis ziņoja par to, ka viņa „vadošā spice” sastāvēt tikai no sievietēm, un viņš lepojās ar tās sasniegumiem, kamēr avīzes skaļā balsī propagandēja, ka pats Saseks un viņa teoloģija esot „naidīga” pret sievietēm. Piedevām, tieši tajā dienā no runātāju pulks referēja piecas dažādas sievietes. Mūsu filmu studija jau nākamajā dienā rādīja interesantu mēdiju lugu, kurā mediju apmelojumi nāca gaismā viegli, bez vērtējošiem vārdiem. (www.sasek.tv?keyword=gegendarstellung „Mēdiji pārbaudīšanā”).

Pašlaik interneta-TV kanālā tā ir vislabāk novērtētā filma, un visīsākajā laikā to ir apskatījušies vairāk kā 12 000 skatītāji.

Tagad Kungs ir sācis izmainīt mūsu likteni tā, ka caur mums mediji pamazām arvien vairāk un vairāk nonāk pārbaudīšanas stāvoklī. Un caur to ikviens cilvēks arvien vairāk var pats sev izveidot ieskatu tajā, cik uzticami un patiesi ir masu mediji savās ziņās.

Izmaiņas filmā

(Loīze, 24 gadi)

Kad es pāršķirstu savu pagājušo gadu dienasgrāmatas, tad to lappuses ir pilnas ar prieka uzliesmojumiem par varenēm attīstības izrāvieniem, kādus es līdz šim esmu piedzīvojusi, līdzdarbojoties kalpošanā ...

Piem., 06.09.2010: „Paldies, Kungs Jēzu! Es esmu tik laimīga! Tik daudz Tavas svētības viļņu pārplūst pār manu dzīvi! Šī kalpošana ir mana dzīve. Es esmu zivs (Loīze) ūdenī (kalpošana Valcenhauzenā).

Jāatceras tikai, ka mūsu filmēšanas darbs, kurā es esmu iesaģusi, iesākās 1998. gadā, kad kāds viesis ielika savu filmēšanas kameru kaktā, lai uzfilmētu kādu mūsu sanāksmi.

Šodien „kaktā” slidinās 12 m garš filmēšanas celtnis, kamēr hallē stāv septiņi citi, ar kuriem mēs, ap 30-galvīga filmēšanas

komanda, filmējam „dzīvajā” un režijas telpā varam griezt filmas kompleksā griešanas un ierakstu stacijā. Tā daudzie viesi, pateicoties pārraidīšanai, var notikumiem uz skatuves daudz labāk sekot līdzi, skatoties uz pieciem platekrāniem (2012.gada stāvoklis).

Kad 1999. gadā atklātībā tika demonstrēta pirmā *OCG* filma, Tētim bija jānoklausās kritika, ka viņam savas pirmās septiņas filmas esot jāmet miskastē, pirms viņš atklātībai gribot kaut ko projicēt uz ekrāniem ... Ja viņš būtu paklausījis šīm iznīcinošajām balsīm, tad, protams, nebūtu radušās jau astoņas aktierfilmas un četras dokumentālās filmas, no kurām, piem., kā jau tētis minēja, monumentālā filma „Varoņi mirst citādi” ir pārspējusi simtiem citu filmu, kas arī piedalījās *CH*-festivālā Solothurnā. Pēc tam sekojošā filma „Sofija un sekta boss”, kas starptautiskajā kinofestivālā Milānā nonāca līdz finālam. Kinofilma „Karma, es nāku atkal” Īrijā tika prēmēta kā viena no četrām labākajām Eiropas aktierfilmām, un tā tika rādīta arī Austrālijā, Dienvidamerikā, Taizemē un divos festivālos Anglijā. Mūsu visjaunākā kinofilma „Kozima – perfekti naiva” 40. Nāciju festivālā, no 1136 iesniegtajām filmām, nonāca starp 250 stingrāk izvēlētajām un ieguva Bronzas lāci „garo aktierfilmu” kategorijā. Turklāt tā tika izrādīta 265 *Smart-openair* kinozālēs.

Turklāt tai laikā radās attiecības un pat daļēja sadarbība ar Šveices lielākajiem kino, teātra un mūzikas darbu producentiem.

2000.gadā mūziklā „Lemuēls” pirmo reizi skatuves norise tika pārtraukta, tad turpināta uz ekrāna kā filma, un tad, pēc skatuves pārveidošanas, atkal turpināta kā teātra stāsts. Kopš tā laika medijs „filma” gadu no gada ieguva arvien lielāku atzišanu tā, ka tikai 2011. gadā vien jau radās 227 filmas ar kopējo stundu skaitu – 52 un 29 minūtēm. Pie tam Kungs vienmēr speciālos veidos pievienojās šiem darbiem. Tā piemēram, kad mēs bijām ceļā ar

filmu-skatuves uzvedumu „*Proteros – konvertētājs*”, kur runa ir par Bībeles likvidēšanu, mums to nezinot, tieši bija „Bībeles gads”.

Tieši tāpat 2005. gadā bija ar aktierfilmu „*Elle debesīs – Debesis uz Zemes*”, kur smaguma punkts bija ģimenes tēma. Neplānoti tā iznāca tieši „ģimenes gadā”.

Te šādas īpašas zīmes varētu uzskaitīt lappusēm, bet, laika trūkuma dēļ, šeit vēl tikai viens piemērs no pavisam nesenās pagātnes:

2011.gada pavasarī mēs stipri jutām, ka mums mūsu ģimenes atvaļinājuma laikā būtu jāuzņem dokumentāla filma „*Agrās seksualizācijas pirmtēvi*”. Tieši stundā, kad šī filma tika pabeigta, Šveicē sākās liels agrās seksualizācijas uzplūdu vilnis. Tā mēs ar mūsu, nepilnas 60 minūtes garo, labi pamatoto un izskaidrojošo dokumentālo filmu uz vietas varējām iedarboties pretī mediju kampaņai par skolu un bērnudārzu „*sekskoferi*”. Tas, piedevām, deva ceļavēju apjukušo vecāku protestiem un tam sekojošajai petīcijai.

Kopš tā laika šī produkcija tiek izsēta un uzvesta visur tā, ka šis vilnis jau dīglī tika masīvi nobremzēts un dažiem labiem faktiskajiem rīkotājiem vajadzēja atklāti mokoši izlocīties no šī nepatīkamā stāvokļa. Viņi medijos atklāti nonāca pretrunās paši ar sevi un ātri lika pazust savām brizantajām interneta lappusēm. Bet viņi visi ir uzņemti mūsu dokumentālajā filmā. Tā kā neviens cilvēks nebūtu varējis to tik perfekti saplānot, tad arī te nepārprotami Pārmaiņu KUNGS ir pie darba!

Kad es 2004. gadā kopā ar citu brāli vēl vieni paši sēdējām filmu studijā un griezām filmu „*Dieva noslēpums*”, tētis man toreiz teica: „*Drīz tu vairs nesēdēsi te viena griezdamā, bet tu vadīsi veselu griezēju pulku ...*” Es tikai uzlūkoju tēti ar lielām, neticīgām acīm, jo tas bija neiedomājami. Taču, piem., jau gatavojot mūsu filmu „*Karma, es nāku atkal!*” un visu tam piederīgo „*making-off*”, es

jau vadīju kopā 100 filmu tehniķus, kas palīdzēja pie griešanas, skaņām, mūzikas, animācijas, kompozitēšanas un *DVD-autoringa*.

Šis pagrieziena punkts sasniedza savu kulmināciju ar to, ka kopš „*Medien-Klagemauer.TV*” pasludināšanas 2012. gada 5. maijā, trīs mēnešu laikā no 0 līdz 100 radās 30 profesionālas TV-studijas (fotogalerija 14!).

Pārmaiņu Kungs, kas tētim uzdāvināja grāmatu-mašīnu izgudrojumu, nebeidz tajā pašā vienkāršībā dāvināt izgudrojumus tā, ka ar mazu finansiālo ieguldījumu varēja rasties visas šīs TV-studijas! Tagad ir TV raidījumi jau 23 valodās (2012. gada stāvoklis). Tikai pirmajos četros mēnešos tika producēti 150 raidījumi, un jau vairāk kā 125 moderatori (diktori) ir raidījumos un mājās. Katrs režisors un filmu producents zina, ko nozīmē izmācīt vienu aktieri vai moderatoru, lai tas varētu nostāties lēcas priekšā ... No pirmā kastinga (atlases) līdz izvēlētajai veiksmei tas ir mega milzīgs, grūts un ārkārtīgi pretenciozs darbs – vesela profesija! Tādēļ jau filmu pasaulē pastāv aktieru un diktoru skolas, un viņu izglītībai ir vajadzīgi gadi ... Mūsu filmu darbā Pārmaiņu Kungs šos gadus reducēja līdz vienai vienīgai apmācību dienai pirms filmēšanas... Bet ne tikai to – Viņš mūsu TV- moderatoriem ir dāvinājis tādu harizmu, ka viņi, lielākoties, jau pirmajā, netrenētajā kastingā no 0 līdz 100 ir tādā līmenī, kas ir līdzīgs atklāto TV diktoru profesionālajam līmenim! Kāda jauna moderatore, kas no bērnības ir ekstrēmi stostījusies, ir norunājusi kameras lēcas priekšā veselu raidījumu bez neviena pārtraukuma, bez vismazākās stostīšanās un absolūti profesionāli! Tieši nospiežot sarkano uzņemšanas podziņu, kad pat veseli un stipru nervu cilvēki sāk stostīties, viņas stostīšanās uz vietas izbeidzās! Tā ir pārmaiņu un brīnumu zīme!

Tā 2012. gada rudenī mēs ar šīm, izveidotajām filmu studijām, varējām rekordlaikā - 3 nedēļās - uzņemt no A līdz Z gatavu mūsu

visjaunāko dokumentālo filmu (68 min.) (fotogalerija Nr. 10) par tēmu „Seksa spiediens”.

Notikumi un augšana tā pārpludina cits citu, ka visu nevar pat uzskaitīt! Te no manas dienasgrāmatas tikai izsprāgst: „04.08.2012: Es esmu ietīta laimē, kā bērns segā! Es pārplūstu no svētlaimības kalpošanā!”

Izmainītā tulkošanas kalpošana

(Elija, 20 gadi)

Kad es domāju par mūsu starptautisko ģimeņu palīdzības dienestu, tad starp citām man 2009. gada „draugu satikšanās” sanāksme paliek neaizmirstama. Tolaik es pirms nepilna gada biju uzņēmies ierakstu un tulkošanas tehnikas vadību mūsu lielajos pasākumos un, jau iepriekš, kopā ar manu 28-galvu komandu, biju visu detalizēti saplānojis. Bet īsi pirms pasākuma sākuma mūs pārsteidza nenojausts pārsteigums. Septiņu pieteikto valodu vietā pēkšņi tika pieteikta vajadzība pēc simultānā tulkojuma 12 valodām. Vairāk kā 200 svešvalodīgie viesi no 18 nācijām jau bija ieņēmuši vietas pārāk šaurajās tribīnēs, un mēs tikai skraidījām, lai tikai kaut kur sadabūtu simultānos tulkus un atrastu trūkstošās tulkošanas iekārtas, austiņas, kabelus, adapterus u.c. Un pēkšņi, kā caur brīnumu, visas nepieciešamās detaļas bija klāt! Īsā laikā, piem., daži radoraidītāji, tika pārdisponēti par tulkošanas stacijām, austiņas tika savāktas no viesiem un, vaiga sviedros, uz šaurās tribīnes, līdz pēdējai minūtei, viss tika savienots ar kabeļiem.

Līdz ar pasākuma sākšanos, 18 klātesošo nāciju austiņās skanēja vairāk kā ducis valodu, un arī svešvalodīgajiem viesiem no Filipīnām pa šo laiku bija atrasts simultānais tulkotājs (fotogalerija nr. 12).

Tāpat kā visas citas mūsu kalpošanas, arī tulkošanas darbs sākās no mazuma. 2000. gadā kāda tulkotāja lūdza Tētim atļauju, kādu

no viņa grāmatām iztulkot angļiski. Toreiz Tētis aizceļoja uz Ameriku, lai tur visu pārbaudītu un nokārtotu visas detaļas. Ja viņš vēl šodien to darītu tādā veidā, tad tikai tulkošanas kalpošanas vajadzībām ceļā būtu vajadzīgas 365 dienas gadā. Jo tulkotāju straume, kas pēc pašu sirds vēlmes mūsu rakstus un produktus pārtulko savās valodās un izplata visā pasaulē, nemazinās. Jau 2002. gada mūsu oratorija „Stingrs kā ģimene, stingrs kā bērns” bija pārtulkota septiņās valodās, tai sekoja septiņvalodīgais mūzikls „Lemuēls”. Tādā ceļā pa šo laiku ir radušās vairāk kā 127 svešvalodīgas rakstu produkcijas 24 valodās, tāpat vairāk kā 20 DVD-filmu produkti, kopā 10 valodās. Mūsu, ik divus mēnešus iznākošie, apkārtaksti tiek izdoti 8 valodās un izsūtīti uz 56 zemēm (2012. gada stāvoklis). Viss pastāvīgi pieaug: interneta-TV „Mēdiju *Klagemauer-TV*” raida 23 valodās ziņas par aktuālajiem notikumiem pasaulē. Arī *Sasek-TV* ir pieejami mūsu produkti lielā izvēlē 15 valodās. Šajā, 2012. gadā, eksistencē sauktā rokas - ekspress avīze „*S&G*” (balss un pretbalss) jau tiek regulāri izdota 8 valodās, tendence ir kāpjoša. Visas mūsu svešvalodīgo tulkus, moderatorus, korektūras lasītājus, drukas speciālistus utt. sabiedriskā kārtā (bez atlīdzības) sniegtās investīcijas ir kļuvušas nesaskaitāmas un tās nevar atsvērt ar naudu. Viņus visus ir satvēris un izmainījis tas pats Pārmaiņu Kungs, kurš ir teicis: „Redzi, tu aicināsi tautas, kuras tu nepazīni; un tautas, kuras nepazīna tevi, skries pie tevis tā KUNGA dēļ ... Tāpēc, ka Viņš tevi ir paaugstinājis” (Jesaja 55,5).

Paliekošais apgādes brīnums

(Noemi, 23 gadi)

Es savā kalpošanā mūsu OCG-mājsaimniecībā esmu varējusi būt par liecinieci ne tikai tam, ka Pārmaiņu Kungs strādā vēl līdz pat šodienai, bet arī tam, ka Viņš ar katru gadu strādā arvien varenāk! Es nevarētu, pat tikai pieskaroties, uzskaitīt, kādus

apgādes brīnumus mēs piedzīvojam diendienā, bet mazu izvēli no šiem notikumiem es tomēr jums gribētu pastāstīt ...

Tieši pirms neilga laika es piedzīvoju reālu apgādes brīnumu, kad es mūsu *Panorama*-centrā piedzīvoju lielu nemieru par mūsu putekļu sūcējiem. Jau ilgu laiku tie vairs nefunkcionēja pareizi. Tā kā es, pēc tēta parauga, negribēju uzreiz pirkt jaunus, tad mēs tos atkal un atkal remontējām un pūlējāmies tos padarīt „kā jaunus”. Un tomēr, vienmēr strādāšana ar tiem prasīja īstas pūles. Kad kādu dienu es redzēju, ka nav vairs nekādas nozīmes tajos kaut ko labot, tad es, tāpat kā tētis, izlēmu lūgt Dievu konkrēti par putekļu sūcējiem. Un kas notika? ... Vēl pirms es varēju to apzināti izdarīt, un vēl mazāk – ar kādu par to parunāt (tas ir un paliek mūsu dzelžains likums!), pirmais jaunais putekļusūcējs jau bija klāt! Un tad četru nedēļu laikā mūsu mājā jau stāvēja septiņi (!) jauni putekļu sūcēji. Tie visi tika mums pēkšņi sadāvināti no visām pusēm. Kāds man pazvanīja pat no Berlīnes un vaicāja, vai man nebūtu noderīgs putekļusūcējs! Kad agrāk mums kādreiz bija uzdāvināts kāds putekļusūcējs, un vēl – četru nedēļu laikā – veseli septiņi?!

Un tā mēs piedzīvojam, ka jau gadiem paliekošo apgādes brīnumu straume pieņemamas arvien spēcīgāk un nebeidzas! Ja mēs agrāk vēl noturējām speciālus iekšējas lūgšanas laikus apgādes mērķiem, tad tagad mūsos lielākoties pietiek gandrīz ar neapzinātu domu, kā, piemēram: „Ak, mums ilgi jau nav bijuši spināti!”, un pēc 2 līdz 3 dienām mūsu mājā jau atrodas 30 kg maiss ar „bio” spinātiem!

Mūsu darbs ir tik ļoti pieaudzis un mēs ar visām savām kalpošanām esam tik ļoti noslogoti, ka mums neatrodas laiks pat īsām „ekstra” lūgšanām apgādes vajadzībām. Jau gadiem mēs piedzīvojam arvien kompaktāk to, ko Dievs Jesajā 65,24 ir apsolījis: „**Un notiks: pirms viņi sauks, Es atbildēšu; kamēr viņi**

vēl runā, Es dzirdēju.” Mēs bieži tikai vēlāk aptveram: „Patiesi, tieši tas mums bija vajadzīgs!” vai „Tieši to mēs vēlējāmies!”

Taču, kad reiz es gribēju mums paturēt sīpollokus, jo tas mums ir kaut kas speciālāks, jo tie mums nav bieži, un izmantoju tos tikai taupīgi, tad mēs ilgu laiku tos vairs nesaņēmām. Tad Daniela man teica, ka mums tie loki pavisam devīgi ir jāizlieto lielajos skološanas projektos ēdināšanai, un tad Kungs dāvās mums atkal jaunus. Kad es to, ar pavisam brīvu sirdi un pašāvēģi, sāku darīt, tūlīt mēs saņēmām dāvinātus lociņus kastēm.

Ja agrāk pareizajā laikā pie mājas durvīm katlos stāvēja svaigi vārītas pusdienas, kad mums tās bija vajadzīgas, tad tagad tieši tad, kad mūsu lielajos pasākumos skološanas dienās, TC (praktiskajās nometnēs) u.c., ir jāpabaro simtiem cilvēku, mājas priekšā stāv veseli furgoni, pilni ar pārtikas produktiem! Tā mums līdz šai dienai nekad nekā nav trūcis, un vienmēr mēs esam varējuši izdot pietiekami ēdiena visiem šiem cilvēkiem.

Es atceros arī 2011.gada konferenci, kad mēs gribējām vārīt lielu svētku ēšanu 1500 personām. Tam mums vajadzēja 90 kg banānu. Mēs sirdīs cieši apņēmāmies paļauties uz Kungu, ka mums nevajadzēs tos pirkt. Un patiesi, pareizajā laikā mēs saņēmām pat vairāk, nekā mums bija nepieciešams ...

Ja agrāk uz galda ikreiz uzticami stāvēja ēdiens 16 personām, tad mūsu šodienas lielajos pasākumos mums ir vairāk kā 30 m gari bufetes galdi, apklāti ar visgardākajiem ēdieniem vairāk kā 2000 personām! Droši, ar mīlestības pilnām rokām iepakotas, mūsu lielo pasākumu, piem., visiem ACK (Anticenzūras koalīcija) viesiem, ir sagatavotas bez maksas 12 000 dažādu pārtikas produktu paketes. Maksimuma laikos mēs vienā mēnesī esam izdevuši viesiem 2500 kg pārtikas. No tā viena atsevišķa persona būtu varējusi normāli pārtikt vairāk kā sešus ar pusi gadus. Jaunā pasaule bez naudas manifestējas arvien izteiktāk. Tūkstoši darbojas tam līdzī ar prieku

un desmit tūkstoši par to priecājas. Ja agrāk iekšējiem remontdarbiem bija vajadzīgas kādas kāpnes, tad tās jau, promnešanai gatavas, karājās virvē kaut kādā vecā galdniecībā. Nesen, blakus neskaitāmiem citiem brīnumiem, mēs atkal piedzīvojām, kā visīsākajā laikā mēs, piemēram, varējām no jauna iekārtot trīs mūsu viesu mājas. No kāda kalnu hoteļa, kam bija jātiek nojauktam, mēs saņēmām visu iekārtojumu – nospriegojamos palagus, viena veida gultas veļu, daudzas gultas, matračus, spilvenus, segas u.c. Un tas notika ap divas - trīs nedēļas pēc tam, kad mēs iekšēji bijām apņēmušies izskaistināt un optimizēt mūsu viesu māju noformējumu. Mēs drīkstējām ņemt līdzi vēl daudz vairāk par to, kāda bija mūsu vēlēšanās to triju māju iekārtošanai; mēs saņēmām vēl daudz matračus (un papildus vēl būvmateriālus), tā, ka tad, kad mums pirmo reizi vajadzēja ļaut nakšņot viesiem mūsu ceturtajā (*MZA*) mājā, arī tur jau viss bija nokomplektēts.

Tā Kungs mums līdz pat šodienai nekad nav ļāvis krist. Ir gluži otrādi – jo iet laiks, jo Viņš mums dod vairāk, un mums nevajag speciāli pēc tā saukt. Bet tas, kā teikt, ir tādēļ, ka bieži mums vienkārši neatliek laika apzināti padomāt par mūsu pašu vajadzībām, jo mēs pastāvīgi esam nodarbināti ar kalpošanu un došanu. Tajā vienkārši atrodas jebkuras svētības atslēga.

Izmainītās dzimšanas

(Anni)

Jau tad, kad pasaulē nāca mūsu pirmdzimtais dēls Simons, mūsu, īsi pirms pensijas vecuma esošā, vecmāte stāstīja par dzimšanu virzību uz negatīvo pusi. „Agrāk 80% dzemdību noritēja normāli, un 20% bija saistītas ar komplikācijām, bet tagad 80% ir komplicētas dzemdības un tikai 20% vēl noris normāli”, toreiz, 1984. gadā, mums paziņoja vecmāte (cik normālu būs šodien?). Viņa kopsakarību viennozīmīgi redzēja medicīnas pārāk priekšlaicīgā, tas ir – nelaicīgā, iejaukšanās dzemdību dabiskajā

procesā: medikamenti, pirmsdzemdību testi, pārāk agra mākslīga dzemdību procesa ievadīšana u.tml. Viņas daudzie negatīvie piedzīvojumi ar tāda veida iejaukšanos mūs toreiz ļoti satrieca. Tas mūsos radīja vēlmi arī šajā, izaicinošajā dzemdību laukā, mūsu paļāvību pilnīgi likt uz Pārmaiņu Kungu. Un tas atmaksājās! Visi mūsu vienpadsmit bērni ir varējuši veseli un pilnīgi dabiski nākt šajā pasaulē savās mājās. Un ikvienam no viņiem ir savs aizraujošs dzimšanas stāsts, kas vēl vairāk liecina par to, ka Kungs stāv klāt tiem, kas paļaujas uz Viņu un katrā detaļā Viņš ļauj tiem piedzīvot savu uzticību. Pa šo laiku OCG šajā laukā mēs jau esam piedzīvojuši tik ļoti daudzus brīnumus! Vai tas būtu mājās vai slimnīcā – caur paļaušanos uz Pārmaiņu Kungu, daudzas mātes OCG, tāpat kā mēs, jau ir piedzīvojušas brīnumainas, svētītas, nekomplīcētas un, gandrīz vienmēr, ātras dzemdības. Mēs tikai atkal un atkal no jauna varējām priecīgi novērot sekojošu tendenci – tik daudzus sprediķotās sentences: „Ar katru bērnu kļūst tikai sliktāk!” vietā, arvien biežāk notika pretējais, un tas ir: „Ar katru bērnu kļūva tikai labāk!”

Tā OCG pasaulē ir nākuši daudzi pilnīgi veseli bērni, kas citādi aiz „vecuma” iemesliem, „asinsgrupu nesaderības”, „iepriekšējiem ķeizargriezieniem”, „deklarētas neauglības” un daudziem citiem iemesliem nekad nebūtu varējuši vai drīkstējuši nākt šajā pasaulē. Kāda drošsirdīga māte dzemdēja pilnīgi veselu bērnu pat pēc medīķu slēdziena: „Bērns ir miris mātes miesās un cik ātri iespējams, tas ir jādabū ārā.” Viņa šajā lietā nerada mieru un neaizgāja uz nolikto aborta dienu. Lai pateicība Kungam!

Izmainītie atkritumi

(Simons, 28 gadi)

Arī būvniecības pasākumā mūsu *Panorama-Film* centrā *St. Margretchen* pilsētā mums bija priekšrocība piedzīvot Pārmaiņu Kungu tāpat kā mūsu vecākiem vecos laikos. Mēs tieši darbojāmies, būvējot astoņas profesionālas studijas un režijas telpas, vienu kinozāli, dažādas uzturēšanās telpas un tualetes. Un

lielā mērā mēs to darām, izmantojot mūsdienu atkritumu apsaimniekotāju sabiedrības atkritumus!

Īsi pirms projekta sākšanas, kāds franču OCG brālis uzrunāja mani un pastāstīja, ka viņš dzīvojot tieši blakus kādai lielai tērauda fabrikai, kas tērauda piegādāšanā no Sibīrijas izmantojot cietkoka paletes. Šo koku mēs varot pasūtīt bez maksas lielos daudzumos, viņš domāja. Kad mums pienāca 150 lieli baļķi no šiem krievu palešu atkritumiem, tad, precīzāk tos apskatot, atklājās, ka tie ir visvērtīgākie ķiršu un kļavas koki, kurus mēs varētu izmantot, piemēram, savām skaņu izolējošajām durvīm un rāmjiem, nesamaksājot par to ne centu. Kāda maza jauniešu grupa no mūsu reģiona savā brīvajā laikā no šī koka un citiem esošiem un uzdāvinātiem materiāliem pagatavoja 15 visaugstvērtīgākās skaņu izolējošas durvis. Šī jaunatnes projekta vadītājs vēl pats mācījās par galdnieku un drīkstēja bez ierobežojumiem izmantot savas mācību uzņēmuma darbnīcu, jo tā viņam bija augstvērtīga tālākattīstība. Par tādām durvīm mēs nekad nebūtu varējuši samaksāt.

Režijas un studijas telpu logos mēs vispirms gribējām ielikt vecus logu vērtņu stiklus, jo mums ir tāds pamatprincips – neiepirkt neko jaunu, kamēr mums ir kaut kāds neizmantots materiāls. Logu ailes jau bija uzmūrētas atbilstoši esošo logu izmēriem, kad divi, precīzi izmērīti stikli, kādā negadījumā saplīsa. Pēc kāda drosmes zaudējuma brīža mēs nostiprinājāmies ticībā, ka mums varētu būt paredzēts kaut kas labāks. Pēc dažām dienām mūsu līdzstrādnieks Franks man nejauši izstāstīja, ka viņa skaņu mērīšanas laboratorijā bez pielietojuma stāvēt lielāks daudzums skaņu izolējošu logu vērtņu, kuras viņa kolēģi pēc aktuālās testēšanas beigām metīšot ārā. Tā mēs no viņa laboratorijas dabūjām pilnīgi jaunus, visaugstvērtīgākos trīsslāņu skaņu izolējošos logu stiklus, kā modernākās būvniecības tehnoloģiju dāvanu, kas mums būtu maksājis tūkstošiem franku. Tiem stikliem, kurus mēs sākumā gribējām lietot, būtu izteikti zemākas skaņu vērtības, kā izrādījās

vēlāk. Un – kas bija vislabākais – tiem stikliem, kurus mēs dabūjām no Franka, bija tieši pareizie izmēri, kādus mēs bijām uzmūrējuši mūsu agrāk esošajiem logiem, un tie nebija nekādi normatīvie izmēri!

Kāds *OCG* brālis, kas vada privātu elektropiederumu veikalu, mums uzsauc: „Es tieši pašlaik kādā lielbankā demontēju praktiski jaunus tīkla slēdžus un kontaktligzdas, veselus sadalītājskapjus ar drošības automātiem un kontaktoriem, jo banka tiek pārstrukturēta. Vai es tās mantas drīkstu aiznest jums?” Tad mēs ar viņa materiāliem varējām nosegt lielu daļu no mūsu skaņu studiju elektro un tīkla instalācijām.

Kāds cits kolēģis gāja mums garām ar dažām kastēm. Viņa sirdī esot radusies doma, mums uzdāvināt vadāmus drošinātājus un relejus, kurus viņš pirms dažiem gadiem esot izmontējis no lielas saldēšanas mājas. Viņam tie tikai aizņemot vietu, bet mums noteikti atradīšoties tiem pielietojums. Kāds jauns *OCG* automātiķis ar citiem jauniešiem savā brīvajā laikā varēja no šīm detaļām un vienas praktiski jaunas sadalītāju kastes, kuru mums kāda firma bija uzdāvinājusi labam mērķiem, par veseliem pieciem frankiem uzbūvēt ventilācijas regulēšanas skapi, kas normāli būtu maksājis ap 7000 frankiem.

Kāds labs draugs, kas strādā lielkoncernā, kas ir pasaulē vadošais ugunsdrošo studijas putu ražotājs un pārdod tās kā „zīmola” produktu par šausmīgu cenu, uzrunāja mani konferences laikā. Viņš varot pasūtīt šādas putas par divdesmito(!) daļu no tirgus cenas. Vēlāk viņš mums uzdāvināja vairāk kā 12 kubikmetrus šo speciālo putu. Ar tām mēs varējām absorbēt visas mūsu studijas un arī izklāt visus mūsu pašbūvētos ventilācijas kanālus. Tik augstvērtīgu skaņu izolācijas risinājumu studijās un ventilācijas kanālos kāds cits studiju lietotājs nebūtu varējis atļauties. Skaņas noslāpēšanas vērtības mūsu gaisa kanālos, ko

sabiedriskā kārtā mums izdarīja kāds *OCG* biedrs, pēc profesijas būvfizikis-inženieris, bija tik labi nogrieztas, kā nemēdz būt nevienam salīdzināmam tirgū pieejamam produktam. Tā mēs, burtiski par kabatas naudu, uzbūvējām kompleksu ventilācijas sistēmu, par ko normāli būtu jāmaksā vairāk kā 100 000 franki. Pašbūvējamo ventilācijas komponentu pareizās dimensionēšanas aprēķinus mums izdarīja kāds *S&G* kurjers, kas tieši pareizajā laikā bija ieskrējis „uz stundiņu” pie mums. Viņš ar lielu prieku mums palīdzēja bez maksas uzzīmēt ventilācijas plānu. Ja viņš nebūtu mums atsūtīts, mēs būtu uzkonstrējuši ventilāciju nepareizi.

Kāds cits ilggadīgs *OCG* biedrs, kas vada elastomēru produktu firmu, saņēma sirdi - atbalstīt mūs. Viņš bez atlīdzības, paralēli savai personīgajai produkcijai, izlēja mums ap 2000 paša attīstītu, dažādu izmēru un cietības, gumijas buferu, ar kuriem mēs varējām elastīgi atvienot studiju iekštelpas no pamatbūves. Skaņas izolācijas vērtības, kādas mēs varējām sasniegt ar šo, normāli nesamaksājamo risinājumu, satrieca pat ilggadīgo mērīšanas inženieri. Viņš teica, ka pārbaudes rezultāti esot visaugstākajā līmenī.

Kādas projektu dienas priekšvakarā, kad mēs, starp citu, gribējām arī instalēt visdažādākos kabeļu savienojumus, mēs izbrīnīti aptvērām, ka esam gluži vienkārši aizmirsuši pasūtīt tam vajadzīgos *USB* un *HDMI* (datoru kabeļus). Ātrumā mēs tos vairs nevarējām nopirkt. Sekojot kādam impulsam, es pārbaudīju e-pasta sadaļu, kuru parasti es lietoju reti. Un redzi, tikko bija ienākusi ziņa no kāda brāļa, kas vada mašīnbūves firmu. Līdz tam viņš man vēl nekad agrāk nebija rakstījis caur e-pastu. Viņa ziņa: „Sveicināts, Simon! Man bija iespēja nopirkt milzīgu krājumu ar apmēram 12 000 dažādiem kabeļiem (*HDMI*-, *USB*- antenām, skaļruņiem, mikrofoniem u.c.) Ja Tev *MZA* (?) vai tehnikas komandā būtu kāda vajadzība, tad tikai piesakies. Sirsnīgi sveicieni, Frīcis.”

Vienu dienu vēlāk, tieši uz projektu dienas sākšanās laiku, mūsu būvlaukumā klāt bija kastes ar visprofesionālākajiem *HDMI* un

USB kabeļiem un vakarā tie jau „ātri – gatavs!” – bija instalēti! Tagad mūsu studijās ir ieinstalēti visaugstvērtīgākie USB un ekrānu savienojumi, kādus mēs nekad nebūtu varējuši atļauties. Un tas tikai tādēļ, ka viens liels multimēdiju koncerns ar saviem piegādātājiem bija sastrīdējies un pēc tam izlēmis uzreiz pilnīgi visus šīs pazīstamās „zīmola” firmas produktus izvītrot no sava preču sortimenta. Pēc tam, paletēm vien, viņu kabeļi tika sūtīti atpakaļ izgatavotājam, kas tos negribēja ņemt atpakaļ un iesāka tiesas procesu. Nu paletes stāvēja uz „neviena” zemes un tikai aizņēma vietu. Frīcis par simbolisku naudu drīkstēja pārņemt visu vislabāko kabeļu bagātību.

Būtu vēl daudz ko stāstīt par tamlīdzīgām lietām, piemēram, par dārgajiem dzelzs plauktiem lielajai tehnikas noliktavai, kas bez pielietojuma stāvēja kaimiņu dārzā, par daudzajām vadīšanām līdz tonnām būvmateriālu par mazu daļiņu no to normālās cenas u.tml. Kad vien mēs būvējam uz mūsu vecāku pamatiem un ievērojam viņu izstrādātos pamatprincipus par uzticību mazumā un par esošā svētumu, tikmēr mēs ik dienas atkal kļūstam par lieciniekiem tam pašam Pārmaiņu Kungam, kas jau kopš gadu desmitiem dara savus brīnumus starp mums.

Izmainītās terapijas koncepcijas.

Kamēr mēs agrāk palīdzību meklējošos uzņēmām pie sevis līdz pat vienam gadam vai pat ilgāk, mūsu vecāki un komanda sāka dalībnieku aprūpes laiku arvien samazināt, jo viņi nonāca pie atziņas, ka cilvēkiem ir tendence īstos izmaiņu soļus atstumt uz savas terapijas beigu laiku. Tā no terapijas gada radās trīsmēnešu dzīves skola, no trīsmēnešu skolas radās vairāku nedēļu dzīves skola un beigās – mērīšanas nedēļa. Šodien mēs trīsdienu mērīšanas dienās cilvēkos bieži varam piedzīvot tādas pašas pārmaiņu brīnumus, kādi agrāk notika vesela gada laikā.

Jau no sākumiem mūsu stratēģija ir tāda, ka pēc mūsu skološanas dalībnieki pavisam praktiski piedalās kādā kopīgā projektā – vai nu filmas uzņemšanā, būvlaukumā, virtuvē, mājsaimniecībā vai citur, lai iemācīto uzreiz pielietotu praksē. Tādēļ arī šajā nozarē mēs sākam saspīest mūsu sākotnējās darba un prakses nedēļas līdz atsevišķām prakses dienām: un bija radušies TC – treniņnometnes! Tā reiz kļuva iespējams ar veselām dalībnieku grupām, starp koncentrētiem skološanas blokiem, realizēt arī lielus projektus – un tas viss ik reizi vienā vienīgā dienā!

Kļuva iespējams tas, kas agrāk bija neiedomājams – mums savos TC arvien labāk izdevās ar, bieži vien stipri vairāk kā simts dalībniekiem vienlaicīgi, darboties vienā būvlaukumā kā tādai skudru tautai. Un tas – pateicoties stingrai vadīšanas un organizācijas struktūrai, absolūti droši un profesionāli.

Ar šādu TC un kopprojektu dienu stratēģiju mēs pagājušajos gados, ar daudzu palīgu atbalstu, spējam mūsu veco „spedīciju” (preču sūtīšanas kantori) *Panorama*-centrā pārveidot par jauno, skaisto lieltelpu biroju; brīnumskaistu virtuvi, kuru bagāti ļaudis meta ārā, mēs par brīvu demontējām kādā villā un pie mums atkal to iebūvējām; mana tēta kādreizējā Bībeles skolā mēs demontējām divas dzesēšanas mājas un atkal instalējām tās pie mums un laidām darbā jauno apkuri *Panorama*-centrā. Mūsu piecdesmitvietīgo ceļojumu busu mēs varējām apgādāt ar gultām, lai mēs savās vasaras ārzemju turnejās būtu labāk nodrošināti, un mēs pilnīgi izremontējām un atvērām no jauna mūsu kafejnīcu. Programmā bija arī kompleksa kabeļu tīkla izveide visā *Panorama*-centrā, ieskaitot serveru telpu un kompleksu EDV instalāciju. Visu to, līdz pat smalkākajām detaļām, mēs varējām izdarīt paši, jo Pārmaiņu Kungs deva mums spējas visās vajadzībās, kā arī atkal un atkal, vajadzīgajos brīžos, mums tika piesūtīti profesionāļi, kas piedāvāja mums savus pakalpojumus kā izglītotāji.

2007.gadā mēs varējām mazliet vairāk kā trijās TC dienās pilnīgi izremontēt mūsu *Panorama-centra* filmu studijas telpas (jaunas sienas, jauni griesti, grīdas, instalācijas un viss ar to saistītais). Tur darbošanās bija kā bišu stropā. Tad tika izremontēts un paplašināts tēta birojs, jo viņa daudzajās darba jomās bija vajadzīgs vairāk vietas dokumentiem un aktu vākiem.

Cits ceļa stabs bija 2009. gada vasara: to 14 dienu laikā, kad mēs būvējām Kunga namu misijā, Viņš atsūtīja vairāk kā 200 brīvprātīgos, lai visu mūsu *Panorama-centru* iedarbīgi norobežotu no elektrosmoga un radiostarojuma, un vienlaicīgi izremontētu visu mūsu ģimenes busu ar septiņarpus istabām. Šajā mega projektā daļēji piedalījās vairāk kā 200 brīvprātīgie.

Tad valsts mūsu Hofštatei uzdāvināja vērtīgu ūdens avotu, kas no tā laika mūs saimnieciski neatkarīgi apgādā ar ūdeni. Visu citu tam klātpiederīgo sistēmu – cisternu, 100 m cauruļu, pumpjus, vadību, šahtīnas u.c. – mēs uzbūvējām vienā vienīgā TC dienā ar vairāk kā 120 cilvēkiem (momentus no tā var skatīt filmiņā zem www.sasek.tv?keyword=trainingscamp). Arī mūsu *Panorama-Film* centrā St. Margrethenā mēs varējām izremontēt un izolēt visu fasādi, pazemināt pirmā stāva zemes līmeni ar pašu pagatavotu ekskavatoru, lai visos stāvos varētu panākt patīkamus telpu augstumus, iekārtot ietilpīgu tehnikas noliktavu, iebetonēt jaunas grīdas, ielikt jaunus logus, ieinstalēt *fotovoltaika* un solārā siltuma iekārtu utt., u.tml. Tāpat nedrīkst aizmirst brīnumskaisto dzīvokli, kurā kopš 2010. gada drīkstam dzīvot mēs ar Elmīru.

2011. gadā mēs pārbūvējām mūsu 70-vietīgo *Neoplan* autobusu par braucošu māju ar 18 gultām, ar vienu virtuvi, divām dušas telpām/WC un ar dažādām tehniskām sistēmām, lai starptautiskām vajadzībām varētu turēt gatavībā braucošu centrāli. Tad mēs *Panorama-centrā* iebūvējām lietus ūdens iekārtu, un ar to efektīvi pazeminājām mūsu ūdens apgādes izmaksas, nemaz jau nerunājot

par daudzajiem remonta, kārtības un bāzes uzturēšanas projektiem, kuri pagājušajos gados varēja tikt paveikti, pateicoties šai jaunajai stratēģijai.

Taču visbūtiskākais visā ir – piedzīvot, kā caur šādiem TC neskaitāmas sastrīdējušās ģimenes pastāvīgi kļūst par tādām „*power-team*” – spēcīgām komandām! Depresiju mocīti cilvēki izmainās par priecīgiem vadītājiem, atkarību apsēstie sociālās palīdzības saņēmēji top motivēti amata spēki un atkal tiek ievesti darba pasaulē; un, kas ir visskaistākais – garlaikotā jaunatne sāk veidot tīklu! Tā vietā, lai dzertu un organizētu ballītes, viņi kļūst par harizmātiskiem projektu vadītājiem, kas naktīs telefona un video konferencēs ar saviem labākajiem draugiem sagatavo nākamos projektus un piedzīvo savus augstākos „*high*” punktus futbola stadiona vietā būvobjektos, kad kādā TC atkal tiek palīdzēts daudziem, un tiek sasniegti jauni, pārdroši mērķi. *Halleluja!* Tā ir jaunā pasaule! Vai arī tu gribi kļūt par daļu no tās?

Izmainītais kalpošanas noskaņojums

(Jošua, 19 gadi)

Jau ilgi pie mums vairs nav atrodama tāda situācija, kāda bija mūsu rehabilitācijas darba sākumos, kad dalībniekus varēja atrast guļam burtiski virs slotām, zem gultām un sienas skapjos. Līdz ar jauno principu „Rokas augšā un klāt maisos!” - šveiciešu vācu valodā ar to ir domāts princips „Rokas augšā!”- mēs katrai sevis saudzēšanai esam radījuši pēkšņu galu! Pirms četriem gadiem (2008), mēs ar četriem mazajiem brāļiem-māsām atklājām vakara trauku mazgāšanai sekojošu principu, ar kuru mēs efektīvāk varam sasniegt mūsu mērķi: sākumā visi palīgi īsi apstājas. Pēc noteikta laika mērķa definēšanas visi kā gatavības zīmi paceļ rokas gaisā un sauc: „Uzmanību, gatavību, starts!” Un tad, kā grupa ar redzējumu, mēs ķeramies pie darba.

Mūsu projektu dienas, treniņnometnes (TC) un tehnikas „būvēšanas un nojaukšanas” līdzinās vienam vienīgam skudru pūznim, kas ir pilns ar, tikai spēcīgi pie darba ejošām, skudrām.

Taču - ne tikai visu trūkstošo čaklumu, bet mēs drīkstējām ļaut izmainīt arī visu individuālistisko domāšanu! Atsevišķie ar saviem projektiem vairs nespiežas uz priekšu līdz pat detaļām, kamēr citi ar svarīgākām rūpēm vēl tikai liek pamatus. Ja katram acu priekšā ir tikai kopīgais mērķis un, kopīgā labā, viņš savām paša interesēm un priekšstatiem liek atkāpties, tad mēs esam pareizajās prioritātēs, tad mēs darbu kalnus pārceļam minūšu ātrumā un aiz sevis atstājam paliekošus darbus! Tas mani fascinē.

Izmainītais halles uzraugs (Loīze, 24 gadi)

Manā priekšā atradās 20 tonnas koka plašu, sakrautas metra augstumā uz paletēm. Cilvēku pulki jau bija ceļā uz halli, lai tur, pirms mūsu lielā OCG semināra, pārnakšnotu. Bet vēl līdz tam visam 1800 kvadrātmetru lielajam tenisa halles laukumam vajadzēja tikt pārklātam ar trijām kārtām – vispirms ar plastika folliju, tad ar smagajām koka platēm un beigās – ar PVC kārtu. Halles uzraugs tikai atmeta ar roku, kad izdzirdēja, cik ātri grīdai ir jābūt ieklātai, un ka tam nolūkam mēs negribam nomāt pacēlāju. Mūs apsmaidīdams, viņš domāja: „Pat ar pacēlāju jūs, kā nespēlējusies komanda, to nekad nevarētu izdarīt ātrāk par piecām stundām, nemaz jau nerunājot – bez pacēlāja! Nav nekādu izredžu!” Es stāvēju šo metru augsto, kopā piecus ziloņus smago, palešu priekšā, kas bija novietoti blakus hallē, un man uz pieres izspiedās sviedri. Ja mēs nelietosim pacēlāju, tad šie mīļie brāļi – māsas pēc sava stundām ilgā ceļojuma nevarēs aiztaisīt ne acis, un tas – pirms rītdienas vismaz 11-stundīgās skološanas! Vai man tomēr tūlīt nevajadzētu vienkārši noīrēt to pacēlāju (papildizdevumi 300 franki)? Bet es pavisam skaidri sajutu, ka šādā veidā es izpostītu tēta darbu. Jo eksistences un ticības cīņu es arī pati pazīstu tikai no grāmatām, kad tētis bez naudas stāvēja uz

ielas un komandai ikvienu soli vajadzēja spert no *ticības*. Viņi nevarēja izdot pat tos 300 frankus, jo to vienkārši nebija! Ja es tagad to pašu *Pārmaiņu Kungu* negaidīšu un neizaicināšu tādā pašā veidā, tad mēs, jaunie, visīsākajā laikā izšķērdēsim visu, kas gadu desmitu garā eksistences cīņā brīnumos ir ticis uzbūvēts. Tā es halles uzraugam vienkārši pateicu: „Vai jūs jau zināt, ka jaunā pasaule ir bez naudas? Mēs tai „Skudrai” (tā saucas pacēlājs) nepieskarsimies. Mēs paši esam „skudra”!” Halles uzraugs mani noturēja par asprātīgu un ne vairāk. Un otrais uzraugs mani neuzskatīja pat par asprātīgu; es ticu – viņš mani ienīda. Viņš pret mani bija pavisam īgns un nievājoši uzlūkoja mani.

Taču – iztēlojieties to – pusotras stundas laikā visi trīs slāņi bija izklāti, un bez pacēlāja! Mēs bijām pārspējuši visus pastāvošos profesionālu komandu (ar pacēlājiem) rekordus! Simtiem smago koka plašu burtiski lidoja caur saistīto rokām; jo tie hallēs bija sastājušies „skudru ceļos”. Halles sargs, kurš mani, izskatījās, ka ienīda, sāka redzami „uzplaukt” un viņam patika starpās izkliegt savus aizrādījumus. Viņš staroja kā maijvabole šajā priecīgajā rosībā, un drīz jau vecais kungs nespēja atturēties, man, kā mazai meitai, neaplikt roku ap pleciem. Un, kad pēc pasākuma mums grīda atkal bija jānoņem, tad viņš bija redzams kā traks joņojam šurp un turp ar savu pacēlāju (*bez maksas!*), kamēr otrs uzraugs pa logu ar atvērtu muti noskatījās uz savu „tenisa laukumu”. Līdzīgi milzīgam skudru pūznim atkal tika demontēti visi tehnikas piederumi un pēc tam arī trīsslāņainā grīda, un pie tam visapkārt bija redzamas tikai starojošas sejas! Halles uzraugs paņēma mani aiz piedurknes un teica: „Nu paskaties tikai, kas šeit iekšā notiek! Tas vienkārši nav normāli!” Tagad es viņu uzskatīju par asprātīgu!

Neatkarīgi no tā, kādos pasākumos un ar kādiem halles uzraugiem: katru reizi beigās mēs šķiramies kā tādi, kas kopā esam piedzīvojuši *Jauno pasauli*.

Viņi kļūst *liecinieki brīnumiem*, jo, kad tādos lielos gadījumos profesionālas komandas dienām ilgi uzbūvē telpas, tad pie mums viņi piedzīvo, kā simtiem motivētu cilvēku ieplūst tukšā hallē un jau pēc stundas uz skatuves stāv orķestris, grupas un muzikanti, pārnēsā skaņas kastes, un mūziķi var sākt mēģinājumus. Šajā īsajā laikā tika uzstādīti vairāki lieli ekrāni, skatuve un gaismas traversi ar līdz 200 prožektoriem, boksiem un kamerām, liels filmu celtnis un līdz 12 dažādas simultānās tulkošanas stacijas, krēsli utt. (skat. DVD „Vizionēšanas konference” Totālie līdzstrādnieki – perfekts komandu darbs; var pasūtīt *Elaion* izdevniecībā-CH 9428, *Walzenhausen*; vēl ieskats – www.antizensur.info?page=unterstutz).

Ikreiz, pirms sākas tāda mega uzbūvēšana, ar lielu mīlestību tiek rūpīgi sakārtotas un aprūpētas 550 lielas tehnikas kastes. Ikvienam šādam „kastei-bēbim” ir sava „kastes-mamma” vai „papa”, kas rūpējas par kopšanu, tīrīšanu, uzglabāšanu, polsterēšanu, inventarizēšanu, remontu u.c. Šie kastes „vecāki” savam „kastes-bēbim” dod arī īpašu vārdu, kā zīmi savai mīlestībai un uzticībai. Kad mēs reiz „bēbju apkopšanas laiku” izvedām uz atklāta tenisa laukuma, tad ciema iedzīvotāji vienmēr sanāca grupās ap laukumu un vēroja notiekošo caur sētu, it kā tas būtu zooloģiskā dārza iežogojums ... Tieši šī mīlestība un uzticība pret vismazākajām detaļām vienmēr iespaidīgā veidā pārvērš halles uzraugu sirdis, jo ko tādu viņi neredz nekur citur, kā vienīgi tur, kur *Pärmaiņu Kungs* izmaina cilvēku sirdis!

Kamēr halles uzraugi parasti sakopšanas darbos pēc lielajiem pasākumiem redz tikai demotivētas, kurnošas sejas, tad šeit, kopā ar mums, viņi piedzīvo, kā visi priecīgi ķeras klāt un 30-40 minūšu laikā viss materiāls (ik reizi ap 40 tonnas) tiek kārtīgi sakrauts garā transporta līdzekļu un piekabju flotē, un katra vismazākā skrūvīte tiek uzticami atķeksēta inventāra sarakstos.

Tad viņi piedzīvo, kā ar lielām prieka gaviļēm visas cilvēku masas izspieto telpās un ejās, uz skatuves un hallē, lai pašās beigās ar savām personīgajām birstēm iztīrītu visu areālu. Birstes ir oriģināli ekipētas kā „universālās tīrīšanas birstes” ar tīrīšanas līdzekļiem, lupatām un šaufelēm ... un viss norisinās kā lielā spēlē!

Šie halles uzraugi kļūst arī par beznaudas pasaules lieciniekiem. Ja mums, piemēram, jau tikai par 120 nepieciešamajiem galdiem būtu jāizdod 1680 franku, tad tagad viņi novēro, kā tukšās tehnikas transporta piekabes pārvēršas par kaut ko līdzīgu Ziemassvētku tirgus dāvanu stendiem, uz kuriem ir sakrautas dāvanas, kā, piemēram, grāmatas, DVD, CD, kasetes u.c. Un tukšās tehnikas kastes tiek pārtaisītas par daudzajiem vajadzīgajiem galdiem bezmaksas ēdināšanai un dzirdināšanai, tās tiek apklātas ar galdautiem un ar mīlestību izdekorētas ...

Tā vietā, kad mums ik reizi simtiem franku būtu jāizdod par atkritumiem, halles uzraugi novēro, kā bērni, pulkiem vien, ar lielu prieku, apzīmē mazus atkritumu maisiņus ar sirsniņām, lai pēc tam dalībnieki tos, kā „mazas dāvaniņas”, paņemtu sev līdzī mājupeclā. Visiem tā ir tīrā svētlaimība un liels prieks, kad bērni izdala šos maisiņus! Žēl, ka reizēm to nepietiek visiem ... tad reizēm ir redzamas skumjas sejas ...

Un, kur citviet garos kabeļu ceļus sedz dārgie, speciālie kabeļu paklāji, pie mums ir redzami no mājām līdzpaņemtie tepiki, *PVC* režģis vai *Novilon®*. Tad ir sajūta, ka atrodies lielā dzīvojamā istabā ... u.tml ...

Un, jo vairāk apcietināts un īgns sākumā ir tāds halles uzraugs, jo aizgrābtāks un pamodinātāks viņš beigās atvadās no mums. Un, kur vien mediji sākumā mums ir pūlējušies liegt kādu halli, līdz šim halles uzraugi vienmēr ir iestājušies par to, lai mēs tās tomēr dabūtu, jo viņi zina, *kas mēs esam! Halleluja!* Reiz kāds vecāks halles uzraugs kāda pasākuma beigās man teica: „... tagad man

vajadzēja kļūt 65 gadus vecam, lai vēl kaut ko tādu savā mūžā pieredzētu ...”

Izmainītās intereses (Ruta Elpīda, 12 gadi)

Laikā, kad bērni strīdas par TV raidījumiem un, 20 minūšu garo baznīcas sprediķu laikā, tie tikai slidinās pa baznīcas soliem un dīc pēc košļenēm, es piedzīvoju, piemēram, kā mūsu 8-gadīgajai Boasai vislielākais sods ir tas, ja viņa pēc 12-stundīgas sapulces (kuras laikā ir ļoti daudz cītīgi pierakstījusi) nedrīkst no sākuma līdz beigām vēl arī piedalīties visa novākšanā un sakopšanā. Tad viņa raud, ja nedrīkst palīdzēt novākt ... Jā, šajā lielajā darbā mēs, bērni, nejam postā, bet gluži otrādi – mēs esam izšķiroša atslēga, kā dēļ gan uzbūvējot, gan nojaucot, iet tik ātri.

Es, piemēram, ar daudziem citiem bērniem drīkstēju visur zālē noņemt no grīdas un savākt skoču gabaliņus. Visi bērni ar prieku palīdzēja to darīt. Beigās mums bija vairākas „futbolbumbas” no skočiem! Mēs visi drīkstējām arī parāpties zem skatuves un atskrūvēt daudzās skrūves. Mēs palīdzējām arī sarullēt kabeļus. Tas mums dod varenu prieku! Visas tehniķu komandas izrullētie kabeļi kopumā ir tik metrus gari (tieši 5 800 m), cik augsts ir Kilimandžāro kalns! (Tas ir visaugstākais brīvi stāvošais kalns pasaulē!) Pēkšņi atskan: „*Los!*”, un visi cilvēki metas pie krēsliem, tos aizvākt. Arī es skrēju, lai paņemtu vienu krēslu, bet kāds cits to paņēma manā priekšā prom; es skrēju pie nākamās rindas krēsla, bet – atkal par vēlu ... kad es nonācu ap 50 m tālāk, aiz halles sienas, tad viss ap 1 500 lielais krēslu daudzums jau bija pazudis, un es savās rokās nedabūju ne vienu vienīgu!

Izmainītā dzīve ciemā (Jānis-Enohs, 17 gadi)

2007.gada augustā, pēc 20 gadu pārtraukuma, Valcenhauzenā atkal notika kalnu auto rallijs. Tūkstoši apmeklētāju, simtiem

redzēšanas vērtu automobiļu: mega notikums! Starts atradās tieši pretī mūsu mājai ar „*Panorama cafe*”.

Tētis piedāvāja organizatoriem sponsorēt šī divu dienu pasākuma bezmaksas filmēšanu uz profesionāliem pamatiem, ieskaitot DVD izgatavošanu par „vēsturisko kalnu sprintu” (fotogalerija nr. 10). Šis lielais piedāvājums, kam taču tikai organizācijas komitejai vajadzēja nest peļņu, uzreiz tika kvitēts ar sešas lappuses garu juridisku līgumu. Pāri visam izskatījās, ka līguma rakstītājiem vissvarīgākais bija garantēt to, ka kalnu sprinta apvienība nedrīkst nekādi tikt saistīta ar *Panorama-Film*. Kad reiz ir uzspiests sektas zīmogs, tad viss kļūst ļoti grūti. Tādēļ līgums saturēja daudzus ierobežojumus un radikālus brīdinājumus. Piemēram, *Panorama-Film*ai vajadzēja parakstīt aizdomīgus noteikumus, – ka, neievērojot dažādus līguma punktus, mums vajadzētu maksāt sodu un kaitējuma atlīdzību no 10 000 līdz 50 000 franku apmērā! Sākās ar mūsu vārda izlaišanu sponsoru sarakstā un beidzās ar īpaši sāpīgiem punktiem, kur, starp citu, bija prasība par to, ka pat nosaukums *Panorama-Film* nedrīkst nekur būt pieminēts ... Izskatījās, ka mēs Valcenhauzenas ciemā nemūžam netiksīm vaļā no sektas statusa.

Par atbildi uz to tētis vienkārši apgriezta šķēpu otrādi un tūlīt uzrakstīja pats savu līgumu. Tas sākās ar diezgan lielu rājienu, un tad viņš uzskaitīja pats savus noteikumus un nobeidza ar vārdiem: „Kā jebkurš cits sponsors ... es par savu sponsorēšanu gribu tikt vismaz pienācīgi nosaukts, bet nevis vairs tikai priekš vai pēcpielikumos („pasta zirgu nomainītajos priekšjūgos vai jau izjūgšanā”). Visā filmā augšējā kreisajā stūrī, kā cieta sastāvdaļa, būs redzams *Panorama-Film* zīmols ... Šo vēstuli drīkst uzskatīt par līgumu, citu es neparakstīšu.” Komitejas atbilde sastāvēja no viena vārda: „Esmu ar mieru!” Tā tētis neparakstīja viņu, bet viņi parakstīja tēta līgumu. Tas viss kļuva par lielu svētību.

2010.gadā, kad mediji atkal visā Šveicē atsāka izplatīt nomelnojošos avīžu virsrakstus, kā „Sektantu ģimene akcijā”,

Valcenhauzenā pret mums atkal uzliesmoja nepatika. Tomēr, tajā pašā laikā, no orgkomitejas un no Šveices sporta TV mēs saņēmām priekšlikumu, vai mēs negribot filmēt kalnu autorallija simtgadi Valcenhauzenā.

Kā 2007. gadā, mēs ar mūsu stiprāko filmēšanas komandu, ar 16 kinokamerām, ar filmēšanas celtni, ar „steady-kameru” u.c. filmējām trijos ciemos izkaisīto „gadsimta notikumu”. Tāpat kā pirmo reizi, pirmās dienas vakarā mūsu ciemā notika lieli svētki. Tajā pašā ciema hallē, kur pirms 7 gadiem manas māsas Loīzes skolotāji un skolas vadība bija nogriezuši mūziku, kad viņa dziedāja savu brīnumskaisto dziesmu, – daudzi skatītāji, sajūsmā svilpdami, aicināja viņu sniegt kādu piedevu jaunajam „kalnu sprinta treilerim”. To viņa kopā ar savu komandu vēl tajā pašā dienā bija producējusi un izgriezusi. Pie tam moderators (runātājs) viņai vēl pasniedza ziedu pušķi visas piepildītās halles priekšā. No šī laika punkta sākot, mūsu filma un filmēšanas komanda bija galvenais sarunu objekts. Ziņa par šo filmu izplatījās zibens ātrumā. Daudzi, kas līdz tam mūs bija izsmējuši un nievājuši, tagad apkaunoti izteica mums savu augsto cieņu. Policisti, kas sākumā mums no augstākās instances bija atteikuši filmēšanu no viņu helikoptera, beigās pašrocīgi filmēja ar mūsu kamerām no tā aparāta. Viņu augstākā komandanta īsais komentārs: „Vienmēr jau ir bijis skaidrs, ka mēs jums izdarīsim visu.” Tas pats ciema prezidents, kas agrāk pret mums bija stipri rezervēts, ziedoja mums tomātus. Tie paši ciema iedzīvotāji, kas agrāk meta milzu loku ap mūsu māju un mūs pat nesveicināja, tagad sēdēja mūsu kafejnīcā, sveicināja mūs jau no tālienes un mīlestībā apgādāja mūsu kameras cilvēkus ar pārtiku. Tā pati kafejnīca, kuru mediji bija apzīmogojuši ar „sektas kafejnīcas” zīmogu, un par kuru viņi lika izskanēt pār visu Šveici: „Šeit neviens neiegriežas”, nu bija pastāvīgi aizņemta ar simtiem cilvēku. Simons, Dāvids, Noemi un *top-service* komanda tika galā ar „uzbrukumu” kafejnīcai. Tas pats policists, kas reiz mūs, uz apmelojuma pamata par vardarbīgu

apiešanos ar bērniem, bija apcietinājies, sēdēja ar manām māsām mūsu filmu studijā un čakli palīdzēja meklēt bides savai filmu hronikai par kalnu autorallijiem, kurai mēs speciāli sagatavojām vienu dziesmas tekstu. Arī mūsu kalnu sprinta dziesmas, kuras mēs producējām tieši šim notikumam, tika atkal un atkal raidītas radio (DJ), un abas dienas tās skanēja pa visu 1,2 km garo sacensību trasi, kuru apmeklēja 12 000 skatītāji. Es arī dzirdēju, kā diktors minūtēm ilgi atkal un atkal slavēja Panorama-Film par runas ierakstu kvalitāti.

Gandrīz 200 braucēju atsauksmes bija pildītas ar „... šī filmēšanas komanda, ... šī *Panorama*-kafejnīca, ... tas bija visskaistākais no visiem līdzšinējiem rallijiem.” Mums tas bija tikai viens neparasts notikums. Pārmaiņu Kungs izmainīja visu, ko reiz bija pat grūti stādīties priekšā. Paldies, Kungs!

Izmainītā druka un grāmatu drukāšanas stacijas

(Anna-Sofija, 15 gadi)

Tas, ko es šodien varu vērot, ir sācies jau pirms manas dzimšanas. Jau toreiz tētis paļāvās uz Kungu un iesāka ar kādu, jau izkalpojušu, A-4 galda drukāšanas mašīnu, kas sākumā izspļāva tikai gandrīz melnas un ar drukas krāsu apsmērētas lapas. Kad viņš no saviem radiem no drukātāju dinastijas gribēja izzināt kaut kādas pamatzināšanas, tad viņš no tiem ieguva tikai nogurušu smaidu. Tas, galu galā, neesot nekāds hobijs, bet vesela profesija, bija mazliet nenovērtējošs viņa brālēna slēdziens. Lajiem bez ilggadīgas izglītības apmierinošs rezultāts neesot iespējams. Bet tētis lika kāju uz zemes un vingrinājās tālāk, līdz viņam druka izdevās. Paļāvībā uz Dievu viņš vēlāk tajā pat izglītoja citus. Kungs lika savu svētību uz mazo un nedaudzo un to pagodināja. Jau drīz mēs saņēmām lielākas, izkalpojušas ofseta drukāšanas mašīnas, un

profesionāliem šai laikā vajadzēja mūs jau apsveikt ar profesionāliem drukas rezultātiem! Šodien, 2012. gadā, visā pasaulē jau atrodas ap 25 ofseta un 63 mazās, izmainītās OCG-drukas mašīnas. Viena no tām atrodas pat Magadanā, Krievijas austrumu galā! Tas ir tik tālu, kā 17 reizes ceļot no Šveices uz Spāniju! Tāpat palāvībā viņš ir sācis arī grāmatu iesiešanu, jo viņam nebija nekā. Kā zināms, viss sākās ar vienu spontānu izgudrotāja dāvanu, kas darīja iespējamu, ar dažiem frankiem, no šrota, pašam izgatavot vairākas grāmatu producēšanas mašīnas. Uz viena un tā paša pamata tagad izmainīti cilvēki ap 60 grāmatu iesiešanas stacijās pasaules visdažādākajās vietās producē profesionālus grāmatu izdevumus vienu pēc otra. Šīs mašīnas ir sevi pierādījušas gandrīz kā neizpostāmas, tām gandrīz nav vajadzīga apkope, un tās ir gandrīz vai bērnišķīgi viegli lietojamas. Arī šīs drukas stacijas ir starptautiskās izglītošanas vietas organiskai kopdarbībai, un tās visas kopā funkcionē harmoniskā sadarbībā pēc debesu parauga. Tētis sāka vienkārši tikai dot to, ko viņš varēja, un caur došanu uzreiz atvērās dažādas durvis, kas veda uz dāvināta drukas papīra tonnām un uz līmes granulātu (piemēram, atlikuma preču partija no veciem noliktavas krājumiem). Tikai 2011.gadā mēs esam producējuši un izdāvinājuši ap 163 500 atsevišķus rakstu produktus. 48 dažādi mūsu izdevniecības *Elaion* raksti tiek pastāvīgi izdoti no jauna. Tikai četru atklāto pasākumu laikā tika atkal izdāvināti 14 225 mūsu mēdiju produkti. Ja mēs tos būtu pārdevuši par vispārpieņemtajām cenām, tad tikai no tā mēs būtu ieņēmuši 300 000 frankus. Ja mēs turklāt gribētu sākt iekasēt atbilstoši vispārpieņemtās konferenču dalības maksas, tad tas atbilstu konferences kopīgajiem ienākumiem tālu virs viena milj. franku (neierēķinot parasti uzsaukamās kolektes!). Cik skaisti, ka došana ir svētlaimīgāka, nekā ņemšana!

Izmainītā sadarbība

(Noemi, 23 gadi)

„Nepaies ilgs laiks, un jūs vairs darīsiet tikai ceļojumu kalpošanu, vadīsiet visu, un vairs pašas nebūsiet nodarbinātas mājsaimniecībā.”

Apmulsusi mājas iekšējā līdzstrādnieku komanda (Zita, Daniela, Ruta un Betina – fotogrāfija nr. 4) uzlūkoja tēti, kad viņš to teica. Kā kaut kas tāds jēlkad varētu būt iespējams? Viņas ir strādājušas mājā kopš sava dienesta uzsākšanas, vēl rehabilitācijas laikos, un nebija iedomājamās bez tā.

Taču Pārmaiņu Kungam *nekas* nav neiespējams! Katru atsevišķo no mūsu komandas ļoti vērtīgajām locekļēm (no kurām katra jau vairāk kā 20 gadus strādā pie mums uz pilnu slodzi!) Viņš izmainīja no virtuves apkopšanas un biroja palīdzēm par starptautiskām izpildītājām un vadītājām. Kā tādas viņas tagad apkalpo simtus vadītāju 35 zemēs un to rajonos, kur mēs darbojamies. Caur viņām šodien viss, kas šeit, *Panorama-centrā*, visciešākajā sadarbībā ar tēti rodas, attīstās un tiek saņemts kā jaunas atziņas, tiek iznests uz visām zemēm un, kopā ar simtiem vadītāju, tiek ieviests praksē.

Tagad patiešām ir tā, ka viņām neatliek laika mājas darbiem. Šodien viņas visas ir integrētas pasaulplašā mērīšanas dienestā, viņas uzrauga mūsu vairāk kā 500 izglītības sfēras un vada mūsu kalpošanas visas administrācijas, organizācijas un pārvaldes menedžmentu. Viņas koordinē S&G avīzes izdošanu visās zemēs, kas iznāk ik nedēļas visur vienlaicīgi, un viņas mūsu kalpošanā ir runātājas ar medijiem, kas sadarbojas ar visu zemju avīžu izdevniecību un mediju radītājiem. Viņas organizē visu kino un filmu nomu un ir mūsu mākslas nodaļas, kas sastāv no orķestra, dejām, grafikas, geštalta (burtiski-veidošana), dziesmu produkcijas un visu veidu māksliniekiem, priekšnieces. Viņas visā pasaulē vada mūsu apkārtrakstu, grāmatu, CD, DVD, kasešu u.c. izdošanu un drukāšanu. Tāpat viņas aktīvi strādā, ceļot drukātavas visās zemēs. Viņas ir eksterno skološanas projektu dienu uzraudzes un

pie tam ir saslēgtas tīklā ar visām mūsu misijām. Viņas ar tiem tur izveido kalpošanas pamatbāzi un nodod tiem tālāk visas izstrādātās zināšanas katrā jomā. Kopā ar tēti viņas attīsta un izstrādā visas kalpošanas un apkalpošanas struktūras, kuras viņas tad, kopā ar visiem zemju un rajonu vadītājiem, ievieš praksē. Viņas gana un skolo visus OCG apkalpošanas galvenos vadītājus un kopā ar tiem iekārto simtiem „istabas sapulču” un eksterno apmeklētāju dienu visos rajonos ... un vēl diezgan daudz kā cita ...

Tā viņas ir viscaur ieaugušas starptautiskajā kalpošanā ... un tagad nav iedomājamas bez *tās*!

Tagad mēs, kā jaunie Saseki un kā nākamā paaudze, ar prieku drīkstam vadīt tālāk visu pamatbāzi ar mājām, virtuvēm, visu braucamlīdzekļu parku, ar visu darba vadību ar mērīšanas kalpošanām utt., lai vadītāju komanda kļūtu arvien brīvāka ārējam dienestam.

Izmainītais nespēks (Jānis-Enohs, 17 gadi)

Savdabīgas, pastāvīgi pieaugošas koncentrēšanās spēju pavājināšanās un galvassāpju dēļ tētīm no 2006.-2008.gadam vajadzēja, beigās jau gandrīz ik pēc stundas, atgulties uz 5 minūtēm uz dīvāna, lai kaut kā spētu izturēt darba laiku. Arī nakts bija pilnas ar nemieru, bezmiegu un miesas krampjiem, kas viņam reti ļāva gulēt vairāk par 4 stundām. Neskatoties uz tādu novājināšanos, viņš vienmēr bija pirmais, kas visagrāk gāja uz rīta lūgšanu.

Kādu dienu viņš lūdza Kungam, lai Viņš viņam atklātu, no kurienes nāk šāds vājums. Šajā nevarībā Kungs viņam iedvesa – dibināt AZK (anticenzūras koalīcija: www.anti-zensur.info). Tā ir platforma zinātniekiem, doktoriem, pētniekiem u.c., lai izplatītu mediju noslēpto informāciju. Tiem tieši drīz būs astotā konference, kur ikreiz piedalās ap 2000 viesu (2012.gada stāvoklis). Jau pirmais referāts no līdz šim 41 par dažādām tēmām, apgaismoja

mobilo telefonu briesmas un deva skaidru atbildi par viņa vārguma iemeslu. Mans tētis gāja uz māju un noskaidroja, ka viņš jau gadiem ir strādājis sešu bezvadu telefonstaciju ciešā ielenkumā. Viņš tos izslēdza un uz minūti iestājās jūtams miers. Mazliet vēlāk mēs noekranējām mūsu māju pret šo kaitīgo mobilo telefonu starojumu, un ievērojām, ka līdz ar to traucējumi bija pilnīgi prom – spēki atgriezās.

Tas ir redzams tēta pilnīgi atjaunotajās darbaspējās visās nozarēs, piem., I-VO izstrādē (interlineārā pilnanalīze). Tā ir Jaunās Derības jauntulkošana, ko es pats ļoti augstu vērtēju. Vienā tulkošanas nedēļā viņš strādā vienlaicīgi ar septiņiem leksikoniem, veicot to šķērssalīdzināšanu, un tas – parasti 11 stundas dienā! Pēc zinātnieku atzinuma – ir grūti atrast psihiski vēl saspringtāku darbu; tas ir kā garīgais augstsasniegumu sorts.

Šī izmaiņa no lielā nespēka uz spēku darīja Tētim iespējamu, īpaši no 2008. gada, pilnībā uzsākt I-VO tulkošanas darbu. Grieķu valodas pamatus, kas nepieciešami šim darbam, viņš apguva, neskatoties uz koncentrācijas vājumu, jau 15 iepriekšējos gados, sevišķi atvaļinājumos. Lai turpmāk arī katrs lajs varētu iepazīt un izpētīt grieķisko Jaunās Derības pirmtekstu, katram atsevišķam vārdam tiek pievienota pilnīga atslēga un katram vārdam tiek piekārtota arī tīrā vārda sakne. Šodien viņš izstrādā šim grieķu pirmtekstu Leksikonam pamatus jau ar vairāk kā 120 līdzstrādniekiem (2012. gada stāvoklis).

Beigās vēl viens tēta citāts: „Tādēļ, ka vācu Bībeles aizplīvuro grieķisko pirmtekstu vislielākos dārgumus, rodas bezjēdzīga un bezspēcīga reliģiozitāte fantastiskas, spēkpilnas dzīves dinamikas vietā „ar”, tas ir – „no” Dieva.” Visur, kur vācu Bībeles mūs aicina, piemēram, darīt „Dieva gribu”, pirmteksts mums faktiski piedāvā „Dieva gribēšanu”. Dievs mums nekur neliek „darīt kaut ko *priekš* Viņa”, bet Viņš mums piedāvā *Viņa paša iedvesmu, Viņa paša*

gribēšanu Viņa paša dinamikā un spēkā. Kāda atšķirība! To mēs piedzīvojam pie katra stūra, katrā lietā, jau gadu desmitiem! Mēs brīnāmies pār tām dimensijām, kādas Kungs caur to ļauj mums piedzīvot! Mēs labprāt atsūtīsim jums „lasīšanas provi” no jauntulkotajām Jaunās Derības vēstulēm. (Var saņemt sekojošas vēstules: Galat., Efes., Filip., Kolos., 1. un 2. Tesal., Tita, Jūdas, 1., 2. un 3. Jāņa, 1. un 2. Pētera, Ebr.1-4, Jāņa evaņģ. 1-4 – viss vācu valodā).

Izmainītie uzbrukumi

(Ivo Saseks)

Beidzot nedrīkst palikt nepieminēti arī daži uzbrukumi mūsu miesai un dzīvībai. Tas, ka mums jau no mūsu pirmajiem iedīgļa pirmsākumiem, vēl kā pavisam nekaitīgai, dziedošai un, piedevām, pilnīgi nepazīstamai ģimenei, uzbruka „sektu eksperti” un visādu veidu mediji, ir vēl tikai viena lieta. No tā, kā sekas izrietējusi, otrā lieta ir terors no visām pusēm. Mūsu bērni, ne tikai visā savā skolas laikā, tika līdzskolēnu verbāli un miesīgi mocīti. Arī kā visa ģimene, blakus jau minētajām, visuresošajām, no visām pusēm mums uzbrūkošajām vajāšanām, atkārtoti kļuvām arī par dzīvību apdraudošu uzbrukumu upuriem. Tie iesākās ar nekaitīgiem mūsu braucamrīku bojājumiem, kā piemēram, ar mezglā saliektiem logu slaucītājiem, norautiem aizmugures spoguļiem, saskrāpētām vai saspārdītām mašīnām, ar sadauzītiem priekšējiem stikliem utt. Tad sekoja pirmie, ar asiem nažiem sagrieztie, mūsu riepu ventiļi. Dažu mēnešu laikā pārsprāga vairāki mūsu darba un ģimenes automašīnu ventiļi, un pie katra ventiļa mēs atklājām vienu un to pašu aso iegriezumumu. Tie bija tikai iegriezti tā, lai tie pārsprāgtu tikai pie lieliem ātrumiem, kad stipri pieaug centrālās spēks. Bet katrā atsevišķā gadījuma mūs pasargāja Kungs, tā, ka mēs arvien varējām izvairīties no smagiem nelaimes gadījumiem. Tad tika iests vienu soli tālāk. Kāds atentātnieks pārgrieza, iespējams, ar kādu griezēju (zāģi) vai ar žileti mūsu ģimenes autobusa riepu šķērsām pāri visam profilam, līdz pat karkasam. Šīs grāmatas pirmajā daļā

mēs tā sekas esam jau aprakstījuši (skat.: Izmainītie braucieni virzieni). Tas bija nepārprotams uzbrukums mūsu dzīvībām. Lai gan ritenis tika sadriskāts lupatās, tomēr šis, pilnīgi taisnais, griezumšs šķērsām pāri ritenim palika labi saskatāms. Tieši tur arī plīsa riepa un salūza apakšā esošais karkass. Kad Makss, brauciena laikā ar mūsu 18 tonnas smago ceļojumu autobusu, pašā tuneļa vidū, redzēja kā viņa paša aizmugurējais ritenis, ar metru augstiem palēcieniem mūs apdzen un lēkā prom, notika dievišķās pasargāšanas īpašs brīnums. Kad lielas satiksmes vidū kaut kas tāds notiek, tad, patiesībā var būt tikai mirušie, daudz mirušo. Taču arī Maksa lūgšana tika acumirkļi uzklausa. Šis, vairāk kā 100 kg smagais ritenis, leca simtiem metru tālāk kā slalomists, garām visām mašīnām, tālu ārā no tuneļa, tad lejā pa *autobāni* – no viena sāna uz otru, neaizķerot nevienu satiksmes līdzekli! Makss spēja mūsu lielo un vienmēr labi apkopto satiksmes līdzekli, neskatoties uz pēkšņo viena riteņa trūkumu, tieši izbraucot no tuneļa, bez katastrofas un bez skrumbām „piezemēt” avārijas joslā. Pēc tam, kad zibens ātrumā viņš bija (ar zīmēm) „apdrošinājis” mūsu autobusu, viņš gāja meklēt mūsu pazudušo riteni. Tas atradās tālu un, neko nesabojājis, gulēja tieši pie aizsargbarjeras. Cik vien mēs atceramies šo debesu pasargāšanu, mūsu sirdīs līdz pat šai dienai šūpojas vissirsnīgākā pateicība Dievam par to.

Ar šo es noslēdzu šo rakstu, bet ne kā nesvarīgu, es visā pazemībā un vienkāršībā jums izsaku sekojošo: mums ir vajadzīga arī tava lūgšana un arī tava svētība, lai mēs varētu izpildīt visas, arī mums priekšā stāvošās kalpošanas un uzdevumus. Ar savu kalpošanu, mēs jau kā nekaitīga ģimene, zināmiem cilvēkiem bijām kļuvuši par ērkšķi acī. Jautājums pēc „kāpēc” mūs ir novedis līdz AZK u.c. dibināšanai. Tagad mēs caur mūsu AZK, S&G, *Medien-Klagemauer.TV* utt. darbu atsedzam tādus noziegumus, kas vairs nevarētu būt lielāki un neticamāki. Bet kas cits to varētu darīt, ja ne tas, kura pusē ir Pārmaiņu Kungs? Tādēļ mēs nebaidāmies un nešaubīgi ejam tālāk. Mūsu Kungs ir tas pats, kas ir radījis Debesis un Zemi. Viņš ir Visaugstākais pār visiem

augstajiem un pār augstajiem, kas ir pār jums! Viņš dzīvo un darbojas *mūsos*, un atkal rada caur mums to, kas Viņam patīk. Un līdz šim Viņš visus *negatīvos* stāvokļus ir pārvērtis *pozitīvos*. Un to, ko Viņš ir iesācis, Viņš var un Viņš novedīs līdz galam. Un tas viss, mīlais lasītāj, attiecas arī uz tevi, kā stāv rakstīts:

„Tādēļ jums netrūkst neviena žēlsīības devuma, kamēr vien jūs gaidāt Jēzus Kristus atklāšanos, Viņš arī jūs stiprinās līdz pat mērķim ...” (1. Korint. 1: 7-8)

„Es tāpat esmu arī labajā pašāvībā, ka Viņš, kas jūsos labo darbu ir iesācis, to arī pabeigs līdz Jēzus Kristus dienai.” (Filip.1:6)

„Un Tas, kas sēdēja uz troņa, runāja: Redzi, Es daru visu jaunu! Un Viņš runā: pieraksti to! Jo šie Vārdi ir noteikti un patiesi!” (J.Atkl.21:5)

Izmainītais lasītājs?

2. Kor.3:18: „Bet mēs visi ar atsegtām sejām uzlūkojam Kunga godību, un tā tiekam pārveidoti tajā pašā veidolā no Godības uz godību, kā tas no Kunga, Gara, notiek.”

Kā kāpuriem ir nolemts kļūt par tauriņiem, tā arī mums, cilvēkiem (arī tev!) pēc dabas ir nolikts tikt izmainītiem Dieva līdzībā. Tikai tas nenotiek putna brīvības un personīgās režijas apstākļos, kā pēc t, jau gadu tūkstošiem, tiecas zināmas augstākas būtnes, un līdz ar to mūs, cilvēkus, nebeidz iepīt viņu pašu atkrišanā. Uz kurieni tam visam neizbēgami ir jāaizved, to mēs šeit, lejā, tagad jau piedzīvojam pat pārāk skaidri. Velni un dēmoni ir palaiduši nagus pie katras molekulas un atoma, viņi mums ik dienas dāvā elli, postu un nāvi. No tā mūs atkal izglābt var tikai *vienīgais*, visuresošais, visvarenais, visgudrais un visu aptverošais Dievs - Radītājs. Kā Viņš to dara?

Viņš mums, caur Jēzu Kristu, atkal dod brīvu pieeju pie sevis paša, un, sava Gara spēkā, mūs atkal jēgas pilni „izdzīvo”! Un pie tam, beigu beigās, mēs esam *Viņā iekšā* radīti, kā ir rakstīts:

„Jo Viņā mēs dzīvojam, tiekam kustināti un esam ... jo arī mēs esam Viņa dzimums!” (Apust. Darbi 17,28).

Citiem vārdiem runājot, mēs esam daļa no paša Dieva!

Bet kas patiesībā ir šis 1-s Dievs un kāds ir Viņa Vārds? Dievs, kas ir radījis Debesis un Zemi, sauc Jēzus Kristus, kā Sv. Raksti Kolosiešos 1:15-16 liecina:

„Jēzus Kristus ir neredzamā Dieva attēls, visas radības Pirmdzimtais. Jo Viņā ir radīts viss Debesīs un uz Zemes, redzamais un neredzamais – vai tie būtu troņi vai kundzības, vai varas vai spēki: viss ir caur Viņu un uz Viņu radīts.”

Es ticu šim Vārdam, jo Jēzus Kristus visas pasaules(!) acu priekšā ir savu Dievišķību tik visaptveroši pierādījis, ka mēs cilvēki pēc tam, kā mūžīgu apliecinājuma zīmi, esam uzsākuši jaunu laika rēķinu! Viņš ir Galva, mēs esam Viņa ķermenis. Tādēļ bez Viņa smadzeņu funkcijas mēs esam tikpat nespējīgi un nedzīvi kā mākslīgi uzturētie ar atmirušām smadzenēm, pazuduši kā mazi bērni džungļos un tuksnēsī. Taču, ja mēs lūkojamies uz Viņa godību, un ticībā atgriežamies pie mūsu Dieva, kā pie mūsu mantojuma tiesas, tad Viņš mūs garīgi rada un dzemdina no jauna. (Jāņa ev. 3:3: „Jēzus atbildēja un teica viņam: Patiesi, patiesi, Es tev saku: ja kāds nebūs no jauna (vai no augšienes) radīts/dzemdināts, tad viņš nevarēs redzēt Dieva valstību (vai ķēnišķīgo valdīšanu).” 7. pants: „Nebrīnies, ka Es tev teicu: *Jums* ir jāpiedzimst no jauna (vai no augšienes)”).

Tikai tad, ja mēs būsim no augšienes, tas ir – garā no jauna radīti/piedzimuši (un tas ir visu reinkarnāciju mērķis), tad mūsos notiks Dieva paša domāšana, Viņa paša jušana, gribēšana un arī *īstenošana*. Tad Viņš pats atkal mūsos dziedinoši vēlēties un darīs savus darbus caur mums. Viņa eksistence, Viņa klātbūtne, godība un spēks tad atkal kļūs redzami caur mums. Un mēs paši atkal kļūsim par Dieva satikšanās vietu starp cilvēkiem, kā ir rakstīts 1. Korint. 3:16:

„Vai jūs nemanāt, ka *esat* Dieva templis un *jūsos dzīvo* Dieva Gars?”

Tāpat kā kontaktligzda neeksistē nekam citam, kā tikai, lai radītu savienojumu starp lietojamo iekārtu un strāvas riņķojumu, tāpat templis nav paredzēts nekam citam, kā tikai tam, lai atkal atjaunotu savienību starp mums, cilvēkiem, un Dievu. Tāpat kā Bībele, arī visas mūsu grāmatas, produkti un darbi nav domāti nekādiem citiem mērķiem, kā tikai šim. Tas viss kopā veido gandrīz kā kādu „lietotāja rokasgrāmatu”, parādot, kā mēs funkcionējam Dievā, un kā Dievs mūsos var atkal nokļūt līdz

pilnīgai funkcionēšanai. Ļauj arī tu sevi, cienītais lasītāj, atkal pieslēgt Dievam!

Tāpat kā mūsu elektriskajām ierīcēm, arī mums sevī nav nekāda strāvas avota. Enerģijas devējs mūsos ir vienīgi Dievs. Bet Viņš pie tam nav līdzīgs ne benzīna pildnei, ne akumulatora lādēšanas iekārtai. Jo, tēlaini runājot, mūsos nav ne kaut kāda tanka, ne uzkrāšanas spēju, kā ir akumulatora baterijām. Mums, protams, gan patiktu, ja tas tā būtu, jo tad mēs pilnīgi autonomi varētu šiverēt apkārt kā mazi dievi. Un tad Dievs mums būtu tieši tas, ko velns jau kopš neatminamiem laikiem labprāt no Viņa būtu iztaisījis – mūžīgs, bagātīgs un pilnīgi neitrāls enerģijas avots, kuram varētu pieslēgties pilnīgi pēc kārtības un omas un, pilnīgi bez norēķina, varētu pat ļauni izmantot. Taču, tāpat kā kontaktligzda savu izmantotājiemkārtu caur strāvas kabeli piesaista pie sevis, tāpat Dievs caur Jēzu Kristu mūs piesaista sev, kā Viņš Jāņa 15:5-6 ir teicis: „Es esmu vīnakoks, bet jūs esat zari. Kas paliek manī un Es viņā, tas nes daudz augļus, *jo atšķirti no Manis, jūs nespējat neko darīt*. Ja *kas nepaliek Manī*, tas tiek izmests kā vīna zars un nokalst „

Kas tieši tev ir jādara, lai kļūtu pieslēgts?

Jāņa 6:53: „Patiesi, patiesi, Es jums saku: Ja jūs neēdat Cilvēka Dēla miesu un nedzerat Viņa asinis, *tad jums sevī nav nekādas dzīvības*.”

Kādēļ te Jēzus pēkšņi runā reliģiozā „tempļa valodā”? Jo ar vecās Derības tempļa un upuru kalpošanu šī savienojuma vieta ar Dievu gadsimtiem ilgi neatlaidīgi simboliski tika „uz priekšu ēnota” (vairāk par šo tēmu - manās citās grāmatās, īpaši „Izraēls – ēna vai realitāte?” vai „Dieva atziņa”). Ja no Dieva atsvešināties cilvēks būtu ieskatījis, ka viņš ir dzīvojis, atslēdzies no Dieva „strāvas spēka” (Bībele to saprot kā „krišanu grēkā), tad, lai atkal pieslēgtos, viņam vajadzētu pienest „grēku upuri” utt. Upura asinīs

bija katras „jaunpieslēgšanās” noslēpums. Iespējams, tu šajā vietā domā: „Tas jau ir šaušalīgi! Kā mīlošais Radītājs-Dievs var pieprasīt asins upurus?” Dievs mums to izskaidro „Lietošanas instrukcijā”, 3. Mozus grāmatā 17:11: „Jo miesas dvēsele (vai persona/dzīvība) atrodas asinīs, un Es pats jums esmu to devis uz altāra – panākt jūsu dvēseļu izpirkšanu jeb vainas izlīdzināšanu. Jo asinis ir tās, kas izdara izpirkšanu (izpirkšana = iztīrīšana, aizvākšana) caur dvēseli (vai personu/dzīvību) tajās.”

Citiem vārdiem: tād asinīs atrodas divas lielas īpašības:

1. vispirms – tās iedarbojas *attīroši*,
2. tajās iekšā ir *dzīvība, persona*.

To mēs zinām jau no medicīnas zinātnes:

1. Asinis mūs attīra no visām iespējamām indīgajām ietekmēm no iekšpuses un no ārpuses. Ja asinis mūs pastāvīgi neattīrītu un neatjaunotu, tad mūsu dzīvība, resp. mūsu dvēsele jeb persona aizietu no mūsu miesas. Garīgi runājot, Jēzus Kristus asinis ir vienīgais attīrīšanas līdzeklis, ar ko var atkal attīrīt „grēku”, ar ko ir domāta mūsu atšķirtība no Dieva, kuru var atkal „atindēt/attīrīt”. Tāpat kā smagas asins saindēšanās vai zināmas smagas slimības var atkal padarīt „norēķinājušās” tikai ar svaigu asiņu pārliešanu, tāpat mūsu *garīgās* no-Dieva-atsvešināšanās „*saindēšanās*” var atkal „darīt labas”, (atjaunot), tikai ar asinīm, tas ir – ar personas – Jēzus Kristus garīgo dzīvību. Neviena cita dzīvā būtne zem debesīm nekad nav mums devusi savas personīgās asinis un dzīvību, lai mūs garīgi atjaunotu, kā tikai mūsu Radītājs Dievs savā, par Cilvēku kļuvsajā, veidolā. Atbilstoši šādai jēgai, Jēzus Kristus ir noasiņojis uz krusta. Nevienas citas asinis, resp. dzīvība, zem debesīm bez tam nevar kļūt par mūsējo, kā vienīgi Dieva dzīvība. Es to gribu darīt skaidrāku ar vēl vienu attēlu:

2. Tāpat kā, piem., iztrūkstošu elektrisko strāvu var aizvietot tikai jauna pieplūstošā strāva, tā arī iztrūkstošu dzīvību var aizstāt tikai ar jauna pieplūstoša dzīvība.

Taču kur vai kas ir visas cilvēciskās dzīvības avots? Jēzus par sevi saka: „*Es esmu augšāmcēlšanās un dzīvība*; kas tic uz mani, tas dzīvos ...” (Jāņa 11,25). Tikai, pieslēdzoties Viņa dzīvību dodošajai personai, mēs atkal saņemam jaunu dievišķo dzīvību!

Tādēļ citā vietā Jēzus tēlaini saka: „Kas ēd manu miesu un dzer manas asinis, tas paliek manī un Es viņā” (Jāņa 6,56).

Kopā ņemot, tas praktiski nozīmē, ka tu vienkārši, tāpat kā elektriskā lietojamā iekārta, vari atkal ieslēgties Dieva strāvas riņķojumā. Tikko tu ticībā sevī atkal pieturies pie tā, ka Dievs Jēzū Kristū ir tava asinsrite, resp., tavs vienīgais dzīvības un visāda veida spēju avots, uzreiz viņa smadzeņu funkcija sāk atkal caur tevi aktivizēties, kā ir rakstīts: „Nevis, ka mēs *paši no sevis* kas būtu, vai kaut ko izdomātu paši no sevis, bet *mūsu spējas ir no Dieva ...*” (2. Korint. 3,5)

Mīlais lasītāj, pēc tam kad tu esi izlasījis visas šīs liecības un izskaidrojumus, es tev vēlreiz no sirds lūdzu: nāc arī tu un kļūsti kopā ar mums par dzīvu orgānu Jēzus Kristus miesā! Ja tu Jēzu Kristu personīgi vēl nepazīsti un neesi piedzīvojis, tad arī tu vari vēlreiz uzšķirt lūgšanu ceturtās nodaļas beigās un padarīt to par savu personīgo. Radi sev jaunu sirdi, piesaukdams Jēzus vārdu un savu dzīvi uzliekot kā dzīvu upuri uz Viņa altāra. Pēc tam nāc un liec sevi kristīt ar ūdeni un Svēto Garu, lai tad, kopā ar mums, ļaut dzīvajam Dievam darboties caur mums. Nekādā gadījumā nesamierinies tikai ar grēku piedošanu vien! Kā tu šajā grāmatā esi uzzinājis, Jēzum Kristum tieši tev ir sagatavots daudz kas vairāk. Tavai dzīvei ir jātiek pārvērstai no vienas godības uz otru! Tev ir jāsaņem ne tikai grēku piedošana, bet pāri tam arī atbrīvošana no grēka varas un atbrīvošana no velna un tumsas varas ietekmes. Arī tev pašam ir jāpiedalās Dieva personā caur Viņa, tevī darbīgā, Gara un ticības spēku. Ja tu, kā ir rakstīts Bībelē un šajā grāmatā, vienmēr iesi līdzī un kopsolī ar Viņa Svētā Gara darbošanos, tad

arī tu tiksī izmainīts no vienas godības un citu un, proti – līdz pat Kristus līdzībai. Arī Tu, vārda vispatiesākajā nozīmē, kļūsi par vienu daļiņu no Viņa paša, jo Viņš, kas ir teicis: „Es daru visu (tātad – arī tevi!) jaunu”, iespiedīsies arvien dziļāk arī tavā dzīvē, lai pats sevi darītu par tevi un tevi – par Viņu. Arī tevi viņš iekārtos ar pilnīgi jaunām būtības īpašībām, ar Viņa paša prasībām un ar savām ambīcijām. Viņš pārveidos arī tevi savos tikumos, t.i. – savā krietnumā, spējās un pilnībā. Arī tu arvien pieaugoši sajūtīsi kā viscaur brīnišķīgas tādas lietas, kuras tu šodien varbūt vēl pat ienīsti un nicini, turpretim tu iemācīsies arvien vairāk ienīst un nicināt tādas, bez kurām tu šodien vēl nevari iztikt un kuras tev vēl šķiet svarīgas. Kas Viņam ir liels, to Viņš darīs lielu arī tev, un kas Viņam šķiet mazs, to viņš darīs arī tavās acīs mazu. Visā par tavu *gribu un realizēšanu* kļūs Viņš. Viņš personīgi tevī ir arī tava iedarbīgā ticība, tas, ko tu sagaidi un tava mīlestības spēja. Pilnīgi nekas nenotiks ar spiedienu vai ar varu uzspiežot kaut ko tavai personībai. Visā un katrā Viņš savu personīgo gribu un realizēšanu izpaužīs caur tevi un pārvērtīs tās par tavējām. Tā Viņš auž tevi, pateicoties savai paša brīvībai gribai, iekšā savās spējās un savā paša dzīvē. Tu mācīsies redzēt caur Viņa acīm, dzirdēt ar Viņa ausīm un saprast ar Viņa sirdi. Tavas rokas būs Viņa rokas un viņa rokas – tavējās. Tavas kājas būs Viņējās, bet Viņa kājas tavējās. To visu izdarīs Viņš, ja tu tieksies ne tikai un vienīgi pēc grēku piedošanas, bet arī pēc pilnīgas savienošanās ar pašu Dievu Jēzū Kristū. Viņš caur atklāsmi atvērs tev saprašanu, ka tu Viņā, Kristū, esi nonācis pie visas Dieva pilnības. Viņā arī tu jau esi kļuvis pilnīgs (Kolosiešiem 2:9-10: „Viņā mājā visa Dievības pilnība redzamā veidā, un Viņā arī jūs esat kļuvuši pilnīgi (burtiski: viņā jūs esat darīti pilnīgi)”).

Pēc gara, dvēseles un miesas tikt visu pārmaiņu Kunga izmainītiem – tā ir dzīves patiesā jēga. Tādēļ vienmēr turpini tiekties pēc šī mērķa un ļauj Viņam arī tevi raut līdzī šai

Izmainītais lasītājs?

brīnišķīgajai Viņa dzīvības straumei, un sasniedz kopā ar mums šo
augsto mūsu ticības mērķi!

Pēdējais mērķis

Augstais mērķis nav tikai izglābt mūsu dvēseles, bet beigu beigās – mūsu mirstīgo miesu pestīšana.

Jā, beigās viss ir vērsts uz to, ko gaida visa radība, kā teikts Rom. 8:20-21: „Jo radība pakļauta iznīcībai nevis aiz savas patikas, bet aiz tā gribas, kas viņu tai pakļāvis; tomēr viņai dota cerība. Jo arī pati radība reiz tiks atsvabināta no iznīcības verdzības un iegūs Dieva bērnu apskaidrību un svabadību”.

Ja tu gribi dzirdēt vairāk par šīm, Svētajos Rakstos apliecinātajām, godībām, tad sāc ik dienas lasīt Bībeli. Pasūti sev arī mūsu sarakstītās grāmatas un, vislabāk, vispirms atnāc uz kādu no mūsu apmeklētāju dienām. Kaut kur tavā tuvumā ik mēnesi notiek tādas. Piesakies Panorama-centrā un mēs tevi par to informēsim.

Atnāc uz kādu mērīšanu un ļauj tavai dzīvei saistoši, kopdarbā ar mums, ieplūst Kristus organismā. Lielās pārmaiņas, kas patlaban noris pilnā gaitā, ir tikai ap sevi grozošos indivīdu pārmaiņas uz organisma Kristū kopīgo dimensiju. Jo ne tikai tev, kā atsevišķam un sev vien dzīvojošam cilvēkam, ir jātiek izmainītam, bet gan *mums visiem* ir jātiek vienā kopīgā procesā saveidotiem kopā Kristū un tā jāklūst par vienu, pilnīgu Dieva organismu (Efes. 4,13: „Līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā, īsto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru.”).

Mūsu Dieva dāvētā individualitāte tā tiek saauستا kopā tīklā par Dieva pilnības daudzpusības bagātību. Viņš mūsos visos kļūst par vienīgo pilnīgo veselumu: Viņš ir Galva, mēs – Viņa ķermeņi.

Tagad lūdz kopā ar mani šo lūgšanu, ja tu gribi tikt ievadīts visos šajos noslēpumos:

„Mīļotais Debesu Tēvs, Tava Dēla Jēzus Kristus vārdā es nododu Tev savu dzīvi pēc gara, dvēseles un miesas. Dari mani par to, kam man Tevī ir jābūt un dari Tu sevi par to, kas Tu gribi būt manī. Dod man gudrības un atklāsmes garu, lai es atzītu Tevi pašu un vadi manus soļus Tevis sagatavotajos laikos, ceļos un darbos. Radi Tu pats manī to, kas Tev ir patīkams. Tagad es uz visu mūžību esmu Tavs bērns un, uz Tava apsolījuma pamata un ar Tavu iespēju varu, es tagad tieku pārveidots par Tevi pašu – kā orgāns Tavā ķermenī, no vienas godības uz citu. Āmen.”

Mīlestībā – jūsu Ivo, kopā ar ģimeni un visiem līdzstrādniekiem

Pēcvārds

Par ūdens kristību

(Attiecībā uz nodaļas „Dieva godības atklāsmē” nobeiguma daļu).

Mācību stundu kopums par ūdens kristību ir dabūjams *Elaion-izdevniecībā, CH-9428, Valcenhausenā*. Tā kā kristības, iespējams, notiks tikai pēc kādām pāris nedēļām vai mēnešiem, tad izmato visus citus mūsu pakalpojumu piedāvājumus. Pieprasi apkārtrakstus, pasūtījumu lapas grāmatām un mācību vēstis uz mp3-CD un uz DVD. Viss tiks tev aizsūtīts bez maksas. Vislabāk būtu atnākt uz kādu no mūsu apmeklētāju dienām un iepazīties, tad mēs varētu tevi sirsnīgi uzņemt mūsu lielajā Dieva ģimenē un tevi apskaut. Līdz tam labi aprēķini savus izdevumus, jo Dievs uzņem tikai to dzīvi, kas sevi Viņam nodod tā, ka Viņš vēlāk to var lietot bez nosacījumiem. Savu Svēto Garu Viņš dod tikai tiem, kuru sirdīs Viņš var izraisīt apņemšanos, gribēt patiesībā plūst Viņam līdz (Apust, darbi 5,32)¹

Kāda ir OCG jēga un mērķis?

Kaut kādā laikā pētnieki pirmo reizi noskaidroja, ka cilvēki cits citu var aplipināt ar vīrusiem un baciļiem. Viņi atzina, ka starp visiem cilvēkiem pastāv kaut kas līdzīgs neredzamam saslēgumam tīklā. Šis atklājums reizē bija revolucionārs un dramatisks, jo šis aplipināšanas likums valda pār visiem cilvēkiem uz visas Zemeslodes. Modernā AIDS izskaidrošana ir aktuāls piemērs tam, ar kādām problēmām ir jācīnās, līdz visi skartie ieskata nepieciešamos pretpasākumus un var atzīt tos par labiem. Un, īpaši galvenie skartie, vienmēr tikai ar grūtībām ļaujas sevi izkustināt uz

¹ „Mēs esam šo vārdu (lietu) liecinieki, un arī Svētais Gars, ko Dievs dod tiem, kas Viņam paklausa (kuri ir sākuši pakļauties Viņam).”

līdzī domāšanu un vispirms jau – uz līdzī darbošanos. Un tieši šajā nozīmē ir neatliekami vajadzīga *OCG* un tava palīdzība, jo *OCG* pa visu pasauli izplata steidzamo vēsti, ka mēs, kristieši, esam faktiski savienoti cits ar citu garīgā tīklā. Patiesā kristietība nedzīvo cits no cita neatkarīgās organizācijās, bet reālā garīgā organismā. Un tam ir tādas sekas, ka ikviens atsevišķā cilvēka grēks, līdzīgi vīrusam vai bacilim, iedarbojas uz visu kopējo organismu. Tāpat kā slimību aplipšanas draudiem pastāv dažādas lipīguma pakāpes, tāpat šādas pakāpes ir arī grēkam. Ir tādi grēki, par kuriem jau apustulis Jānis ir teicis, ka tie nav uz nāvi, bet atkal citi – ir uz nāvi: (1. Jāņa 5, 16: „Ja kāds redz savu brāli darām grēku, kas nav nāves grēks, tas lai lūdz Dievu, un Viņš tam dos dzīvību ... Ir nāves grēks, par to es nesaku, lai lūdz.”)

Gadsimtiem ilgi kristietība ir par zemu novērtējusi šo garīgo patiesību un nav dzīvojusi nepieciešamajā rūpībā, tas nozīmē – konsekventi novēršoties no grēka un no grēciniekiem, kas neieskata grēku. Kā šādas nevērības konsekvences, mēs tagad pasaulplaši redzam mums tuvojošos katastrofu. Un, izsakoties vēl diferencētāki: Šī pasaulplašā garīgā katastrofa jau notiek pilnā gaitā, jo vislielākajai daļai kristiešu vairs nav nekāda garīgā jūtīguma uz Dieva balsi un uz viņa Gara darbošanos. Garīgi runājot, starp kristiešiem valda pasaulplaša garīgā akluma, garīgās nejūtības un garīgās nāves epidēmija. Un vislaunākais šajā garīgajā epidēmijā ir „piesātinājuma sindroms”. Ar to es domāju faktu, ka šīs epidēmijas skartie tai pašā laikā jūtas „pilnīgā kārtībā” esam un nemaz neatzīst, ka ir aplipuši ar šo „garīgo vīrusu”. Vistrāpīgāk šo „piesātinātības sindromu” ir aprakstījis Jēzus Jāņa Atklāsmes grāmatā 3, 17-18:

„Jo tu saki: es esmu bagāts bagātīgi, un man nav nekāda trūkuma, bet tu nezini, ka esi nelaimīgs, nožēlojams, nabags, aklš un kails. Es tev došu padomu: pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu apsegtos, un tava

kailuma kauns neatklātos, un acu zāles, tavas acis svaidīt, lai tu kļūtu redzīgs.”

OCG uzdevums ir atpakaļ-aizvešana uz šo „garīgo higiēnu” kā teorijā, tā praksē. OCG, kas nozīmē Organiskā Kristus Paaudze (Organische Cristus-Generation), ir pārkonfesionāla, vispasaules kustība ar uzdevumu - atkal atjaunot organisko draudžu kopā dzīvošanu teorijā un praksē. Visi pakalpojumu veidi, ieskaitot darba un mācību materiālus, tiek doti visiem interesentiem bez maksas. OCG darbojas uz draudzēm un biedrībām, bet ne ārā no tām. Organiskā Kristus Paaudze nav kaut kāda Valcenhauzenā dibināta kustība, bet tā ir garīga realitāte, kas ir sākusies ar Svētā Gara izliešanu Vasaras svētkos un mūsu dienās tā atrod savu pilnveidojumu. Organiskā Kristus Paaudze ir mīlestības kalpošana visām konfesijām un denominācijām, tāpat kā arī Kristus draudzē ir daudz visdažādāko darbu un mīlestības kalpošanu. Kam vien šīs nosauktās OCG rūpes ir tuvas sirdij, tas lai ceļas augšā un, kopā ar visiem šādi aicinātajiem, lai stājas ierindā. – OCG no pašiem pamatiem ir starptautiska ģimeņu palīdzība, kas sākas pašam savās mājās.

Ivo Saseks

Tālāku ieskatu mūsu darbā
piedāvā sekojošas interneta lapas:

Ieskats apmācību darbā:

www.ivo-sasek.ch

www.sasek.tv

www.familie-sasek.ch

www.novatorium.de

NOVATORIUM

Darbs pie filmām:

www.panorama-film.ch

Izskaidrojošais darbs:

www.antizensur.info

www.klagemauer.tv

www.medien-kommentar.tv

www.jugend-tv.net

www.agb-antigenozidbewegung.de

www.stimmvereinigung.org

Stimmvereinigung.org

OCG liecības:

www.veraendert.de

www.ocg-jugend.com

veraendert.de

OCG-Jugend

Citi Ivo Saseka un ģimenes raksti

Grāmatas

„Ticīgais vai tāds, kas paļaujas?”

Pasūtījuma Nr. 1 RUS

(RUS nozīmē, ka darbs ir pieejams krievu valodā).

Šī grāmata aicina dzīvi un dinamiski staigāt ticībā un tajā pašā laikā mēra mūsu dzīvi ticībā. „Ja mēs dzīvojam garā, tad mums ir arī jārikojas pēc gara”, ir teikts vēstulē Galetiešiem 5.25. Izsakoties tēlaini, varētu teikt arī tā: „Ja jau mums ir spārni, tad arī lidosim!” Grāmata derīga evaņģelizācijas mērķiem. Ivo Saseks, 152 lpp.

„Māci mani, Kungs!”

Tiek tulkota latviski

Pamatus liekoša mācību grāmata ar viegli uztveramām pamācībām, kā ikdienā iet kristieša ceļu. Šo grāmatu var saprast kā turpinājumu iepriekšējai grāmatai. Īpaši labi der tiem kristiešiem, kas vēlas pastāvīgu un līdzsvarotu kristieša dzīvi. Ivo Saseks, 182 lpp.

„Laodiķejas tragēdija”

NR.3 RUS

Pravietiskā gaismā no visām pusēm ir apgaismots kristietības drausmīgais kritums. Taču ir parādīti arī pilnīgi reāli ceļi izešanai no šīs vajadzības un posta. Bez tam, grāmatā tiek norādīts arī visa mērķis. Lai šī grāmata tiek dota tikai mīlošu kristiešu rokās! Ivo Saseks, 164 lpp.

„Visa atjaunošana”

NR.4 RUS

Jautājums par visa atjaunošanu nostāda mūs nepatīkamam un visai smagu risinājumu priekšā. Atkal un atkal mēs stāvam izvēles priekšā: cilvēki vai Dievs, debesīgais vai zemišķais, laicīgais vai mūžīgais. Attiecībā pret baznīcas pabeigšanu un visa atjaunošanu, izaicinājuma augstākais punkts ir jautājums; plānošana vai paveikšana? Arī šī grāmata ir paredzēta tikai patiesību mīlošajiem un ticībā nostiprinātiem kristiešiem. Ivo Saseks, 148 lpp.

„Karošana taisnīgumā”

NR.5 RUS (tiek tulkota latviski)

Šī grāmata ir kopsavilkums par garīgā kara vešanas principiem. Tā apskata mūžīgo cīņu, kādu Kungs ved sava goda dēļ. Tā rāda pārskatu par cilvēces glābšanas vēsturi un atklāj svarīgu kopsakarību starp ikdienas garīgām cīņām un Dieva augstākajiem mērķiem. Smalki tiek izskatīts jautājums par visu garīgo kauju rašanos un to vešanas mērķi. Šī grāmata

ir jālasa tikai tam, kam Dievišķā Kunga nolikumi ir patiesi dārgi. Ivo Saseks, 124.lpp.

„Lūgt Dievu pēc Apustuļu veida”

NR.7b RUS

Autors zem lupas apskata Apustuļa Pāvila lūgšanas un nonāk pie garu aizraujošiem secinājumiem. Šī ir ieeja lūgšanu atom – atomsfērās! Ivo Saseks, 234 lpp.

„Audzini ar redzējumu”

NR. 8 Rus (ir pieejama latviski)

Viss man bija mācīts skolā, izņemot vienu – redzējums, kam tas viss ir vajadzīgs? No tā izrietošās mocības likās bezgalīgas. Tikai, turot rokās apliecību par profesionālās apmācības kursa pabeigšanu, es pirmo reizi sapratu, ka visas pūles nav bijušas veltīgas. Ģimenes radišana, bērnu audzināšana – tie ir uzdevumi visai dzīvei ar neparedzamiem uzlidojumiem un kritieniem. Taču nekāda cena priekš mums nebūs par augstu, neviens ceļš nebūs pārāk stāvs, neviens liktenis pārāk smags, ja mēs šai visas dzīves lietai ķersimies klāt ar to, kā man tik ilgi ir trūcis- ar redzējumu! Šī grāmata grib papildināt šo iztrūkumu, tādēļ „audzini ar redzējumu”! Ivo Saseks, 158 lpp.

„Ķēnišķīgā kundzība”

NR.9 RUS

Izmēģinājuma eksemplārs lasīšanai, sastādīts no 1. – 5. grāmatai. Kopā ar grāmatu 1 (Ticīgais vai tāds kas paļaujas), šī grāmata ir derīga tiem jaunajiem, kas grib iestāties Ivo Saseka lasītāju lokā, taču pēc satura tā īpaši apstājas pie mūsu laika aktuālajām vajadzībām. Gaisma tumsā, orientēšanās apjukuma laikā, mūsu ticības pamati un augstākie mērķi, praktiskas izejas no mūsdienu un nākamajām bēdām. Ivo Saseks, 180 lpp.

„Dieva iepazīšana”

NR.15 RUS

Iepazīt Dievu nenožīmē uzkrāt zināšanas par Viņu, bet, pateicoties saskarsmei ar Viņu, arvien ciešāka savienošana ar Viņa būtību. Šī grāmata no trim pusēm atver mums ceļu un noteikumus, lai varētu savienoties ar Dievu. „Derības telts” apraksts atklāj, iespējams, pavisam jaunas kopsakarības. Ivo Saseks, 232 lpp.

„Pārmaiņu Kungs”

NR.19 LV

Ivo Saseka patiesā autobiogrāfija pierāda, ka lietas, kas ir pārāk grūtas cilvēkam, pārmaiņu Kungam ir vieglas. Aizraujoša grāmata ar izteikti evaņģelizējošu raksturu. Ivo Saseks, A6 formāts, 152 lpp.

„Dieva valstība starp plīti un veļas grozu”

NR.22 RUS

Patiesībā atkal un atkal gadījās tā, ka grāmatas autorei bija saskaršanās ar Kungu tieši pie plīts, veļas kalnu priekšā vai kādā no ikdienas neskaitāmajām situācijām ar saviem 10 bērniem. Pēkšņi viņai atvērās garīgas kopsakarības, sarežģītais kļuva vienkāršs un sprediķis, pateicoties bērniem, kļuva uzskatāms. Gribētos, lai šīs ģimenes piedzīvotais palīdzētu iet tālāk ikvienam, kas vēlas, lai Dieva valstība atainotos ne tikai vārdos, bet darbos un īstenībā - praktiskajā ģimenes ikdienas dzīvē. Annie Sasek, formāts 11x18 166 lpp.

„Miesas atpestīšana jeb izpirkšana”

„Die Erloesung des Leibes”

NR.23 (2011.gadā nebija krievu valodā)

„Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība, kas tic uz Mani, tas arī mirdams, dzīvos. Un ikviens dzīvais un ticīgais uz Mani nemūžam nemirs. Vai tu tam tici?” (Jāņa Evaņģēlijs 11.25, 26). Šī grāmata apziņā atkal atsauc nesaprotamos apsolījumus un neizskaidrojamus faktus. Miesas nāves pārvarēšana tajā kļūst par visaugstāko organisko pienākumu, bet vispārpieņemtā nāves gaidīšana, ir kļuvusi par draudošu un viltīgu epidēmiju. Tā ir grāmata visiem, kas grib dzīvot... Ivo Saseks, 319 lpp.

„Kristus-vietā” vai Kristus”, Krieviski tulkots

NR.25

„Kristus-vietā” neatnāks kaut kad. Viņš jau ir šeit. Tātad arī ilgi gaidītā Dieva valstība neatnāks kaut kad, jo tā jau atrodas šeit, tikai mēs to neuztveram! Šī grāmata atklāj faktu, ka, kā Kristus-vietā, tā arī Dieva valstība jau gandrīz 2000 gadus attīstās mūsu vidū, un, ka mēs tuvojamies „pilnīgā vīra” vecumam. Tas ir izaicinājums ikvienam lasītājam. Ivo Saseks, 263 lpp.

„Ikdiena – tramplīns uz godību”

NR.26 RUS

Grāmatas autores citāts: „Vārds „ikdiena” nekad nav bijis mans mīļotais vārds, tāpat kā arī tavējais, iespējams, ne, taču kalpošanā man ir atvērušās acis, ka tieši „pelēkā ikdiena”, un tikai tā, ir vieta, kur dzimst patiess garīgais progress. Lai stāsti no manas ikdienas uzmundrina tevi, un lai šis vārds kļūtu arī par vienu no taviem mīļajiem vārdiem. Es esmu

pārliecināta, ka ikdienu ar savām problēmām un nepatīkšanām arī tev ir vieta, kur dzimt taviem talantiem un spējām. Tā ir vienkārši trampļins priekš Dieva godības izpaušanās.” Annie Sasek, 115 lpp.

„Satricinājums”

NR.27

Šī grāmata rāda iemeslus – darbības - izeju no satricinājumiem. „Kristus ir mums dots ne tikai ar mērķi, lai Viņš mūs izvestu no visiem satricinājumiem. Visi satricinājumi, savukārt, mums ir dot ar mērķi, lai tie mūs ievestu Kristū.” Ivo Saseks, 172 lpp.

„Charagma – zvēra zīme”

„Charagma – das Mahlzeichen des Tieres”

NR.29

Gudrs sakāmvārds saka: „Ja kaut kas izskatās pēc zoss, pārvietojas kā zoss un vispār visā uzvedas kā zoss, tad tas, laikam, arī ir zoss”. Līdzīgas domas manī ienāk, kad es domāju par mūsdienu čipa (RFID - radiofrekvenču identifikācijas čips) attīstību. Tas izskatās kā kontroles tehnoloģija un tiek atklāti lietots kontroles nolūkiem. Ādā implantēta vai piestiprināta pie ādas, – kādus uzdevumus tā tad pildīs? Ivo Saseks, 150 lpp.

Nodaļu „RFID – radiofrekvenču identifikācija” var pasūtīt kā atsevišķu brošūru A5 formātā, NR.32.

„Izraēls - ēna vai realitāte?”

NR.30 *RUS*

Jūs - ebreji un pagāni, esat pienākuši ne pie uztverama kalna ..., bet jūs esat pienākuši (burtiski – pārgājuši) pie Cīānas kalna un pie dzīvā Dieva pilsētas, pie Debesu Jeruzalemes ...” (Vēstule ebrejiem 12.18.22). Šī grāmata pamatīgi un teoloģiskos dziļumos atklāj, kādas praktiskas sekas sevī nes šī Rakstu vieta. Tā ievēd kārtību attiecībās starp Izraēlu, baznīcu un Dieva valstību. Secinājums – ne Izraēla atbalstītāju fanātisms, ne aizvietojošā Dievkalpošana (mācība, kas stāsta, it kā mēs, pagāni, būtu iestājušies Izraēla vietā), neved uz mērķi. Ivo Saseks, 125 lpp.

Ivo Saseka brošūras

„Apustuliskās lūgšanas”

NR.7a *RUS*

Šos lūgšanas tekstus Ivo Saseks ir no jauna pārtulkojis no grieķu valodas. Tie kalpo par pamatu grāmatai – „Lūgšanas pēc apustuļu veida”. A6 formāts, Ivo Saseks, 60 lpp.

„Garīgie vienādojumi”

NR.10 RUS

Garīgie vienādojumi - tās ir Dieva valstības realitātes, kas formātā ir saspīestas līdz „rieksta čaumalas” lielumam. Šī brošūra patiesībā ir ievads mācībā par Dieva valstības formulām, un, tajā pašā laikā, tā iedvesmo un vada uz sadarbību pie šīs garīgo formulu grāmatas. Jo nekad vēl Dieva tauta tik asi nav sajutusi vajadzību pēc īsas koncentrētības un noslīpētības attiecībā pret Bībeles mācību, kā šodien. Ivo Saseks, 44 lpp.

„Dieva bruņojums”, „Die Waffenrüstung Gottes” NR.11

(izvilkums no grāmatas „Satricinājums” (nr.27)).

Vai personīgā piepūle vai garīgā cīņa? Dieva ieroči nav lieta, bet ir Personība. Ivo Saseks, A6 formāts, 53 lpp.

„Iepriekš paredzētie laiki”

NR.12 RUS

Tā kā dabā ir noteikti laiki, kas dod zināmas iespējas vai neiespējamības, (piemēram, pavasaris, vasara, rudens un ziema vai augļa ieņemšanai derīgās dienas sievietei), tāpat tādi laiki ir arī garīgajā dzīvē. Tādēļ ir nepieciešams a) uzzināt šos laikus (grieķiski „kairos”), ar to piedāvātajām iespējām un b) pareizi tos izmantot. Ivo Saseks, A6 formāts, 72 lpp.

„Reizēm mazāk ir vairāk”

„Manchmal Weniger ist mehr”

NR.13

Garīgo izteicienu krājums no I.Saseka sprediķiem un lekcijām viņa kalpošanā dzimtenē un aiz robežām. Ideāls līdzeklis, lai iepazītos ar autora domāšanu, mācību un darbiem. Ivo Saseks, miniatūra grāmatiņa, 112 lpp.

„Abrahama ticība”, „Der Glaube Abrahams”

NR.14

(Fragments no grāmatas „Ticīgais vai pašāvēģais”- Nr.1)

Abrahama ticība mums atgādina par to lielo noslēpumu, ka visu dzīves situāciju pieņemšana uz pašāvēģības pamata Dievam, vienmēr sevī nes lielākus pārveidojošus spēkus, nekā pretošanās tiem ticībā vai manipulēšana.” Šī brošūra sasniegs savu mērķi attiecībā pret mums tad,

kad vairs ne mēs ar Dievu, bet Dievs ar mums atkal varēs rakstīt vēsturi.
Ivo Saseks, A6 formāts, 30 lpp.

„Miers no visām pusēm”

NR.20 RUS

(Fragments no grāmatas „Audzini ar redzējumu”, nr.8 RUS).

„Miers no visām pusēm!” Daudzsološs un neparasts nosaukums ģimenes mācību līdzeklim. Vai es to nepārspīlēju? Ar „mieru no visām pusēm” mēs nedomājam dzīvi, brīvu no problēmām. Miers visapkārt runā par kopēju dzīvošanu, kas veiksmīgi stāv pāri problēmām un kopīgi tur tās kontrolē. To, ka tas praktiski ir iespējams, mūsu ģimene, kas sastāv no 12 cilvēkiem, piedzīvo jau daudzus gadus. Miers no visām pusēm visiem, kas ne tikai lasa šo vārdu, bet to arī izpilda!” Ivo Saseks, A6 formāts, 76 lpp.

„Pilnveidoti Viņā”, „Vollendet in Ihm!”

NR.24

(Fragments no grāmatas „Miesas izpirkšana”. NR.23)

„Nevis mums Svētie Raksti būtu jāpielāgo mūsu pieredzei, bet gluži otrādi, mūsu pieredze - Svētajiem Rakstiem! Tādēļ pārbaudi savu pilnīgumu Kristū nevis uz tavas pieredzes pamata, bet uz Svēto Rakstu pamata. Ivo Saseks, A6 formāts, 144 lpp.

„Kungs ir mans Gans”, „Der Herr ist mein Hirte”

NR.28

(Annie Sasekas personīga liecība)

„Kā ievainotu un sapinušos aitu mani atbrīvoja no ērkšķu krūma, paņēma rokās un maigi aiznesa uz sulīgu, ziedošu pļavu. Un šī pļava zied, zied, zied... Pateicība par kalpošanu, kura neaptekālē mani un neuzkundzējas man, bet ved uz Kristu - uz Viņa Personas dzīvo realitāti! Annie Sasek, A6 formāts, 60 lpp.

„Trakojošā jūra”

NR.31 RUS

(Fragments no grāmatas „Satricinājums”, nr.27)

„Es esmu Kungs un cita nav. Es veidoju gaismu un radu tumsu, Es radu mieru un izsaucu katastrofas; Es, Kungs, to visu daru!” (Jesajas 45.6.7) Mūsu laika satricinājumi: iemesli – sekas – augļi.” Ivo Saseks, A6 formāts, 72 lpp.

„Vēstule Efesiešiem”, „Der Epheserbrief”

(Starprindu pilnā analīze, I-VO)

NR.33

Jauna starprindu analīze, pirmkārt, ir jāsaprot kā rokasgrāmata, nevis kā aizvietoījums parastajai Bībelei. Īpaši ticībā vēl jauni ļaudis viegli var zaudēt orientēšanos, ja uzreiz viņi sajūt pārāk daudz jauninājumu. Tādēļ mierīgi lasiet tālāk jūsu pašu Bībeles, bet tur, kur jūs gribat iedziļināties, tur lietojiet „starprindu pilno analīzi”. Tā I-VO nesīs efektīvu labumu katram. Ivo Saseks, 72 lpp.

Traktāti

„Pravietisks vārds Kristiešu draudzēm”

Ivo Saseks. Ir krievu valodā.

„Uguns katastrofa Kaprūnā”

Derīgs gan evaņģelizācijā, kā arī Kristiešiem. Ivo Saseks. Ir krievu valodā.

„Asins vainas likums”

Par abortu tēmu. Ivo Saseks. Ir krievu valodā.

„Bet viņi jautā, kādēļ”

Apskaidrojošs un apgaismojošs par aktuāliem notikumiem. Ir krievu valodā.

„Neredzamās pasaules dārgumi”

Lois Sasek, toreiz 12 gadi. Evaņģelizēšanas traktāts. Ir krievu valodā